NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

Çok Sevgili Bayan Bridgerton,

Uzun süredir yazışıyoruz ve henüz resmi şekilde tanışmış değiliz. Sizi tanıyor gibi hissediyorum. Umarım siz de benim gibi hissediyorsunuzdur.

Münasebetsizlik ediyorsam beni bağışlayın fakat sizi Romney Malikânesi'ni ziyaret etmeniz için davet etmek istiyorum. Umarım, belli bir zaman sonra da birbirimize uyduğumuza karar veririz ve benim eşim olmayı kabul edersiniz.

Sör Phillip Crane

Sör Phillip, Eloise Bridgerton'ın evde kaldığını biliyordu ve evlilik teklifini kabul edecek kadar sıradan ,daha da önemlisi çaresiz olduğunu düşünmüştü. Ve fena halde yanılıyordu. Bu güzel kadın kapısında belirip nefes almadan konuşmaya başladığında tek istediği onu öpmekti.

Bu Sör Phillip denen adam onun çıldırdığını mı sanıyordu? Eloise Bridgerton daha önce karşılaşmadığı bir adamla evlenemezdi! Ancak tekrar düşündü… ve merak etmeye başladı… Öyle ki gecenin bir yarısı bir araba kiralayıp hayalindeki kusursuz erkeğe gidecek kadar. Ve fena halde yanıldı. Hayalindeki adam bu kadar sevimsiz ve kaba değildi. Elbette Phillip yakışıklıydı ama Londra'daki centilmenlerden farklı olarak iri yarı, sert ve bakımsızdı aynı zamanda. Ne var ki gülümsediğinde… ve onu öptüğünde… kendinden geçiyor ve düşünmeden edemiyordu: Phillip gerçekten onun için mükemmel erkek olabilir miydi?

ISBN 978-9944-82-461-3

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

İllüstrasyon:
Elif Jülide Dereboy

Julia Quinn

Sonsuz Sevgilerimle

Julia Quinn

Sonsuz Sevgilerimle

Julia Quinn

Sonsuz Sevgilerimle

kitap ve tarama

PRiDE

düzenleme

WiNSOME

Epsilon

Sonsuz Sevgilerimle

Julia Quinn

PRİDE
WİNSOME

Çeviri Murat Sarlıcalt

6

Epsilon

BizimKosemiz.COM
Bilgi ve Paylaşım Platformu

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

GİRİŞ

Şubat 1823 Gloucestershire İngiltere

Bu kadar güneşli bir günde olması kaderin bir cilvesiydi.

Art arda altı hafta boyunca süren kapalı havaya eşlik eden hafif kar yağışı ve yağmurun ardından gelen ilk güneşli gün. Havanın değişkenliğinden etkilenmediğini sanan Phillip bile kendini keyifli hissediyor, neşeyle gülümsüyordu. Dışarı çıkmalıydı, çıkmak zorundaydı. Güneş bu denli muhteşemken kimse kendini içeri hapsetmemeliydi. Özellikle bu denli gri bir kışın ortasında. Bugün, yani olanlardan bir ay sonra bile güneşin hâlâ kendisiyle bu şekilde dalga geçmeye cüret edebildiğine inanamıyordu.

Nasıl bunu tahmin etmeyecek kadar kör olabilmişti? Evlendikleri güne kadar Marina'yla birlikte yaşamıştı. Bir kadını tanımak için sekiz koca sene. Bunu tahmin etmeliydi. Ve doğrusunu söylemek gerekirse...

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu bekliyor olmalıydı. Fakat beklediğini bile kabullenememişti. Belki kendini kandırmaya, hatta korumaya çalışıyordu. Bu kadar bariz şekilde ortada olan durumu görmezden gelerek, belki de hiç gerçekleşmeyeceğini umuyordu.

Ama olmuştu. Hem de güneşli bir günde. Tanrı'nın gerçekten hastalıklı bir espri anlayışı vardı.

Bakışlarını viski bardağına doğru indirdi, bardak boştu. Hiçbir şey hatırlamasa da lanet şeyin hepsini içmiş olmalıydı. Sarhoş hissetmiyordu kendini, en azından olması gerektiği kadar. Ya da en azından olmak istediği kadar.

Pencereden dışarı, ufka doğru alçalan güneşe baktı. Bugün güneşli geçen bir başka gündü. Bu da neden bu denli bunalımlı olduğunu açıklıyordu. En azından öyle olmasını umuyordu. Kendisini ele geçirmeye başlayan bu korkunç yorgunluk için bir açıklama umuyordu, buna muhtaçtı. Bunalım onu dehşete düşürüyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Her şeyden fazla. Ateşten, savaştan, cehennemin kendisinden bile fazla. Kedere teslim olma düşüncesi, onun gibi olma düşüncesi...

Marina bunalımlıydı. Marina ömrünün tamamını, en azından Phillip'in bildiği kadarını depresyonda geçirmişti. Onun gülüşünün sesini hatırlayamıyordu bile. Gerçi nasıl güldüğünü bildiği de pek söylenemezdi.

Güneşli bir gündü ve... Gözlerini sıkıca yumdu, bunu hafızasını canlandırmak için mi yoksa aklını dağıtmak için mi yaptığından emin değildi. Güneşli bir gün olmuştu ve...

"Teninizde yarattığı histen bu kadar hoşlanacağınızı hiç düşünmezdim Sör Phillip?"

Phillip Crane yüzünü güneşe döndü, gözlerini yumarken sıcaklık tenine yayıldı. "Harika," diye mırıldandı. "Ya da bu kadar soğuk olmasa harika olabilirdi."

Kâtibi Miles Carter kıkırdadı. "O kadar da soğuk değil. Göl bu sene buz tutmadı. Sadece birkaç donmuş küçük parça."

Phillip isteksizce yüzünü güneşten çevirdi ve gözlerini açtı. "Bahar da değil sonuçta."

"Baharı bekliyorsanız belki de takvime bir göz atmalısınız efendim."

Phillip yan yan baktı. "Sana münasebetsizlik et diye mi para ödüyorum?"

"Aynen öyle. Hem oldukça cömertçe."

Phillip gülümserken ikisi de duraksayıp bir süre daha güneşin tadını çıkardılar.

Phillip'in serasına doğru yöneldiklerinde, "Gri havalardan rahatsız olmadığınızı sanırdım," dedi Miles laf arasında.

"Umursamam," dedi Phillip, bir sporcu gibi uzun adımlarla yol alıyordu. "Ama rahatsız olmamam, güneşli havayı tercih etmeyeceğim anlamına gelmez." Tereddüt etti, bir an düşündü. "Bakıcı Millsby'ye söyle, bugün çocukları mutlaka dışarı çıkarsın. Ceket, şapka, eldiven falan da giysinler tabii. Biraz güneş görmeleri şart. Uzun zamandır içeri tıkılıp kaldılar."

"Hepimiz gibi," diye homurdandı Miles.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip güldü. "Aynen öyle." Omzunun üzerinden serasına bir bakış attı. Yazım işleriyle ilgilense iyi olurdu elbette ama düzenlemesi gereken birkaç tohum vardı ve Miles ile olan işlerine bir saat içinde dönmemesi için de hiçbir sebep yoktu. "Sen devam et," dedi Miles'a. "Bakıcı Millsby'yi bul. Biz işlerimizi daha sonra hallederiz. Sen seradan nefret edersin zaten."

"Yılın bu zamanı değil," dedi Miles. "Hava bu zamanlarda bir hayli güzel."

Phillip, Romney Malikânesi'ne doğru giden tepeyi bir kavis çizerek tırmandı. "Sen benim geçmişten kalma yuvama soğuk mu diyorsun?"

"Geçmişten kalan tüm yuvalar soğuktur."

"Haklısın," dedi Phillip sırıtarak. Miles'ı çok seviyordu. Onu altı ay önce, küçük arazisini işletirken biriken yığınla evrak işi ve detaya yardım etmesi için işe almıştı. Miles oldukça iyiydi. Genç ve başarılıydı, dahası alaycı espri anlayışı kahkahadan yoksun bu evde hoş karşılanmaktaydı. Hizmetkârlar kesinlikle Phillip ve Marina'yla şakalaşmaya cüret etmezlerdi... Aslında, Marina'nın gülmediğini veya bundan keyif almadığını da söylemek yerinde olurdu.

Ara sıra çocukların Phillip'i neşelendirdiği olurdu ama bu daha farklı bir neşe kaynağıydı, kaldı ki çoğu zaman onlara ne diyeceğini bilemezdi. Denerdi fakat bu ona kendini garip hissettirirdi. Bu yüzden onları bakıcılarına postalayarak kendinden uzaklaştırmaya başlamıştı. Böylesi daha kolaydı.

Phillip muhtemelen kendi yapması gereken bir işe Miles'ı göndererek, "Haydi öyleyse," dedi. Bugün çocuklarını henüz görmemişti. Görmesi gerektiğini düşündü ama hep yaptığı gibi onlara sert sözler edip günlerini mahvetmek istemiyordu.

Miles onları, bakıcı Millsby ile dışarıda yürüyüşe giderken bulabilirdi. Bu iyi bir fikir gibiydi. Çocuklara bir bitki türü gösterip onun hakkında bilgi verebilirdi. Bu sayede her şey son derece basit ve mesafeli olurdu.

Phillip serasına girdi ve kapıyı ardından kapadı. Nemli havadan bir nefes çekti. Cambridge'te botanik okumuştu. İlk yılını tamamlamıştı, hatta ağabeyi

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Waterloo'da Ölmeyip Phillip'i mülk ve toprak sahibi konumuna mahkûm etmeseydi, akademik bir kariyeri bile olabilirdi.

Daha da kötüsü olabilirdi, diye düşündü. En azından burada botanik merakını az da olsa huzurla sürdürebiliyordu.

İş tezgâhını önüne çekti. En son projesi, tohum yatağının içindeki bir bezelye cinsinin daha iri ve daha tombul şekilde üremesini sağlamaya çalışmaktı. Henüz şansı yaver gitmemişti. Son ektikleri buruşmuş ve sarı renge bürünmüştü bu kesinlikle olması beklenen sonuç değildi.

Phillip somurttu. Seranın arkasından aletlerini almaya giderken kendi kendine hafifle tebessüm etti. Deneyleri istediği sonuçları vermediğinde bunu kafasına fazla takmazdı. Buluşları ihtiyaçların doğurduğuna asla inanmazdı.

Tesadüfler. Her şey tesadüflerden ibaretti. Hiçbir bilim insanı kabullenmese de en büyük icatlar, birileri tamamıyla bambaşka bir sorunu çözmeye çalışırken ortaya çıkardı.

Buruşmuş bezelyeleri bir kenara kaldırırken kendi kendine güldü ve işine geri döndü. Tohum koleksiyonunu önüne çekti, her birini inceleyebilmek için buruşukluklarını düzeltti. En iyi örneğe ihtiyacı vardı...

Başını kaldırdı, yeni temizlenmiş camdan dışarı doğru baktı. Gözüne tarlanın karşı tarafında hareket eden bir şey takıldı. Parlak kırmızı bir şey.

Kırmızı. Phillip başını sallarken kendi kendine gülümsedi. Bu Marina olmalıydı. O ne kadar garip bulsa da kırmızı Marina'nın en sevdiği renkti. Marina'yla biraz zaman geçiren herkes onun daha koyu, iç karartıcı bir renk tercih edeceğini sanırdı.

Phillip, onun korulukta kayboluşunu izledi ve işine döndü. Marina'nın dışarıda dolaştığı nadir görülürdü. Bugünlerde yatak odasının dışına fazla çıkmıyordu. Phillip onu dışarıda, güneşin altında görmekten dolayı mutluydu. Belki bu keyfini yerine getirebilirdi. Tamamen değil tabii ki. Phillip, güneşin bile buna gücünün

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

yetmeyeceğini düşünüyordu. Ama belki aydınlık, ılık bir gün onun biraz gülümsemesini sağlayabilirdi.

Tanrı biliyor ya, çocukların buna ihtiyacı vardı. Annelerini neredeyse her akşam odasında ziyaret ediyorlarsa da bu yetmiyordu.

Ve Phillip bu eksikliği kendisinin telafi edemeyeceğine emindi.

Bedenini saran pişmanlık dalgasıyla birlikte iç çekti. Onların ihtiyacı olan türden bir baba değildi. Bunu biliyordu. Kendine, elinden geleni yaptığını, ebeveyn olduğunda yapması gereken en önemli şeyi, yani kendi babası gibi davranmamayı başardığını söylemeye çalıştı.

Ama yine de bunun yeterli olmadığını biliyordu.

Kararlı bir şekilde iş tezgâhının başından uzaklaştı. Tohumlar bekleyebilirdi. Çocuklar da bekleyebilirdi aslında ama bu beklemeleri gerektiği anlamına da gelmezdi. Onları doğa yürüyüşüne kendisi çıkarmalıydı. Basit yapraklıyı iğne yapraklıdan ya da bir gülü papatyadan ayıramayan bakıcı Millsby değil, o götürmeliydi.

Tekrar pencereden dışarı baktı, aylardan şubat olduğunu hatırladı. Bakıcı Millsby bu mevsimde zaten pek çiçek bulamazdı ama yine de bu, çocukları doğa yürüyüşüne kendisinin götürmemesi için bir neden olamazdı. Kaldı ki bu faaliyet, çocuklarla ilgili şeylerin içinde en layıkıyla yaptığıydı ve bu sorumluluktan kaçmamalıydı.

Seradan dışarı çıkmış yola koyulmuştu ama bir anda durdu, Romney Malikânesi'ne giden yolun üçte birini bile yürümemişti henüz. Eğer çocukları alacaksa onları annelerini görmeye götürmeliydi. Anneleri sadece başlarını okşamaktan başka bir şey yapmasa da ona ihtiyaçları vardı. Evet, Marina'yı bulmalılardı. Bu onlar için doğa yürüyüşünden daha yararlı olurdu.

Ama Marina'nın ruh hali hakkında varsayımlarda bulunmaması gerektiğini biliyordu. Dışarıya çıkmış olması kendini iyi hissettiği anlamına gelmezdi. Ayrıca, çocukların onu yıkılmış halde görmesi de hiç hoşuna gitmiyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip geri döndü ve biraz önce Marina'yı ortadan kaybolurken gördüğü koruluğa doğru yöneldi. Marina'nın neredeyse iki katı hızla yürüyordu, az sonra ona yetişip halini gözlemlemesi fazla sürmezdi. Çocuklar bakıcı Millsby ile evden ayrılmadan önce eve dönmeliydi.

Marina'nın gittiği yolu takip ederek ağaçlık alana girdi. Yerler nemliydi ve Marina ağır bir çift bot giymiş olmalıydı, çünkü ayakları toprakta derin izler bırakmıştı. İzler hafif bir yokuştan ağaçlık alanın dışına çıkıyor, çimenlik alana doğru devam ediyordu.

"Kahretsin," diye söylendi Phillip. Rüzgâr nedeniyle sözleri zorlukla işitiliyordu. İzleri çimlerin üzerinde bulmak imkânsızdı. Elini gözlerine siper etti ve bir kırmızılık emaresi görmek için ufku taradı.

Terk edilmiş kulübenin civarında yoktu. Phillip'in tahıl deneyleri için kullandığı tarlada da yoktu, çocukken tırmanmak için saatler harcadığı dev kayanın orada da. Gözlerini kısarak kuzeye döndüğünde onu gördü. Göle doğru ilerliyordu. Göl.

Phillip onun yavaş yavaş suyun kıyısına ilerleyişini izlerken ağzı açık kaldı. Marina yüzme bilmiyordu. Arazide bir göl olduğunu bildiğinin farkındaydı ama oraya gideceğini hiç kestirememişti. En azından sekiz yıllık evlilikleri boyunca. Sanki ayakları aklının reddettiğini kabulleniyormuşçasına yürümeye başladı. Marina suyun sığ olan kısmına girmeye başladığında Phillip hızlandı. Seslenmekten başka bir şey yapamayacağı, kadar uzaktaydı Marina.

Ama işittiyse de hiç tepki vermeden yavaş ve kararlı şekilde derinliklere doğru devam etti.

"Marina!" diye bağırdı Phillip. Koşmaya başlamıştı. Son hızla koşsa da hâlâ uzaktaydı.

Marina'nın belden aşağısı suya gömülmüştü ve hemen sonra tüm bedeni kurşunî yüzeyin altında kayboldu. Kırmızı mantosu suyun derinliklerine doğru batmadan önce yüzeyde birkaç saniye dalgalandı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Marina artık onu duyamayacak durumda olsa da Phillip tekrar bağırdı. Tökezleyerek ve kayarak göle doğru uzanan tepeden indi. Dondurucu suya dalmadan önce ceketini ve botlarını çıkarmayı akıl edebilmişti. Marina bir dakikadan biraz daha az bir süredir suyun altındaydı, bu boğulması için yeterli zaman değildi ama ona ulaşmak için harcayacağı her saniye Marina'nın ölüme bir saniye daha yaklaşması demekti.

Gölde daha önce birçok kez yüzmüştü. Bu yüzden gölün derinleştiği noktayı tam olarak biliyordu. Aceleyle o yere ulaştı. Üstündeki kalın elbiselere hücum eden suyun farkında bile değildi.

Marina'yı bulmalıydı. Bulmaya mecburdu. Çok geç kalmadan.

Phillip dibe daldı, bulanık suyu taradı. Marina'nın zeminde bastığı yerlerden kum yükselmiş olmalıydı, tabii kendinin bastığı yerlerden de. Çevresinde ince bir çamur tabakası oluşmaya başlamıştı ve görüşünü engelliyordu. Phillip en dibe kadar, Marina'nın kırmızı mantosunu cansız bir uçurtma gibi süzülürken görene kadar daldı. Yukarı çekerken Marina karşılık vermedi, bilincini kaybettiği için bir kütükten farksızdı.

Suyun yüzeyine çıktılar. Phillip yanan ciğerlerini art arda derin birkaç nefes ile doldurdu. Bir süre soluklanmaktan başka bir şey yapamadı. Marina'ya yardım edebilmek için öncelikle kendine gelmeliydi. Onu kıyıya sürüklemeye başladı. Her ne kadar Marina nefes alıyor gibi görünmüyor idiyse de yüzünü suyun üzerinde tutmaya dikkat etti.

Nihayet kıyıya ulaştılar. Phillip onu kıyıdaki çamur ve çakıldan oluşan, gölü çimenlik alandan ayıran dar kıyı şeridine kadar sürükledi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce kimseyi boğulmaktan kurtarmamıştı. Aklına gelen en mantıklı şeyi uygulamaya koyuldu. Marina'yı yüzükoyun kucağına yatırdı, sırtına şiddetle vurmaya başladı. Marina Önce hiçbir tepki vermedi. Ama sırtına inen dördüncü şiddetli darbenin ardından bir anda öksürdü. Ağzından bulanık su boşaldı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, Marina'yı hızlıca kendine doğru çevirdi. "Marina?" dedi yüzüne hafif tokatlar atarak. "Marina?"

Marina yine öksürdü, vücudu nöbet geçirir gibi ani şekilde kasılıp gevşiyordu. Sonunda ciğerlerine bir nefes çekebilmişti. Aksini arzulamış olsa da ciğerleri onu yaşamaya zorluyordu.

"Marina," dedi Phillip, büyük bir rahatlamayla. "Şükürler olsun." Marina'ya aşkla bağlı değildi Phillip. Gerçek anlamda âşık değildi, ama ne olursa olsun onun karısı, çocuklarının annesiydi. Ve aslında Marina'nın çevresine ördüğü o hüzün duvarının altında iyi ve hoş bir insan yatıyordu. Phillip onu sevmemiş olabilirdi ancak ölmesini de istemiyordu.

Marina gözlerini kırpıştırdı, gözleri bir noktaya sabitlenemiyordu. Nihayet nerede ve kim olduğunu anlayarak fısıldadı: "Kahretsin."

"Eve geri dönmeliyim," dedi Phillip sert bir şekilde. O tek kelime yüzünden ürkmüştü.

Kahretsin.

Kurtarılmayı nasıl istemezdi ki? Sadece üzgün olduğu için kendi hayatından vazgeçebilir miydi? Bunalımı, sahip oldukları o iki evlattan da mı önemliydi? Kötü bir ruh hali, onların annelerine duydukları ihtiyaçtan daha mı mühimdi?

Phillip, Marina'yı sıkıca tutarak, "Seni eve götürüyorum," dedi. Artık düzenli nefes alabiliyordu ve eşinin ne yapıp ne yapamayacağının son derece farkındaydı.

Marina sessizce ağlayarak, "Hayır," dedi. "Lütfen, istemiyorum. Gitmek istemiyorum... İstemiyorum..."

"Gideceksin," dedi Phillip, tepeyi ağır adımlarla tırmanırken. Dondurucu soğuğun ıslak kıyafetlerini buza çevirmesine aldırış etmiyordu. Çıplak ayaklarının altındaki taşlı zemin bile umurunda değildi.

Gücü tamamıyla tükenmeden önce, "Yapamam," diye fısıldadı Marina.

Phillip yükünü eve taşırken tek düşündüğü, o sözün ne kadar yerinde olduğuydu.

Yapamam.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Bir bakıma, bu Marina'nın hayatının özetiydi zaten.

Akşama doğru yükselen ateş, gölün yapamadığını başaracak gibi görünüyordu.

Phillip, Marina'yı eve elinden geldiğince hızlı taşımıştı. Kâhyası Bayan Hurley'nin de yardımıyla soğuktan buza dönmüş elbiselerini çıkarmışlar ve onu, çeyizinin en nadide parçası olan sekiz yıllık kaz tüyü yorganın altına sokup sıcak tutmaya çalışmışlardı.

Bayan Hurley, Phillip'in mutfak kapısından sendeleyerek girdiğini gördüğünde, "Neler oldu?" diye şaşkınlıktan nefesi kesilerek sormuştu. Phillip çocukların onu görebileceği ana girişi kullanmak istememişti, hem mutfak kapısı neredeyse yirmi metre daha yakındı.

"Göle düştü," diye yanıtlamıştı Phillip.

Bayan Hurley, Phillip'e işin aslının ne olduğunu bilirmiş gibi şüpheyle ama anlayışla bakmıştı. Evlendikleri günden beri Crane Ailesi'nin yanında çalışıyordu ve Marina'nın ruh halinin farkındaydı.

Marina'yı yatağa yatırdıklarında Bayan Hurley, Phillip'i odadan çıkarıp, iş işten geçmeden onun da kıyafetlerini değiştirmesi konusunda ısrar etmişti.

Phillip daha sonra Marina'nın yanına geri döndü. Yani kocası olarak ait olduğu yere. Burasının geçen yıllarda bulunmaktan kaçındığı yer olduğunu pişmanlıkla düşündü.

Marina'yla olmak üzücüydü, çok zordu.

Fakat şimdi sorumluluktan kaçma zamanı değildi. Sabahtan akşama kadar Marina'nın başucunda bekledi. Terlediği anlarda alnını sildi, nispeten daha iyi olduğu zaman ılık et suyu çorbası içirmeye çalıştı.

Sözlerini işitmeyeceğinin farkında olsa da ona mücadele etmesini söyledi.

Marina üç gün sonra öldü.

İstediği de buydu zaten ama Phillip için çocuklarına, henüz yedi yaşlarına basmış ikizlerine annelerinin vefat ettiğini anlatmaya çalışmak çok zordu. Onların odasında oturdu, cüssesi onların ufak sandalyeleri için çok büyük olsa da yine de

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

oturdu. İki büklüm duruyordu. Yürek burkan konuşmayı yaparken çocukların gözlerine bakmaya gayret etti.

Pek bir şey söylememeleri garipti. Ama şaşırmış gibi de görünmüyorlardı. Bu Phillip'i biraz rahatsız etmişti.

Konuşmasının sonuna geldiğinde, "Özür... Özür dilerim," dedi yutkunarak. Çocuklarını çok seviyordu ve onları birçok konuda hayal kırıklığına uğratmıştı. Zaten zar zor babalık edebiliyorken bir de annelik rolünü nasıl üstlenecekti?

"Senin hatan değil," dedi Oliver, huzursuz bir şekilde kahverengi gözleriyle babasının bakışına karşılık vermişti. "Sonuçta göle düştü, değil mi? Onu sen itmedin ya."

Phillip nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemeyerek, sadece başını sallayarak onayladı onun sözlerini.

Amanda sakince, "Artık mutlu mudur peki?" diye sordu.

"Sanırım öyledir," dedi Phillip. "Artık sizi cennetten izleyecek, o yüzden mutlu olmalı."

İkizler bunun farkında gibi görünüyorlardı. "Umarım mutludur," dedi Oliver. Sesi göründüğünden daha kararlı çıkıyordu. "Belki de artık ağlamaz."

Phillip'in nefesi boğazında düğümlendi. Çocukların, Marina'nın ağlamalarını duymuş olduklarının farkında değildi. Marina'nın durumunun yalnızca gece geç saatlerde ağırlaştığını düşünürdü. Çocukların odası, Marina'nın odasının hemen üstünde olsa da annelerinin ağlama krizi tuttuğunda, onların çoktan uykuya dalmış olduklarını sanıyordu.

Amanda, minik sarı saçlı başını onay verir şekilde bir aşağı bir yukarı salladı. "Eğer şimdi kendini mutlu hissediyorsa, gitmiş olmasından memnunum," dedi.

"Gitmedi," diyerek onun sözünü kesti girdi Oliver, "Sadece öldü."

"Hayır, gitti işte;" diye diretti Amanda.

"İkisi de aynı şey," dedi Phillip basitçe. "Ama sanırım şimdi mutludur."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Aslında bir bakıma bu doğru sayılırdı. Marina'nın istediği buydu ne de olsa. Belki de onca zamandır tek isteği buydu.

Amanda ve Oliver bir süredir sessizdi. İkisi de gözlerini yere dikmiş, yatağın kenarından aşağı bacaklarını sallıyorlardı. Onlara büyük gelen bu yatakta otururlarken çok minik görünüyorlardı. Phillip homurdandı. Bunu nasıl olmuştu da fark edememişti? Yataklarının daha alçak olması gerekmez miydi? Ya uykularında yere düşselerdi?

Belki yataktan düşecek yaşı da geçmişlerdi. Belki artık düşmüyorlardı ya da hiç düşmemişlerdi. Ya da belki Phillip gerçekten berbat bir babaydı ve bu tip ayrıntıların farkında olmalıydı.

Belki... belki... Gözlerini kapadı ve iç çekti. Belki artık bu kadar düşünmeyi bırakıp elinden geleni yapmaya çalışmalı ve bununla yetinmeliydi.

Amanda, "Sen de uzaklara gidecek misin?" diye sordu başını yerden kaldırarak.

Phillip, Amanda'nın gözlerine baktı. Masmavi, tıpkı annesininkilere benzeyen gözlerine. "Hayır," dedi şiddetle. Önünde dizlerinin üstüne çöktü ve minik ellerini avucunun içine aldı. Amanda'nın minik elleri, kendi avucunun içinde minicik ve narin görünüyorlardı.

"Hayır," diye tekrarladı Phillip. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir zaman da gitmeyeceğim... "

Phillip viski kadehine baktı. Yine boştu. Bir kadehi dört kere doldurduktan sonra hâlâ boş olabilmesi garipti. Hatırlamaktan nefret ediyordu. O suya dalmak mı yoksa Bayan Hurley'nin dönüp, "Öldü mü?" diye sorması mı daha kötüydü bilemiyordu.

Ya da çocukların yüzlerindeki hüzün, gözlerindeki korku mu?

Son damlaları da ağzına yuvarlamak için kadehi dudaklarına götürdü. En kötü kısmı kesinlikle çocuklar olmalıydı. Onları asla terk etmeyeceğini, edemeyeceğini söylemişti ama bunun yetmeyeceğini biliyordu. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Nasıl gerçek bir ebeveyn olunacağını bilen birine ihtiyaçları vardı. Onlarla nasıl

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

konuşması gerektiğini ve anlamayı bilen, varlıklarını umursayıp buna göre davranan birine.

Onlara başka bir baba bulamayacağıma göre, belki de bir anne bulabilirim, diye düşündü. Tabii henüz bunun için çok erkendi. Yas süresi boyunca kimseyle evlenemezdi ama bu araştıramayacağı anlamına da gelmiyordu.

Sandalyesinde kayarak iç geçirdi. Bir eşe ihtiyacı vardı. Herhangi bir eş bile olurdu. Nasıl göründüğü umurunda değildi. Parası olup olmadığı umurunda değildi. Kafadan hesap yapıp yapamaması ya da Fransızca konuşup konuşmaması, hatta ata binip binememesi bile önemli değildi.

Sadece mutlu olması yeterdi. Bunu bir eşten beklemek fazla mıydı? Bir gülücük, en azından günde bir kez. Hatta belki bir kahkaha sesi.

Ayrıca çocuklarını da sevmeliydi. Ya da en azından öyleymiş gibi davranmalıydı ki çocuklar aradaki farkı anlayamasınlar. Bu kadarını beklemek fazla olamazdı, değil mi?

"Sör Phillip?"

Phillip kafasını kaldırdı, çalışma odasının kapısını aralık bıraktığı için kendine kızdı. Kâtibi Miles Catter kafasını içeri uzatmıştı.

"Ne var?"

"Mektup geldi efendim," dedi Miles. İçeri girdi ve mektubu uzattı. "Londra'dan."

Phillip onun elindeki mektuba baktı. Kaşlarını kaldırarak, açıkça bir kadına ait olduğu belli olan el yazısını süzdü. Başıyla Miles'a çıkmasını işaret etti ve mektup açacağını alıp zarfın üzerindeki mührün altında kaydırarak açtı. Tek bir parça kâğıt dışarı uzandı. Phillip kâğıdı parmaklarının arasında okşadı. Son kaliteydi. Pahalı. Ayrıca ağırdı da. Bu da gönderenin posta masraflarını hiç umursamadığını gösteriyordu.

Çevirdi ve okumaya başladı:

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

No:5, Burton Sokağı, Londra

Sör Phillip Crane

Size, eşiniz ve kuzinim Marina'nın vefatından ötürü baş sağlığı dileklerimi iletmek için yazıyorum. Onu son görüşümün üzerinden uzun yıllar geçmiş olsa da kendisini sonsuz sevgiyle anıyor, vefatından dolayı derin keder duyuyorum.

Lütfen acınızı hafifletmek adına yapabileceğim bir şey varsa bana bildirmekten çekinmeyin.

Saygılarımla,

Bayan Eloise Bridgerton

Phillip gözlerini ovaladı. Bridgerton... Bridgerton. Marina'nın Bridgerton Ailesi'nden kuzenleri mi vardı? İçlerinden biri böyle bir mektup yolladığına göre öyle olmalıydı.

İç geçirdi ve hiç düşünmeden kâğıt ve tüy kalemine uzandı. Marina öldüğünden beri pek fazla baş sağlığı mektubu gelmemişti. Evlendiğinden bu yana ailesi ve arkadaşları onu unutmuş gibilerdi. Bunu yadırgamaması gerektiğini düşündü Phillip. Marina yatak odasından dışarı adımını atmıyordu, insanın görmediği birini unutması her zaman daha kolaydı.

Bayan Bridgerton bir cevabı hak ediyordu. Nezaket gereği cevap vermeliydi (Phillip birinin eşi öldüğünde nasıl davranması gerektiğinden tamamen habersiz olsa da) ya da en azından yapılması gereken şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

İsteksizce derin bir nefes aldı ve tüy kaleminin ucunu kâğıda değdirdi.

1. Bölüm

Mayıs 1824 Londra'dan Gloucestershire'a giden yol üzerinde bir yerlerde. Gece yarısı.

Sayın Bayan Bridgerton

Eşimin vefatı üzerine yazmış olduğunuz mektup için teşekkür ederim. Daha önce hiç tanışmadığınız birisine mektup yazmak için vakit ayırmanız çok düşünceli bir davranış. Size teşekkürlerimi sunmak adına mektubun arasına bu çiçeği sıkıştırıyorum. Sadece basit bir kızıl karanfil (Silene dioica) ama bu sene de erken filizlendiklerinden tüm Gloucestershire civarını süslemektedirler. Ayrıca bu çiçek Marina'nın da en sevdiği kır çiçeğiydi.

En içten dileklerimle,

Sör Phillip Crane

Eloise Bridgerton gayet güzel yazılmış bu mektubu eliyle düzeltti. At arabasının penceresinden içeri süzülen dolunayın parlak ışığına rağmen, okumaya yetecek miktarda ışık yoktu. Gerçi önemli de değildi. Ne de olsa tüm mektubu kelimesi kelimesine ezberlemişti ve kızıldan ziyade pembemsi renge sahip çiçeği de ağabeyinin kitaplığından aldığı bir kitabın içinde muhafaza ediyordu.

Sör Phillip'ten cevap gelmesine fazla şaşırmamıştı. Görgü kurallarının en asil temsilcisi olan annesi, bu yazışmayı fazla ciddiye aldığını düşünse de Eloise terbiyesinin bunu gerektirdiğine inanmıştı.

Eloise'in konumundaki hanımların, her hafta birkaç saatlerini yazışmaya ayırmaları normaldi. Fakat Eloise bu zamanı her gün harcamayı âdet haline getirmişti. Mektup yazmaktan hoşlanıyordu. Özellikle yıllardır görmediği insanlara yazmaktan (zarfı açtıklarında yaşadıkları sürprizi hayal etmekten zevk duyardı). Bu sebeple doğum, ölüm, kazanılan başarılar gibi kutlanacak ya da taziye iletilecek durumlarda tüy kalemini eline alırdı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Niye uzun mektuplar yazmayı tercih ettiğinden emin değildi. Londra'da bulunmayan kardeşlerinin hepsine yazıyor, bunun için oldukça fazla zaman harcıyordu. Halbuki yazı masasında otururken uzaktaki akrabalarına kısa mektuplar yazmak daha kolay görünüyordu.

Herkesin kısa da olsa bir cevap göndermesine rağmen (sonuçta o bir Bridgerton'dı ve kimse bir Bridgerton'ı rencide etmek istemezdi), kimse mektubuna hediye özellikle de çiçek iliştirmemişti.

Eloise gözlerini yumdu, zarif pembe yaprakları gözünde canlandırdı. Bir erkeğin böylesine hassas bir çiçeğe dokunduğunu düşünmek zordu. Eloise'in dört ağabeyi de iri yarı güçlü adamlardı. Geniş omuzları ve kocaman elleriyle zavallı çiçeği anında paramparça edebilirlerdi.

Eloise, Sör Phillip'in cevabından, özellikle Latinceyi kullanımından etkilenmiş, derhal kendi cevabını kaleme almıştı.

Sevgili Sör Phillip

Size bu muhteşem çiçek için çok teşekkür ediyorum. Zarfın içinden çıkması hoş bir sürprizdi. Ayrıca Marina'dan da çok kıymetli bir hatıra kalmış oldu.

Çiçeğin bilimsel ismini bildiğinizi fark ettim. Botanikçi misiniz?

Saygılarımla,

Bayan Eloise Bridgerton

Mektubunu kurnaz bir şekilde soruyla bitirmişti. Şimdi zavallı adam tekrar cevap vermek zorunda kalacaktı.

Yanılmamıştı da. Eloise'in istediği cevabı alması sadece on gün sürmüştü.

Sevgili Bayan Bridgerton,

Aynen öyle. Ben Cambridge'de eğitim görmüş bir botanikçiyim ama şu an herhangi bir üniversite ya da bilimsel kurumla ilişkim yok. Burada, Romney Malikânesi'ndeki kendi seramda deneyler yapmaktayım. Siz de bilimle alâkadar mısınız?

Saygılarımla,

Sör Phillip Crane

Bu yazışmanın heyecan verici bir yanı vardı. Eloise kendisiyle bir bağı olmayan birinin yazışmaya hevesli olmasından dolayı heyecan duymuştu. Sebep ne olursa olsun, Eloise derhal cevapladı.

Sevgili Sör Phillip,

Hayır, maalesef ben bilim yolunda ilerlemiyorum. Aslında bakarsanız, hesap kitap işlerinden de pek anlamam. Ben daha çok beşeri bilimlerle ilgileniyorum. Dikkatinizi çekmiştir zaten, mektup yazmaktan çok hoşlanırım.

Dostça dileklerimle,

Eloise Bridgerton

Eloise mektubu bu kadar gayri resmi noktalayıp noktalamama konusunda kararsızdı ama hata yapıyorsa da bunu göze almaya karar vermişti. Sör Phillip'in de bu yazışma dan Eloise kadar hoşlandığı belli oluyordu. Yoksa neden mektubunu bir soruyla bitirmiş olabilirdi ki?

Cevabını iki hafta sonra alacaktı.

Çok sevgili Bayan Bridgerton,

Ah bu da bir çeşit arkadaşlık, değil mi? Ben buralarda yalnız olduğumu söyleyebilirim. Kaldı ki baktığımda karşımda gülümseyen bir yüz göremiyorsam, en azından böyle içten bir mektupla idare edebilirim, haksız mıyım?

Sizin için zarfa başka bir çiçek daha koydum. Bu seferki Geranium pratense ya da bilinen adıyla yaban sarmaşığı.

Sonsuz saygılarımla, Phillip Crane

Eloise o günü çok iyi hatırlıyordu. Yatak odasındaki pencerenin kenarındaki sandalyesinde oturmuş, o dikkatlice düzleştirilmiş mor renkli çiçeğe gözlerini dikmiş, sanki sonsuzluk kadar bir zaman boyunca o çiçeğe bakmış gibi hissediyordu kendini. Yoksa Phillip ona mektup vasıtasıyla kur mu yapıyordu?

Ve bir gün, öncekilerden daha farklı bir mektup geldi.

Çok Sevgili Bayan Bridgerton,

Uzun süredir yazışıyoruz ve henüz resmi şekilde tanışmış değiliz. Kendimi sizi tanıyor gibi hissediyorum. Umarım siz de benim gibi hissediyorsunuzdur.

Münasebetsizlik ediyorsam beni bağışlayın fakat sizi Romney Malikânesi 'ni ziyaret etmeniz için davet etmek istiyorum. Umarım, belli bir zaman sonra da birbirimize uyduğumuza karar veririz ve benim eşim olmayı kabul edersiniz.

Elbette siz buradayken size uygun şekilde refakat edilecek. Eğer davetimi kabul ediyorsanız, dul halamı derhal Romney Malikânesi 'ne çağırmak için harekete geçeceğim.

Umarım teklifimi değerlendirirsiniz.

Daima size ait olan,

Phillip Crane

Eloise Phillip'in teklifini hiç düşünmeden mektubu derhal bir çekmeceye tıkıştırdı. Henüz tanımadığı biriyle evlenmeyi nasıl isteyebiliyordu?

Aslında bu o kadar da doğru sayılmazdı. Çünkü birbirlerini tanıyorlardı. Birçok evli çiftin birbirleriyle evlilik hayatları boyunca konuştuklarından çok daha fazlasını, bir yıllık yazışmalarında konuşmuşlardı.

Ama yine de henüz tanışmış değillerdi.

Eloise onca senedir reddettiği evlilik tekliflerini hatırladı. Ne kadar olmuştu? En az altı tane olmalıydı. Şimdi ise bazılarını neden reddettiğini bile hatırlayamıyordu. Hiçbir sebebi yoktu. Sadece hiçbiri... mükemmel değildi.

Bu kadarını beklemek abartılı mıydı?

Başını salladı. Düşündüklerinin küstah ve şımarıkça olduğunun farkındaydı. Ama mükemmel birini değil, sadece kendisi için mükemmel sayılacak birini istiyordu.

Çevrelerindeki kadınların onun hakkında düşündüklerinden haberdardı. Çok fazla şey istemesinin ahmaklıktan da beter olduğunu, evde kalacağını söylüyorlardı. Hayır, artık bunu da söylemiyorlardı çünkü çoktan evde kaldığını düşünüyorlardı ki bu doğruydu. Yirmi sekiz yaşına gelen ve arkasından bu tarz laflar edildiğini duymayan bir kişi olamazdı.

Ya da bunların doğrudan yüzüne söylendiğini.

Ama işin komik tarafı, Eloise bu durumu önemsemiyordu. Ya da en azından şimdiye kadar.

Evde kalacağını hiç düşünmemişti ve ayrıca hayatından da oldukça keyif alıyordu. Bir insanın sahip olabileceği en muhteşem aileye sahipti. Kızlı erkekli, tam sekiz kardeş. Hem de her birine alfabetik sırayla isim verilmiş şekilde. Bu Eloise'i E harfiyle orta sıraya yerleştiriyordu. Dört büyük üç küçük kardeş. Annesi pek tatlıydı. Hatta Eloise'e evlenmesi için dırdır etmekten de vazgeçmişti artık. Eloise'in sosyete içerisinde hâlâ saygın bir yeri vardı. Bridgertonlar herkesçe sevilen, saygı gören (bazen de korku duyulan) bir aileydi. Eloise de artık evde kalmış sayılacak yaşta olmasına rağmen, canlı ve kıpır kıpır kişiliği sayesinde herkes tarafından talep edilen biri olmuştu.

Ta ki son zamanlarda...

Eloise iç çekti ve sanki yirmi sekiz yaşından daha yaşlıymış gibi hissetti kendini. Son zamanlarda o kadar da mutlu olduğu söylenemezdi. O huysuz ihtiyar kadınlar kendime bir eş bulamayacağım konusunda haklı olabilirler, diye düşünmeye başlamıştı. Belki çok fazla seçiciydi ya da her biri eşleriyle (başlangıçta öyle olmasa da) son derece derin ve tutkulu bir aşk yaşayan ağabeylerini ve kız kardeşini örnek alma konusunda aşırı titiz davranıyordu.

Belki de karşılıklı saygı ve arkadaşlığa dayalı bir ilişki, hiç ilişki yaşamamaktan daha iyiydi.

Ama bu tip hisleri herkesle konuşmak pek o kadar da kolay sayılmazdı. Annesi yıllarca Eloise'i bir eş bulmaya özendirmeye çalışmıştı ama annesini ne kadar severse sevsin, tükürdüğünü yalayıp onu dinlemesi gerektiğini kabullenmek oldukça zor olurdu. Ağabeylerinin de pek yardımı dokunamazdı. En büyükleri olan Anthony, büyük ihtimalle Eloise için kendi kafasına göre uygun bir eş seçip zavallı adamı da bu fikrine itaat etmeye zorlardı. Benedict tam bir hayalperestti. Ayrıca artık Londra'ya gelmiyor taşrada sessiz sakin bir hayat sürüyordu. Colin ise başlı başına ayrı bir hikâyeydi.

Daphne ile konuşsa iyi olabilirdi ama ne zaman onu ziyarete gitse, ablasını hep aşırı derecede mutlu ve kocasına derin bir aşkla bağlı bir anne olarak buluyordu. Bu haldeki bir insan, Eloise konumundaki birine nasıl doğru düzgün akıl verebilirdi ki? Ayrıca Eloise de ablasını saçma sapan dertleriyle sıkmak istemiyordu. Kız kardeşi Francesca ise yirmi üç yaşında dul kalmıştı. Eloise'in endişeleri Francesca'nın çektiklerinin yanında son derece önemsiz kalıyordu. ,

Belki de tüm bunların sebebi, Sör Phillip ile yazışmalarının eğlenceli ama sıradan bir olaya dönüşmesiydi. Bridgertonlar geniş ve ağızlarında pek bakla ıslanmayan bir aileydi. Bir şeyi sır olarak saklamak neredeyse imkânsızdı, hele ki kız kardeşlerinden. Özellikle en küçükleri Hyacinth, Napolyon'a karşı olan savaşta casusluk yapsaydı, galibiyet kaçınılmaz olurdu.

Fakat bir şekilde Sör Phillip'ten Eloise'in dışında kimsenin haberi yoktu. Bu kimseyle paylaşmadığı tek şeydi. Mektuplarını deste haline getirip mor bir kurdeleyle bağlamış, masasının orta gözündeki çekmecenin en dibine, mektup yazarken kullandığı kâğıt ve zarfların altına saklamıştı.

Phillip onun sırrıydı. Sadece onun.

Onunla hiç tanışmadığından adamı zihninde canlandırabiliyordu. Ana hatlarını kendisine yazdığı mektuplarla oluşturuyor, diğer ayrıntıları da kendi uygun gördüğü şekilde kafasında tamamlıyordu. Eğer gerçekten mükemmel erkek varsa, bu kesinlikle Eloise'in hayalinde yarattığı Phillip Crane olmalıydı.

Ve şimdi de görüşmek istiyordu, öyle mi? Görüşmek? Deli miydi bu adam? Böylesine kusursuzca devam eden bu karşılıklı kur yapma sürecini mahvetmek mi istiyordu?

Bütün bunlar olurken bir gün imkânsız olan gerçekleşti. Eloise'in yaklaşık on iki senedir en yakın arkadaşı olan Penelope Featherington evlendi. Hem de Eloise'in kardeşi Colin ile! Gökteki ay arka bahçelerine düşse herhalde Eloise bu kadar şaşırmazdı.

Penelope adına mutlu olmuştu. Colin için de seviniyordu. Şu dünyada en sevdiği iki insandı onlar ve onların mutluluğa ermesinden büyük sevinç duyuyordu. Bunu en çok hak eden iki kişi onlardı.

Ne var ki bu durum Eloise'in hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı.

Evde kalmış bir kadın olmayı benimsediği ve bu tarz yaşantının gerçekten istediği şey olduğuna kendini inandırdığı zamanlarda, Penelope evde kalmış bir diğer kadın olarak her zaman yanında olmuştu. Eloise için yirmi sekiz yaşında olup da hâlâ evlenmemiş olmak, Penelope de aynı yaşta ve kendisi gibi bekârken kabul edilebilir, hatta cesaret verici bir durumdu. Penelope'nin bir eş bulmasını istemiyor değildi ama bunun olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Kibar, akıllı ve espritüeldi fakat aradığı doğru erkeği bulamamıştı. Penelope cemiyette geçirdiği onca sene içerisinde (toplam on bir sene) tek bir evlenme teklifi bile almamıştı. Hatta onunla ilgilenildiğine dair en ufak bir işaret bile olmamıştı.

Bir bakıma Eloise, onun sadece kendisinin arkadaşı ve kız kurusu yoldaşı olarak kalacağına güvenmişti.

Ve işin en kötü yanı, Eloise aralarından ilk kendisinin evleneceğini hayal ederdi. tabii mucizelere bağlıydı bu ve Penelope'nin ne hissedeceğini hiç aklına getirmezdi.

Artık Penelope'nin Colin'i vardı. Eloise evliliğin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu görebiliyordu fakat kendisi yalnızdı. Londra'nın orta yerinde, kalabalık ve sevgi dolu ailesinin içinde yapayalnızdı.

Ve bundan daha yalnız olmayı hayal bile edemiyordu.

Birden Sör Phillip'in cesur teklifi (orta gözdeki çekmecenin dibinde yeni alınmış bir kasanın içindeki destelerin en altına saklamıştı, bu sayede günde en az altı defa açıp okumaya yeltenmesi mümkün olmayacaktı) daha ilgi çekici görünmeye başlamıştı.

Günler geçip Eloise içinde bulunduğu durumu kabullenmeye başladıkça daha da rahatsız oluyor, bu da teklifi daha da cazip hale getiriyordu.

Günlerden bir gün Penelope'yi ziyarete gidip, Bay ve Bayan Bridgerton'ın o anda müsait olmadıklarını (öyle açıkça ifade edilmişti ki Eloise bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu) öğrendiğinde bir karar verdi. Artık, ardı ardına davetlere katılıp da mükemmel erkeğin bir anda önünde belirivermesini beklemektense, hayatını kendi ellerine almalı ve kendi kaderine yön vermeliydi. Zaten artık Londra'da tanışmadığı yeni biri kalmamıştı. Cemiyette geçirdiği on senenin ardından, kendisine uygun yaş ve cinsiyete sahip herkesi tanıyordu.

Kendisine Sör Phillip ile evlenmek zorunda olmadığını hatırlamayı tembihledi. Sadece uygun görünen bir fırsatı araştıracaktı. Eğer birbirlerine uymuyorlarsa zaten evlenmemeliydiler. Hem ona bir söz de vermemişti zaten.

Fakat Eloise'in tek kötü huyu, bir karar verdiği zaman çok aceleci davranmasıydı. Aslında bu etkileyici bir dürüstlük göstergesiydi (en azından kendi böyle düşünüyordu). Hızlı davranmayı seviyordu ve çok kolay vazgeçmeyen, azimli bir yapısı vardı. Peneleope bir keresinde onu ağzında kemik olan bir köpeğe benzetmişti. Ve şaka da yapmıyordu.

Eloise bir fikre saplandığında, Bridgerton Ailesi'nin gücü bile onu fikrinden caydırmaya yetmezdi (ki Bridgertonlar'ın esaslı bir güç olduğu aşikârdı). Büyük ihtimalle hedeflerinin şimdiye kadar ailesinin menfaatleriyle en azından önemli bir konuda hiç çakışmamış olması sadece şans eseriydi.

Eloise, daha önce tanışmadığı bir adamla hiç düşünmeden buluşmaya gitmesini ailesinin tasvip etmeyeceğini biliyordu. Anthony, Sör Phillip'in Londra'ya gelip

bütün aileyle topluca tanışmasını talep ederdi ve Eloise, bu kadar umut vaat eden bir talibi korkutup kaçırmak için daha uygun bir yol hayal edemiyordu. Ona daha önce talip olan erkekler en azından Londra'ya aşinalardı ve neye bulaştıklarının farkındaydılar. Mektuplarında belirttiği üzere, Londra'ya okul yıllarından beri adımını atmamış, hiçbir sosyal etkinliğe katılmamış Sör Phillip için ise bu bir tuzak olurdu.

Tek çare Eloise'nin Gloucestershire'a gitmesiydi. Birkaç gün üzerinde ayrıntılı biçimde düşündükten sonra, bunu gizlilik içinde yapması gerektiğini anladı. Ailesi planlarından haberdar olursa gitmesine engel olurdu. Gerçi Eloise dişli bir rakipti ve ailesiyle bir çatışmaya girerse sonunda kazanan o olurdu. Fakat bu uzun ve sancılı bir savaş demekti. Konu hakkında esaslı bir mücadeleden sonra gitmesine izin verecek olsalar bile, en azından aralarından iki kişinin daha Eloise'e eşlik etmesi için ısrar ederlerdi.

Eloise ürperdi. O iki kişi çok kuvvetli bir ihtimalle annesi ve Hyacinth olurdu.

Hiç kimse o ikisi etraftayken âşık olamazdı. Hatta Eloise'in bu gezisinde gerçekleşmesini umduğu türden ufak ama istikrarlı bir yakınlaşma bile yaşayamazdı.

Kaçışını kardeşi Daphne'nin balosunda gerçekleştirmeye karar verdi. Yığınla davetlinin katılacağı büyük bir organizasyon olacaktı. Yeterli miktarda gürültü ve karmaşa Eloise'in hiç fark edilmeden altı saat ya da hatta daha fazla süreyle ortadan kaybolmasını sağlayabilirdi. Annesi her zaman, eğer ailelerinin bir ferdi davet veriyorsa, dakik olmaları ve hatta biraz erkenci davranmaları konusunda ısrar ederdi. Bu yüzden Daphne'ye saat sekizden önce varmış olurlardı. Eğer erkenden sıvışabilirse ve balo da sabahın erken saatlerine kadar sürerse, gittiğini birileri fark edene kadar Gloucestershire yolunu yarılamış olurdu. Yarısı olmasa da en azından izini takip etmelerinin pek kolay olmayacağı bir mesafeyi kat etmiş olacaktı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Sonuçta her şey inanılmaz kolay oldu. Tüm ailesinin dikkati, Colin'in yapmayı planladığı bir duyuru yüzünden dağıldı, onun da tek yapması gereken tuvalete gitmek için müsaade istemek ve arka taraftan sıvışarak çantalarını arka bahçesine sakladığı eve kadar yürümek oldu. Oradan da sadece sokağın köşesine kadar yürüdü ve önceden ayarladığı at arabasına bindi.

Dış dünyaya açılmanın bu kadar kolay olacağını bilseydi, bunu yıllar önce yapmış olurdu.

Ve işte yoldaydı. Gloucestershire'a, daha önce hiç tanışmadığı bir adama, birkaç parça elbise ve yazılmış mektuplarla sürükleniyordu. Kaderine doğru gidiyordu.

Hiç tanışmadığı ama sevmeyi umduğu adam. Heyecan vericiydi. Hayır, dehşet vericiydi.

Daha önce yaptığı aptalca şeyler olsa da bunun şimdiye kadar yapmış olduğu en çılgınca şey olduğunu kabul ediyordu. Ya da mutlu olmak için tek şansı bu olabilirdi.

Eloise yüzünü buruşturdu. Boş hayallere kapılıyordu ve bu iyiye işaret değildi. Bu maceraya düz ve akılcı biçimde yaklaşmalıydı. Vazgeçmek için hâlâ zamanı vardı. Dahası bu adam hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Bir yıllık yazışmaları boyunca birçok detay vermişti.

Otuz yaşındaydı. Eloise'den iki yaş büyüktü. Cambridge'de botanik okumuştu. Eloise'in dördüncü kuzeni Marina ile sekiz yıl süren bir evlilik yaşamıştı. Bu da yirmi bir yaşında evlendiği anlamına gelirdi. Kumraldı. Ağzındaki bütün dişleri hâlâ yerindeydi. Bir baronetti. 18. Yüzyılda Tetbury yakınlarındaki Gloucestershire'da inşa edilmiş taştan bir yapı olan Romney Malikânesi'nde yaşıyordu. Bilimsel makalelerden ve şiirden hoşlanıyordu fakat edebi ve felsefi eserlerle hiç ilgilenmiyordu. Yağmuru seviyordu. En sevdiği renk yeşildi. İngiltere'den dışarı adımını atmamıştı. Balık sevmiyordu.

Eloise gülmemek için kendini zor tuttu. Balık sevmiyordu demek. Onun hakkında bildiği bundan mı ibaretti yani?

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Evlenmek için hakikaten çok sağlam bir sebep," diye mırıldandı, sesindeki endişeyi duymazdan geldi.

Peki ya o Eloise hakkında neler biliyordu? Onu hiç tanımadığı birisine evlenme teklif etmeye iten ne olabilirdi? Mektuplarında kendisi hakkında Phillip'e bahsettiği şeyleri anımsamaya çalıştı.

Yirmi sekiz yaşındaydı. Kumraldı (saçları tam olarak kestane rengiydi) ve tüm dişleri yerindeydi. Gözleri kül rengiydi. Kalabalık ve sevgi dolu bir aileden geliyordu. Ağabeyi vikonttu. Babası o daha küçük bir çocukken anlaşılmaz bir şekilde arı sokmasından ölmüştü. Çok konuşmaya meyilliydi (mektuplarında bundan bahsetmek zorunda mıydı?). Şiirden ve edebi eserlerden hoşlanırdı ama bilimsel ve felsefi çalışmalara ilgi duymuyordu. Sadece İskoçya'yı görmüştü. En sevdiği renk mordu. Koyun etini sevmiyor, domuz sosisinden aşırı derecede tiksinti duyuyordu.

Aniden bir kahkaha daha atacak gibi oldu. Kendisinin bu iş için cidden sağlam bir aday olduğunu düşündü. Pencereden dışarı baktı. Sanki o an Londra Tetbury yolu üzerinde tam olarak hangi noktada olduğunu anlaması mümkünmüş gibi.

Yeşil tepeler diğer yeşil tepelere, onlar da başka yeşil tepelere benziyorlardı. Şu an Galler'de olsa aradaki farkı anlayamazdı.

Kaşlarını çatarak kucağındaki Sör Phillip'in mektubuna baktı ve mektubu bir kez daha katladı. Valizine, kurdeleyle bağlanmış destenin içine iteledi ve parmaklarını asabi bir şekilde bacaklarına vurdu.

Gergin olmakta haklıydı. Evini, alışık olduğu ortamı terk etmişti ne de olsa. Ve kimsenin haberi olmaksızın İngiltere'nin diğer ucuna gidiyordu. Kimsenin. Sör Phillip'in bile.

Londra'yı çok ani terk ettiği için ona geldiğini bildirememişti. Unuttuğundan değil ama iş işten geçene kadar bunu yapmayı sürekli ertelemişti. Eğer ona söylemiş olsaydı, plana sadık kalmak zorunda kalacaktı. Diğer şekilde ise istediği zaman vazgeçme şansı vardı. Kendini, birden fazla seçeneğe sahip olmanın iyi bir

şey olduğuna inandırmıştı fakat aslında oldukça endişeliydi ve cesaretini yitirmekten korkuyordu.

Ayrıca görüşmeyi isteyen Phillip'ti. Eloise'i gördüğüne sevinmeliydi. Değil mi?

*****

Phillip yataktan kalktı ve odasındaki perdeleri açtı. Güneşli, harika bir gündü. Üstüne bir şeyler giymek için kıyafetlerinin olduğu odaya yöneldi. Hizmetçilerini uzun zaman önce bu işlerden azletmişti. Açıklaması güçtü ama Marina öldükten sonra kimsenin odasına dalıp perdeleri açmasını, onun yerine kıyafetlerini seçmesini istememişti.

Hatta Marina'nın ölümünden sonra, Phillip'e arkadaşlık etmek için var gücüyle çabalayan Miles Carter'ın bile görevine son vermişti. Miles'a altı aylık maaş ve olağanüstü bir referans mektubu vermişti.

Marina'yla olan evliliği boyunca konuşacak birilerine ihtiyaç duymuştu ve karısı artık ölmüş olduğu için kendine yoldaş olacak birini istiyordu.

Gizemli Eloise Bridgerton'a yazdığı mektuplardan birinde bundan da üstü kapalı bir şekilde bahsetmiş olabileceğini düşündü. Çünkü evlilik teklifini, aslında pek evlilik teklifi gibi olmayan ama buna zemin hazırlayabilecek bu mektubu göndereli bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen, Eloise'in tutumu tam bir ölüm sessizliğiydi. Özellikle de önceki mektuplarına süratle cevap verdiği düşünülürse.

Phillip üzerine bir iş kıyafeti geçiriverdi. Günün büyük bölümünü serada, tozun toprağın içinde geçirmeyi planlıyordu. Bayan Bridgerton'ın onu aklını yitirmiş delinin teki olarak görmesinden dolayı hayal kırıklığı duyuyordu, çünkü Eloise sorunları için mükemmel bir çözüm olabilirdi. Amanda ve Oliver'a annelik edecek birine ihtiyacı vardı. Fakat çocuklar o kadar kontrolsüzce büyümüşlerdi ki herhangi bir kadının kendisiyle evlenmek ve bir ömür boyu o iki küçük şeytana bağlı kalmak isteyebileceğini düşünmüyordu.

Bayan Bridgerton yirmi sekiz yaşındaydı ve belli ki evde kalmıştı. Hiç tanımadığı biriyle bir sene boyunca yazıştığına göre gerçekten biraz çaresiz olmalıydı. Onun kocası olma ihtimali hoşuna gitmemiş miydi? Bir evi vardı, servet sahibiydi ve sadece otuz yaşındaydı. Eloise daha başka ne isteyebilirdi ki?

Yün pantolonunu bacaklarına geçirirken kendi kendine söylendi. Belli ki daha fazlasını istiyordu, aksi takdirde en azından bir ret cevabı yazma nezaketini gösterirdi.

GÜM!

Phillip tavana baktı ve kaşlarını çattı. Romney Malikânesi eski, sağlam ve incelikli şekilde inşa edilmiş bir binaydı. Eğer tavandan gümbürtü geliyorsa çocuklar çok büyük bir şeyi düşürmüş (belki de itmiş ya da savurmuş) olmalıydılar. GÜM!

Phillip irkildi. Bu seferki daha fena gelmişti. Bakıcıları yukarıda çocuklarla beraberdi ve onlara daima Phillip'ten daha iyi göz kulak olmuştu. Eğer botlarını bir dakikadan daha kısa sürede giyebilirse, çocuklar daha fazla gürültü yapmadan çıkabilirdi. Bu sayede, olanlar hiç yaşanmamış gibi davranmayı da başarabilirdi.

Botlarına uzandı. Evet, harika bir fikirdi. Eğer işitmezse aklından da çıkarabilirdi.

Diğer kıyafetlerini de çabucak üstüne geçirdi, merdivenlere doğru hızlıca yürüyerek kendini hole attı.

"Sör Phillip! Sör Phillip!"

Kahretsin! Kâhya peşinden geliyordu. Phillip duymazlıktan geldi.

"Sör Phillip!"

Phillip, "Lanet olsun," diye söylendi. Uşaklarının etrafında dolanıp, işitme kaybı yaşadığını düşünmelerini istemiyorsa bu bağırışı duymazdan gelemezdi. "Evet," dedi yavaşça arkasını dönerek, "Gunning?"

Gunning boğazını temizleyerek, "Sör Phillip," dedi. "Misafirimiz var."

"Misafir?" diye tekrarladı Phillip. "O muydu şu şeyin sebebi de... "

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Gürültü?" diye tamamladı Gunning.

"Evet."

"Hayır." Kâhya boğazını temizledi. "Onun sebebi çocuklarınız."

"Anlıyorum." Phillip mırıldandı. "Nasıl aksini düşünebildim ki."

"Herhangi bir şeyi kırdıklarını sanmıyorum efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Öyle efendim fakat hâlâ bir ziyaretçiniz var."

Phillip homurdandı. Sabahın bu saatinde kim ziyarete gelmişti ki? Gerçi günün ilerleyen saatleri için de tuhaf kaçardı bu, çünkü kimse onu ziyarete gelmezdi.

Gülümsemek kendisine pek yakışmasa da Gunning gülümsemeye çalıştı. "Eskiden misafirlerimiz olurdu, hatırlar mısınız?"

Ailelere yıllarca hizmet eden ve efendilerinin doğumuna şahit olan uşaklar böyle alaycı olurdu işte. "Misafir kim?"

"Tam olarak emin değilim efendim."

"Emin değil misin?" diye sordu Phillip şüpheyle.

"Sormadım."

"Bu uşakların görevi değil midir?"

"Sormak mı efendim?"

"Evet," dedi Phillip sinirlenerek. Gunning, o yere yığılıp bir sinir nöbeti geçirmeden önce suratının daha ne kadar kızaracağını sınıyor gibiydi.

"Siz sormalısınız diye düşündüm efendim."

"Ben sormalıyım diye düşündün demek." Phillip konuşmanın oldukça anlamsız olduğunu fark etti.

"Evet efendim. Ne de olsa hanımefendi sizi görmeye gelmiş."

"Onca misafirimiz olmasına rağmen, daha önce hiç kim olduğunu sormazlık etmedin."

"Efendim, aslına bakarsanız..."

"Bundan gayet eminim," diye sözünü kesti Phillip.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ziyaret edenimiz yok ki efendim." Gunning laf dalaşını galibiyetle tamamladı.

Phillip ziyaretçileri olduğunu, hatta bir tanesinin o anda aşağıda beklediğini belirtmek için ağzını açtı ama ne gerek vardı ki? Son derece sinirli bir şekilde, "Peki, aşağı ineceğim," dedi.

Gunning'in gözleri parladı. "Harika efendim."

Phillip kâhyasına şaşırarak baktı. "Gunning, rahatsız falan mısın?"

"Değilim efendim, neden sormuştunuz?"

Gunning'in bu şekilde sırıttığında bir ata benzediğini söylemek pek kibar bir davranış olmazdı. O yüzden Phillip sadece mırıldandı: "Boş ver." Aşağı kata yöneldi.

Bir ziyaretçi? Kim olabilirdi ki? Neredeyse bir yıldır, komşuların zorunlu baş sağlığı ziyaretleri bittikten sonra kimse ziyarete gelmemişti. Uzak durmakta da haksız sayılmazlardı. Son ziyaretçileri geldiğinde, Oliver ve Amanda koltuklarına çilek reçeli sürmüşlerdi.

Lady Winslet malikâneyi öyle bir hışımla terk etmişti ki Phillip, o yaşlarda bir kadın için bu kadar sinirin sağlıklı bir şey olmadığını düşünmüştü.

Merdivenlerin sonuna ulaştığında kaşlarını çattı ve girişteki hole yöneldi. Gelen bir kadındı değil mi? Gunning bir kadın olduğunu söylemişti.

Kim olabilirdi ki...

Phillip aniden durdu, hatta tökezledi.

Çünkü girişteki holde duran kadın genç ve oldukça alımlıydı. Göz göze geldiklerinde, bu kadının hayatında gördüğü en iri, insanın canını yakacak derecede güzel kül rengi gözlere sahip olduğunu fark etti.

O gözlerde boğulmaya razıydı. Ve tahmin edilebileceği üzere, Phillip "boğulmak" kelimesini hiç hafife almıyordu.

2. Bölüm

...ve daha sonra, ki eminim duyduğuna şaşırmayacaksın, gereğinden fazla konuştum. Konuşmadan duramıyordum ama sanırım bunu gergin olduğumda yapıyorum. Dileyelim de hayatımın geri kalanında sinirlerimi bozacak az şey olsun.

Eloise Bridgerton'dan ağabeyi Colin'e, Eloise'in Londra sosyetesine takdimi vesilesiyle.

Ve Eloise ağzını açtı.

"Sör Phillip?" dedi ve Phillip başını onaylarcasına sallamadan önce şimşek hızıyla devam etti. "Haber vermeden geldiğim için çok özür dilerim fakat gerçekten başka şansım yoktu ve doğrusunu söylemek gerekirse, eğer not yollamış olsaydım büyük ihtimalle buraya benden önce varmazdı. Ve böylece not yollamak da anlamsız hale gelirdi, eminim siz de takdir edersiniz ki... "

Phillip gözlerini kırpıştırdı. Kadının söylediklerini dinlemesi gerektiğini biliyordu fakat bir kelimesinin bittiği yerde diğeri başladığı için yetişemiyordu.

"...uzun bir yolculuktu ve maalesef pek uyku tutmadı, o yüzden eğer bana müsaade ederseniz... "

Phillip'in başını döndürüyordu. Oturmak kaba kaçar mıydı?

"...pek bir şey getirmedim ama zaten fazla bir şansım da yoktu ve... "

Bu haddinden fazla uzamıştı ve bitecek gibi de görünmüyordu. Eğer daha fazla konuşmasına müsaade ederse, Phillip dengesini kaybedecekti ya da kadın nefessiz kalıp yere yığılıverecekti. Her iki şekilde de durum ikisinden biri için ıstırap verici hale gelecekti.

"Hanımefendi," dedi Phillip boğazını temizleyerek.

Kadın Phillip'i duymamış olacak ki tepki vermedi. Onun yerine kendisini buralara kadar getiren at arabasıyla ilgili bir şeyler söyledi.

"Hanımefendi," dedi Phillip, bu kez biraz daha yüksek sesle.

"...fakat daha sonra ben... " Kadın başını kaldırdı. O müthiş gözlerini kendisine doğru kırptığı vakit, Phillip bir an dengesini yitirdi. "Evet?" dedi.

Şimdi dikkatini çekmişti ama Phillip neden dikkatini çekmek istediğini unutmuş gibiydi. "Şey... kimsiniz?"

Kadın Phillip'e neredeyse beş saniye boyunca baktı, dudaklarını şaşkınlıkla araladı ve sonunda cevap verdi. "Tabii ki Eloise Bridgerton."

Eloise çok konuştuğundan kesinlikle emindi ve çok hızlı konuştuğunun da farkındaydı ama gergin olduğunda böyle davranırdı. Sıklıkla kendini gergin hissetmeyen biri olarak, bu hissi tam zamanında keşfediyordu. Ayrıca, Sör Phillip karşısında duran bu adam iri kıyımdı pek de umduğu gibi biri değildi.

"Siz Eloise Bridgerton mısınız?"

Eloise, Phillip'in şaşkın yüzüne baktı ve canı sıkılmaya başladı. "Elbette. Başka kim olacaktım?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Beni siz davet ettiniz," dedi Eloise.

"Ve siz de davetime cevap vermediniz," diye karşılık verdi Phillip.

Eloise yutkundu. Phillip haklıydı. Hem de çok haklıydı. Eloise'in olmadığı, en azından o sırada olmadığı kadar haklıydı.

"Pek fırsatım olmadı," diye geçiştirdi ve Phillip'in ikna olmadığı yüzündeki ifadeden anlaşıldığı için ekledi; "daha önce belirttiğim üzere."

Phillip, rahatsız etmeye yetecek kadar uzun bir süre, gizemli ve koyu renkli gözleriyle Eloise'i süzdü. "Söylediklerinizin tek kelimesini anlamadım."

Eloise'in ağzının, şekli, şoke olmuşçasına... hayır, canı sıkılmışçasına değişti. "Dinlemiyor muydunuz?"

"Dinlemeye çalıştım."

Eloise dudaklarını büzdü ve, "Peki öyleyse," dedi. İçinden beşe kadar saydı. "Özür dilerim. Buraya haber vermeden gelmemeliydim. Bu son derece kaba bir davranıştı."

Phillip, "Özrünüzü kabul ediyorum," demeden önce üç saniye sessiz kaldı Eloise o süreyi de saymıştı.

Eloise boğazını temizledi.

"Ve tabii ki... " Phillip öksürdü, çevresine onu Eloise'den kurtarabilecek birilerini arar gibi bakındı. "Burada olmanızdan ötürü çok mutluyum."

Mutlu değilmiş gibi görünmek kabalık olurdu. Eloise karşısında duruyor, Phillip'in sağ yanağına gözlerini dikmiş, nasıl küstahlaşmadan konuşabileceğini düşünüyordu.

Eloise, genellikle hep söyleyecek bir şeyler bulabildiği için, aklına bir şey gelmemesini üzücü buldu.

Neyse ki Phillip, "Çantaların hepsi size mi ait?" diye sorarak bu rahatsız edici sessizliği sonlandırdı.

Nispeten daha önemsiz bir konuya geçmekten dolayı mutlu olan Eloise omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Gerçekten pek fırsatım..." Kendini frenledi. Phillip'e gecenin ortasında evden kaçtığını gerçekten söylemek zorunda mıydı? Bu kendisi ya da ailesi hakkında pek olumlu bir izlenim bırakmazdı. Neden olduğundan pek emin değildi ama gerçek bu olsa da Phillip'in onun kaçmış olduğunu bilmesini istemiyordu. Niye böyle düşündüğünü bilmiyordu ama Phillip'in gerçeği bilirse, kendisini Londra'ya geri göndereceğini hissediyordu. Sör Phillip ile buluşması her ne kadar yolunda gitmemiş ve beklediği oranda romantizm ile mutluluk sağlamamış olsa da Eloise henüz vazgeçmek niyetinde değildi.

Özellikle de vazgeçmek, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp ailesine dönmek anlamına geliyorken.

"Hepsi bu," dedi metanetle.

"Güzel. Ben, şey..." Phillip tekrar ve bu kez çaresizce etrafına bakındı. Eloise bunu pek hoş bulmamıştı. "Gunning!" diye bağırdı.

Uşak o kadar hızlı geldi ki onları gizlice dinlemekte olduğu belliydi. "Evet efendim?"

"Biz... şey... Bayan Bridgerton'a bir oda hazırlamalıyız."

"Ben hazırladım bile," dedi Gunning kendinden emin bir şekilde.

Sör Phillip'in yanakları hafifçe kızardı. "Güzel," diye homurdandı. "Kendisi burada bir süre kalacak," derken Eloise'e ne kadar kalacağını sorarcasına baktı.

"İki hafta," diye yanıtladı Eloise, bu kadar zamanın yeteceğini umuyordu.

Sör Phillip, uşak Eloise'in cevabını duymamış gibi, "İki hafta," diye tekrarladı. "Tabii ki kendisini rahat ettirmek için elimizden ne geliyorsa yapacağız."

Uşak, "Elbette," diye onayladı.

"Güzel," dedi Sör Phillip. Hâlâ bir şekilde genel durumdan hoşnutsuz görünüyordu. Tam olarak hoşnutsuz değilse de bıkkındı ve bu daha da fenaydı.

Eloise hayal kırıklığına uğramıştı. Phillip'i, ağabeyi Colin gibi çekici, güzel gülüşlü, her duruma uygun konuşmayı bilen biri olarak hayal etmişti. Sör Phillip ise şu an olduğu yerden başka her yerde olmayı yeğlermiş gibi görünüyordu. Bu Eloise için pek cesaret verici değildi, çünkü artık Phillip'i çevreleyen ortama Eloise de dahildi. Ve dahası Phillip, en azından biraz çaba göstermeli, onun kendine uygun bir eş olup olmayacağını anlamaya çalışıyor olmalıydı.

Çabaları kayda değer olsa iyi olurdu, çünkü eğer ilk izlenimlerin önemli olduğu kabul edilecek olursa Eloise, Phillip'in uygun bir koca olabileceği konusunda şüpheliydi.

Eloise dişlerini gıcırdatarak gülümsedi.

"Oturmak ister miydiniz?" diye sordu Phillip aniden.

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Phillip sanki kendi evine yabancıymış gibi çevresine boş bir ifadeyle bakındı. Salonun sonundaki bir kapıyı işaret ederek, "Şurası misafir odası," diye mırıldandı.

Gunning öksürdü. Sör Phillip kaşlarını çatarak Gunning'e baktı.

Uşak, "Belki içecek bir şeyler istersiniz efendim?" diye telaşla sordu.

"Ah, evet, tabii ki," dedi Sör Phillip boğazını temizleyerek. "Yani belki... "

"Bir çay tepsisi mesela?" diye öneride bulundu Gunning. "Yanına da biraz kek?"

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Sör Phillip, "Harika," diye fısıldadı.

'Ya da belki Bayan Bridgerton'ın karnı açtır," diye devam etti uşak. "Daha büyük bir kahvaltı servisi hazırlatabilirim."

Sör Phillip bakışlarını Eloise'e çevirdi.

Aç olmasına rağmen, "Kek yeterli olacaktır," dedi Eloise.

Eloise, Sör Phillip'in koluna girip onu misafir odasına götürmesine izin verdi. Çizgili mavi satenle kaplanmış bir kanepeye oturdu. Oda hoş ve temizdi ama mobilyalar eski püsküydü. Evin genelinde, sanki sahibi parasız kalmış veya bunu umursamıyormuş gibi belli belirsiz bir bakımsızlık hâkimdi.

Eloise ikincisine ihtimal verdi. Sör Phillip'in maddi durumunun kötü olması mümkündü ama arazi muhteşemdi. At arabasından görebildiği kadarıyla serası da harika durumdaydı. Sör Phillip'in botanikçi olmasından ötürü dışarıdaki müthiş özene rağmen içerisi dökülüyordu.

Bir eşe ihtiyacı olduğu çok belliydi.

Eloise ellerini bacaklarının üzerinde kavuşturdu, Phillip'in hemen karşısındaki, muhtemelen daha küçük bir cüsse için tasarlanmış sandalyeye koca vücudunu yerleştirmesini izledi.

Son derece rahatsız görünüyordu ve (Eloise, bir erkeğin duruşundan anlam çıkarabilmesine yetecek sayıda erkek kardeşe sahipti) küfür etmek için can atıyordu sanki ama Eloise o sandalyeyi seçmenin Phillip'in hatası olduğunu düşündü. Konuşmaya başlamasını kibarca teşvik etmek için gülümsedi.

Phillip boğazını temizledi.

Eloise öne doğru eğildi.

Phillip tekrar boğazını temizledi.

Eloise öksürdü.

Phillip bir kez daha boğazını temizledi.

Eloise sonunda, "Çay ister misiniz?" diye sordu. Bir kez daha boğazını temizlemesi düşüncesine kazanamayacaktı artık.

"Evet," dedi Phillip, "iyi olur."

Eloise cevap vermek için dudaklarını araladı ama orada misafir konumunda olduğunu ve çay ikram etmenin kendi vazifesi olmadığını anımsadı. Phillip'in de bunu biliyor olması gerektiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu tabii. "Tamam," dedi Eloise, "eminim az sonra servis edilir."

"Evet," diye onayladı Phillip sandalyesinde pozisyon değiştirerek.

Eloise, birçok kez söylemiş olsa da tekrar, "Haber vermeden geldiğim için üzgünüm," diye mırıldandı. Ama bir şeyler söylemek gerekliydi; Sör Phillip böylesine garip sessizliklere aşina olsa da Eloise sessiz anları doldurmayı severdi.

"Hiç mühim değil," dedi Phillip.

"Aslında mühim," dedi Eloise. "Yaptığım son derece terbiyesizceydi, özür dilerim"

Phillip onun açık sözlülüğünden etkilenmişti. "Teşekkür ederim," diye mırıldadı. "Gerçekten sorun değil, sizi temin ederim, ben sadece..."

"Şaşırdınız?"

"Evet."

Eloise başını salladı. "Haklısınız, kim olsa böyle hissederdi. Bunu düşünmeliydim ve rahatsızlık verdiğim için gerçekten özür dilerim."

Phillip dudaklarını araladı fakat sonra tekrar kapadı. Pencereden dışarı baktı ve, "Bugün hava güneşli," dedi.

"Evet öyle," diyerek onayladı Eloise. Bunun fazlasıyla bariz olduğunu düşünüyordu.

Phillip omuzlarını silkti. "Yine de akşam üzerine kadar yağmur yağacağını düşünüyorum."

Eloise buna ne şekilde cevap vereceğini bilmiyordu, bu yüzden sadece başını onaylarcasına salladı. Phillip'in bakışları hâlâ dışarıdayken Eloise onu gizlice inceledi. Hayalindekinden daha iri, daha sertti ve daha az kibardı. Yazısı çok çekici ve düzgün olduğundan onu daha yumuşak, belki de biraz daha ince yapılı ve

kesinlikle daha az kaslı hayal etmişti. Dışarıda çalışan işçiler gibi görünüyordu. Özellikle üstünde o kaba pantolon ve boyun bağsız gömleği varken. Kumral olduğunu yazmış olsa bile, Eloise onu koyu sarı saçlı bir şair gibi hayal etmişti (neden tüm şairleri sarışın olarak hayal ettiğini bilmiyordu). Saçları tam olarak tarif ettiği gibiydi kahverengi, koyu gölgeli. Hatta siyaha çalan bir renkte, dalgalı. Gözleri kahverengiydi, saçlarıyla aynı koyulukta. Koyuluklarından dolayı okunamaz bir çift göz.

Eloise kaşlarını çattı. Çabucak çözemediği insanlardan hoşlanmıyordu.

"Bütün gece boyunca seyahat mi ettiniz? diye sordu Phillip kibarca.

"Evet."

"Yorgun olmalısınız."

Eloise başını salladı. "Oldukça yorgunum."

Phillip ayağa kalktı, kibarca kapıyı işaret etti. "Dinlenmek ister miydiniz? Eğer uyumak istiyorsanız sizi bütün gün burada tutmak istemem."

Eloise çok yorgundu ama midesi de kazınıyordu. "Önce bir şeyler atıştırayım, sonra teklifinizi memnuniyetle kabul edip biraz dinlenirim."

Phillip başını salladı ve oturdu, o küçük sandalyeye sığmaya çalışırken homurdandı. Eloise'e döndü, daha anlaşılabilir bir ifadeyle, "Affedersiniz," diyerek başka bir sandalyeye geçti. En sonunda yerleşip, "Kusura bakmayın," dedi.

Eloise yalnızca başını sallayarak daha önce bundan daha garip bir durumda bulunup bulunmadığını düşündü.

Phillip boğazını temizledi. "Peki yolculuk keyifli miydi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Eloise, olumlu cevaplar vererek sohbeti devam ettirmeye çalışıyordu. Laf lafı açardı. Eloise, "Eviniz çok güzel," diyerek katıldı.

Phillip kaşlarını kaldırdı, Eloise'in sahte övgüsüne inanmadığını belli edercesine baktı.

"Arazi muhteşem," diye aceleyle ekledi Eloise. Adam mobilyalarının eskidiğinin farkında olduğunu nereden bilebilirdi ki? Erkekler böyle şeylere dikkat etmezlerdi.

"Teşekkürler. Bildiğiniz üzere ben botanikçiyim. Bu yüzden de zamanımın hatırı sayılır bir kısmını dışarıda geçiriyorum."

"Bugün dışarıda çalışmayı planlıyor muydunuz?"

Phillip başını sallamakla yetindi.

Eloise belli belirsiz gülümsedi. "Programınızı böldüğüm için özür diliyorum."

"Emin olun mühim değil."

"Ama... "

"Tekrar özür dilemek zorunda değilsiniz," diyerek araya girdi Phillip. "Hiçbir şey için."

Yine o berbat sessizlik çökmüştü. İkisi de kapıya bakıyor, Gunning'in çay tepsisiyle gelip kendilerini kurtarmasını bekliyorlardı.

Eloise ellerini, annesinin son derece kaba bir hareket olarak gördüğü şekilde yavaşça kanepenin minderine vurmaya başladı. Sör Phillip'e baktı ve onun da kendisine baktığını görmekten memnun oldu. Phillip bakışlarını yakalamış ve rahatsız edici yarım yamalak bir gülümseyişle bakışlarını Eloise'in ellerine doğru indirmişti.

Eloise derhal ellerinin hareketine son verdi. Phillip'e onu bir şey, hatta herhangi bir şey söylemesi için teşvik etmek ister gibi, yalvarırcasına baktı.

Ama o konuşmadı. Bu durum Eloise'i öldürüyordu. Sessizliği bozmak zorundaydı. Bu normal değildi. Çok kötüydü. İnsanlar konuşarak anlaşırlardı. Bu...

Dudaklarını çaresizlik hissiyle araladı: "Ben..."

Ama o cümlesine devam edemeden tüyler ürpertici bir çığlık havayı yarıp geçti.

Eloise ayağa fırladı. "O da ne?"

Bitkin bir halde iç geçirerek, "Çocuklarım," diye yanıtladı Sör Phillip.

"Çocuklarınız mı var?"

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, Eloise'in yorgun bir halde ayakta durduğunu gördü. "Elbette."

Eloise şaşkınlıkla bakakaldı. "Çocuklarınız olduğundan hiç bahsetmemiştiniz."

Phillip'in gözleri kısıldı. "Bu bir sorun mu teşkil ediyor?" diye sertçe sordu.

"Elbette hayır," dedi Eloise silkelenerek. "Çocuklara bayılırım. Sayısını bilmediğim kadar çok yeğenim var ve emin olun, hepsinin en sevdiği halası ve teyzesiyim. Fakat bu, yine de sizin çocuklarınızın varlığından bahsetmemeniz için bir sebep değil."

"Bu mümkün değil," dedi Phillip başını sağa sola sallayarak. "Gözden kaçırmış olmalısınız."

Eloise çenesini o kadar ani kaldırdı ki az daha boynunu kıracaktı. "Bu," dedi mağrur bir ifadeyle, "gözden kaçırılacak türden bir şey değil."

Phillip Eloise'in itirazını reddedercesine omuz silkti.

"Onlardan hiç bahsetmediniz ve ben bunu kanıtlayabilirim," dedi Eloise.

Phillip kollarını kavuşturdu, Eloise'e kuşkuyla bakıyordu.

Eloise kapıya doğru ilerledi. "Bavulum nerede?"

Phillip, küçümseyici bir ifadeyle, "Bıraktığınız yerdedir herhalde," dedi. "Ya da büyük ihtimalle odanıza çıkarılmıştır, zira çalışanlarım o kadar da ihmalkâr değillerdir."

Eloise sinirle Phillip'e döndü. "Bana yazdığınız her bir mektup yanımda ve sizi temin ederim ki tek bir tanesinde bile 'çocuklarım' diye bir laf geçmiyor."

Phillip'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Mektuplarımı sakladınız mı?"

"Elbette. Siz benimkileri saklamadınız mı?"

Phillip gözlerini kırptı. "Şey..."

Eloise'in soluğu kesildi. "Saklamadınız mı?"

Phillip kadınları hiç anlayamıyordu ve kimi zaman tüm bilimsel görüşleri bir kenara bırakıp onları tamamen farklı bir tür olarak kabul etmek istiyordu. Onlarla nasıl konuşması gerektiğini bilmediğini kabul etse de bu kez büyük bir pot kırdığının farkındaydı. "Birkaç tanesini saklamış olmalıyım," dedi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'in çenesi öfkeyle kenetlendi.

"Yani birçoğunu, eminim," diye ekledi Phillip telaşla.

Eloise patlayacak gibi görünüyordu. Phillip'in de fark etmeye başladığı üzere, son derece iradeliydi.

"Onlardan kurtulmaya çalıştığım için değil," dedi Phillip içine düştüğü bu beter durumdan kurtulmaya çalışarak. "Sadece nereye koymam gerektiğinden tam emin olamadım."

Eloise'in sinirlerinin yatışmasını ve kısa bir soluk vermesini merakla izledi. Fakat kül rengi gözlerinden hiddet okunuyordu. "Peki. Çok da önemli değil zaten."

Bu tam da Phillip'in düşündüğü şeydi ama Phillip bile bunu dile getirmeyecek kadar akıllıydı.

Ayrıca, Eloise'in söyleyiş tarzından önemsediği anlaşılıyordu. Hem de oldukça fazla.

Havayı yırtan bir çığlığın hemen ardından bir şeyin kırıldığı duyuldu. Phillip irkildi. Mobilya sesine benziyordu.

Eloise tavan sıvasının dökülmesini beklermişçesine tavana doğru baktı. 'Yanlarına gitmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu.

Phillip gitmeliydi ama Tanrı biliyor ya, gitmek istemiyordu. İkizler kontrolden çıktığında onları kimse zapt edemezdi ki Phillip'e göre, bu kontrolden çıkmanın tam karşılığıydı. Onları kendi haline bırakıp, deli gibi koşturmaktan yorulup tükenmelerini beklemek (bu pek uzun sürmezdi) daha kolaydı. Muhtemelen bu yaklaşım doğru değildi ve kesinlikle başka ebeveynlere de uymazdı, fakat insanın sekiz yaşında iki çocukla uğraşmak için belli bir gücü olmalıydı. Phillip'inki ise altı ay önce tükenmişti.

"Sör Phillip?" diye tekrarladı Eloise.

Phillip nefes verdi. "Haklısınız." Her ne kadar beceremese de evi yıkmaya çalışan bu iki yaramazın annesi konumuna getirmeye çalıştığı Bayan Bridgerton'a

ilgisiz bir ebeveyn gibi görünmesi pek de iyi olmazdı. Hole çıkarken, "Müsadenizle," diyerek başını eğdi.

"Oliver! Amanda!" diye bağırdı.

Tam emin olmasa da Bayan Bridgerton'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu işitir gibi oldu.

Bir anda sinirlendi ve yapmaması gerektiğini bildiği halde Eloise'e dönerek dik dik baktı. Eloise, bu iki yaramazla daha iyi baş edebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Merdivenlere doğru ilerledi ve ikizlerin adlarını tekrar haykırdı. Diğer yandan, belki de bu kadar katı olmamalıydı. Eloise Bridgerton'ın ikizlerle kendisinden daha iyi baş edebilmesini umuyordu (aslında bu arzuyla yanıp tutuşuyordu).

Hatta eğer onlara nasıl davranmaları gerektiğini öğretebilirse, Eloise'in ayak bastığı her yeri günde üç kez eğilip öpebilirdi bile.

Oliver ve Amanda merdivenlerin köşesinden dönerek salona doğru indiler. Hiç de utanmış görünmüyorlardı. "Onlar da neydi öyle?" diye sordu Phillip.

"Neler?" diye yanıtladı Oliver ukalaca.

"Çığlıklar," dedi Phillip.

"Bağıran Amanda'ydı," dedi Oliver.

"Aynen öyle' diye onayladı Amanda.

Phillip açıklamanın devamı gelir diye bekledi ve gelmeyince ekledi: "Peki, Amanda neden çığlık atıyordu?"

"Kurbağa gördüm," dedi Amanda. "Kurbağa?"

Amanda başını salladı. "Gerçekten. Yatağımın içinde."

"Anladım," dedi Phillip. "Oraya nasıl girmiş olabileceğini düşünüyorsun?"

"Onu oraya ben koydum," diye yanıtladı çocuk. Phillip bakışlarını, sorusunu yönelttiği Oliver'dan Amanda'ya kaydırdı. "Kendi yatağına kurbağa mı koydun? Amanda başını salladı.

Neden, neden, neden? Boğazını temizleyerek, "Neden?" diye sordu Phillip.

Amanda omuzlarını silkti. "Koymak istedim."

Phillip çenesini kuşkuyla öne doğru uzattı. "Koymak istedin?"

"Evet."

'Yatağına kurbağa koymak istedin?"

"Kurbağa yavruları istedim," diye açıkladı Amanda.

'Yatağının içinde?"

"Sıcak ve rahat görünüyordu."

Oliver, "Ben yardım ettim," diyerek araya girdi.

"Ondan hiç şüphem yok zaten," dedi Phillip gergin bir sesle. "Peki niye bağırdın?"

"Ben bağırmadım," diye çıkıştı Oliver. "Amanda bağırdı."

"Ben de Amanda'ya sormuştum!" dedi Phillip, pes edip serasına kapanma arzusunu güçlükle bastırıyordu.

"Bana bakıyordunuz efendim," dedi Oliver. Babası, söylediğini anlamayacak kadar kalın kafalıymış gibi de ekledi: "Soruyu sorarken yani."

Phillip sabırlı bir ifade takınmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve Amanda'ya döndü. "Neden Amanda, niçin bağırdın?"

Amanda omuzlarını silkti. "Kurbağayı oraya koyduğumu unutmuşum."

Oliver, "Amanda ölecek sandım," diye heyecanla araya girdi.

Phillip bu lafı dikkate almamaya karar verdi. "Sanırım," dedi Phillip, kollarını kavuşturup çocuklarına en sert bakışlarından birini atarak, "eve kurbağa sokulmayacak demiştik."

"Hayır," dedi Oliver (Amanda'dan gelen başını sallayarak verdiği onayla), "kara kurbağası sokulmayacak demiştin."

"Hiçbir kurbağa türü sokulmayacak, işte o kadar," diye kükredi Phillip.

Güzel mavi gözlerine yaşlar dolarak sordu: "Peki ya içlerinden biri ölmek üzereyse?"

"O zaman bile sokulmayacak."

"Ama... "

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Dışarıda bakabilirsin."

"Ya dışarısı soğuk ve dondurucuysa, onun da tek ihtiyacı benim ilgim ve evdeki sıcak yatağımsa?"

"Kurbağalar zaten soğukturlar," diye üsteledi Phillip.

"Peki ya eğer... "

"Hayır!" diye haykırdı Phillip. "Ne kurbağa, ne cırcır böceği, ne çekirge, ne de başka çeşit bir hayvan... Hiçbiri eve sokulmayacak!"

Amanda kesik kesik yutkundu. "Ama ama ama..."

Phillip uzun bir iç geçirdi. Çocuklarıyla nasıl konuşması gerektiğini hiç bilemiyordu ve şimdi de kızı hüngür hüngür ağlamak üzereydi. "Tanrı aşkına..." Kendini tam zamanında durdurarak ses tonunu yumuşattı. "Ne oldu Amanda?"

Amanda nefes nefeseydi ve hıçkırarak ağlıyordu. "Peki ya Bessie?"

Phillip pek de güvenilir bir konumda olmadığını his setti. "Tabii ki sözlerime sevgili köpeğimizi dahil etmiyorum."

Amanda, "Keşke öyle söyleseydin," diyerek burnunu çekti. Şaşırtıcı (ve şüphe uyandıran) bir şekilde kendine gelmiş görünüyordu. "Beni çok üzdün."

Phillip dişlerini gıcırdattı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Amanda başını bir kraliçe edasıyla salladı.

Phillip inledi. Konuşmanın hangi bölümünde ikizler üste çıkmıştı? Kendi cüssesi ve aklına sahip birinin, sekiz yaşında iki çocukla başa çıkabiliyor olması gerekirdi.

Ama işte bir kez daha ve tüm çabalarına rağmen, konuşmanın tüm kontrolünü yitirmiş ve onlardan özür dileyecek konuma düşmüştü.

Başka hiçbir şey onu kendini bu kadar beceriksiz hissettirmiyordu.

"Peki o zaman," dedi Phillip, artık buna son vermek için can atarak. "Haydi gidin bakalım, çok meşgulüm."

Çocukları bir süre, gözlerini kırpıştırıp yukarı doğru bakarak oldukları yerde dikildiler. "Bütün gün boyunca mı?" diye sordu Oliver.

"Bütün gün mü?" diye tekrarladı Phillip. Aklından ne şeytanlıklar geçiyordu ki?

"Bütün gün boyunca mı meşgul olacaksın?" diye düzeltti Oliver.

"Evet," dedi Phillip. "Meşgul olacağım."

"Doğa yürüyüşüne çıksak?" diye öneride bulundu Amanda.

Her ne kadar bir yanı gitmeyi istiyorsa da, "Ben gidemem," dedi Phillip. Ama ikizler çok sinir bozucuydu, kesinlikle onu sinirlendirecek bir şey yapacaklardı ve bu Phillip'i çok korkutuyordu.

"Sana serada yardım edebilirdik," dedi Oliver.

Yardımdan ziyade, serayı yok ederlerdi. "Hayır," dedi Phillip. Eğer çalışmalarını mahvederlerse öfkesini kontrol edebileceğini sanmıyordu.

'Ama... "

Phillip sesinin tonundan hoşlanmayarak, "Yapamam," diye çıkıştı.

"Ama... "

Phillip'in arkasından, "Bu da kim?" diye bir ses duyuldu.

Arkasını döndü. Bu Eloise idi. Haber bile vermeden kapısının önünde belirmesinin üstüne, bir de kendisini hiç alakadar etmeyen bir konuya burnunu sokuyordu.

Phillip rahatsızlığını gizlemeye çalışmadan, "Müsadenizle" dedi.

Eloise onu umursamayarak ikizlere döndü ve, "Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Sen kimsin?" diye ısrarla direndi Oliver.

Amanda'nın gözleri kısıldı.

Phillip bu sabah ilk kez sırıtıyordu, kollarını kavuşturdu. *Hadi bakalım, Bayan Bridgerton bununla nasıl baş edecek görelim.*

"Ben Bayan Bridgerton," dedi Eloise.

Düşmanca bir tavırla karışık şüpheyle, "Bizim yeni mürebbiyemiz falan değilsin, değil mi?" diye sordu Oliver. "Elbette değilim. Önceki mürebbiyenize ne oldu?" Phillip yüksek sesle öksürdü.

İkizler işareti almışlardı. "Şey hiç," dedi Oliver.

Eloise ikizlerin takınmaya çalıştıkları bu masum tavırlara hiç kanmış görünmese de konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi ve, "Ben sizin misafirinizim," dedi.

İkizler bir an düşündü ve ardından Amanda, "Bizim hiç misafirimiz olmaz," dedi.

"Çocuklar!" diye araya girdi Phillip. Eloise'in işlere bu kadar burnunu sokmasından sonra onu destekliyormuş gibi görünmek istemese de başka şansı yoktu. Çocuklarının kabalık etmesine göz yumamazdı.

İkizler aynı anda kollarını kavuşturdular ve Bayan Bridgerton'dan gözlerini kaçırdılar.

"Yeter artık," diye patladı Phillip. "Bayan Bridgerton'dan derhal özür dileyeceksiniz." Eloise'e öfkeyle baktılar. Phillip, "Hemen!" diye bağırdı.

Çocuklar, "Özür dilerim," diye mırıldansalar da bunu gerçekten kastetmedikleri aşikârdı.

Phillip sertçe, "İkiniz de doğru odanıza," dedi.

İkizler gururlu birer asker edasıyla, başları havada ilerlediler. Amanda merdivenlerin başında dönüp dil çıkarana kadar gayet de güzel görünüyorlardı.

Ona doğru koşarken, 'Amanda!" diye haykırdı Phillip.

Amanda merdivenleri bir tilki gibi hızla tırmandı.

Phillip birkaç dakika hareketsiz kaldı. İki yanında yumruk olmuş elleri titriyordu. Sadece bir kez. Bir kez olsun çocuklarının doğru düzgün davranmalarını, soruya soruyla karşılık vermemelerini ve misafirlere karşı saygılı olup dil çıkarmamalarını istiyordu! Ve... Sadece bir kez olsun, kendini iyi bir baba gibi, ne yaptığını biliyormuş gibi hissetmek istiyordu.

Ve de sesini yükseltmemek. Sesini yükseltmekten nefret ediyordu. Çocukların gözlerindeki o korkuyu görmekten de. O korkunun kendisine anımsattığı hatıralardan, nefret ediyordu.

"Sör Phillip?"

Bayan Bridgerton. *Lanet olsun, neredeyse Eloise'in orada olduğunu unutmuştu.* Ondan rahatsızlık duymasına sebep olan utancına tanık olduğu için kendini çok mahcup hissederek, "Evet?" dedi.

Eloise, eliyle misafir odasını işaret ederek, "Uşağınız çay tepsisini getirdi." dedi.

Phillip kabaca başını salladı. Dışarı çıkması lazımdı. Çocuklarından ve onlara ne kadar kötü babalık ettiğini gören bu kadından uzaklaşması lazımdı. Yağmur yağıyordu ama umurunda değildi. "Size afiyet olsun. İstirahatınızdan sonra görüşürüz."

Ardından aceleyle dış kapıya doğru gitti. Konuşmayan, saçma sapan davranmayan, her şeye burnunu sokmayan bitkileri ile baş başa kalabileceği serasına yöneldi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

3. Bölüm

...teklifini niye kabul edemeyeceğimi anlayacaksın. Son derece kaba ve huysuz. Ben bana kraliçeymişim gibi davranacak, nazik ve saygılı biriyle evlenmeliyim. Ya da en azından prensesmişim gibi. Eminim bu kadarını beklemek de fazla olmaz.

EloiseBridgerton'dan sevgili arkadaşı Penelope Featherington' a, Eloise ilk evlenme teklifini aldıktan sonra ulakla gönderilmiştir.

Öğleden sonra, Eloise korkunç bir hata yaptığından neredeyse emindi.

Doğrusunu söylemek gerekirse neredeyse emin olmasının sebebi, hata yapmaktan çok yaptığını kabul etmekten nefret etmesiydi. Bu yüzden o meşhur üst dudak germe hareketini yapıyor, kendini bu berbat durumun düzeleceğine inanmaya zorluyordu.

Sör Phillip kapıdan bir 'Afiyet olsunla çıktıktan sonra afallamış, ağzı açık kalmıştı, İngiltere'nin yarısını kat etmiş, adamın davetine cevap vermiş ve geldikten neredeyse yarım saat sonra misafir odasında yalnız bırakılmıştı.

Onu ilk gördüğü anda âşık olmasını, dizlerinin üstüne çökerek bağlılığını ilan etmesini beklemiyordu ama en azından, 'Kimsiniz?' ve 'Afiyet olsun,'dan biraz daha fazlasını beklemişti.

Ya da belki kendisini ilk gördüğü anda âşık olmasını ummuştu. Bu adamın görünüşü üzerine detaylı bir hayali vardı ama artık bunun gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Onu kusursuz erkek olarak düşlemişti ve kusursuz bir yana, berbat olduğunu öğrenmek de onu incitmişti.

Ve en kötüsü de bütün suç kendisine aitti. Sör Phillip mektuplarında kendini olduğundan farklı tanıtmamıştı (yine de baba olduğundan bahsetmesi gerektiğini düşünüyordu, özellikle evlilik teklif etmeden önce).

Hayalleri hayal olarak kalmıştı. Kendi kendine yarattığı, arzu dolu yanılsamalar olarak. Eğer umduğunu bulamadıysa bu kendi suçuydu. Hiç var olmamış bir şeyi ummuştu. Böyle olacağını bilmeliydi.

Ve dahası, Phillip pek de iyi bir babaya benzemiyordu. Bu alnında kara bir leke gibiydi.

Hayır, bu adil değildi. Onu bu kadar çabuk yargılamamalıydı. Çocuklar kötü muamele görmüş, kötü beslenmiş ya da bu gibi hoş olmayan durumlara maruz kalmış değillerdi ama belli ki Sör Phillip onları nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Sabah onlara tamamen yanlış şekilde davranmıştı ve çocukların davranışlarından görüldüğü üzere, ilişkileri mesafeliyken daha iyi yürüyordu.

Tanrı aşkına, çocuklar resmen günü birlikte geçirmek için yalvarmışlardı. Ebeveyninden yeterli ilgi gören hiçbir çocuk bu şekilde davranmazdı. Eloise ve kardeşleri çocukluklarının yarısını anne babalarından çekinerek geçirmişlerdi. Gözetim eksikliği elbette onları daha fazla yaramazlığa iterdi.

Kendi babası harikulade biriydi. Öldüğünde Eloise daha yedi yaşındaydı ama onu uyku vakti anlattığı hikâyelerden, bazen bütün Bridgertonlar bazen de babasıyla baş başa özel zaman geçirmek için seçilen tek şanslı çocuk olarak, Kent kırlarında yapılan yürüyüşlere kadar gayet iyi hatırlıyordu.

Eloise, Sör Phillip'e çocukların bağrışmaları ve mobilyaları devirmeleriyle ilgilenmesi gerektiğini söylemese, adamın onları kendi hallerine bırakacağından emindi. Daha da önemlisi, onları kendi sorunu değilmiş gibi görmesiydi. Konuşmanın sonuna doğru, Sör Phillip'in gayesinin çocuklarını görmezden gelmek olduğu belli olmuştu.

Eloise bunu kesinlikle onaylamıyordu.

Yorgunluktan kemikleri sızlasa da kendini yataktan kalkmaya zorladı. Her uzanışında ciğerlerinde bir şeyler hareket etmeye başlıyor, sadece gözyaşlarının değil, hıçkıra hıçkıra ağlamanın tatsız habercisi olan bu hisse kapıldığını görüyordu. Eğer kalkıp bir şeyler yapmazsa, kendini kontrol edemeyecekti.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Ve ağlamaya başlarsa kendisine tahammül edemeyeceğinin farkındaydı.

Havanın hâlâ gri ve yağmurun çiseliyor olmasına rağmen pencereyi açtı. Rüzgâr yoktu, bu yüzden yağmur içeri doluşmazdı ve şu anda ihtiyacı olan birazcık temiz havaydı. Yüzüne bir tokat gibi inecek soğuk moralini düzeltmeyecekti belki ama kendini bundan daha fazla kötü hissetmesine de sebep olmazdı.

Kendi penceresinden Sör Phillip'in serasını görebiliyordu. Evde gezindiğini ya da çocuklarına bağırdığını duymadığına göre, hâlâ orada olmalıydı. Cam buğuluydu. Tek görebildiği bulanık bir yeşillik örtüsü, onun çok sevgili bitkileriydi. *İnsanları bitkilere tercih eden biri nasıl bir insandır? Sohbetinden pek keyif alınacak türden olmadığı kesindi.*

Omuzlarının çöktüğünü hissetti. Eloise, ömrünün yarısını doğru düzgün bir sohbet arayışıyla geçirmişti.

Madem bu kadar münzeviydi, neden mektubuna cevap verme zahmetinde bulunmuştu ki? Eloise yazışmayı ne kadar özveriyle devam ettirmeye çalıştıysa, o da aynı oranda özveri göstermişti. Evlilik teklifine değinmeye gerek bile yoktu zaten. Eğer kendisine eşlik edecek birilerini istemiyor olsa, Eloise'i buraya davet etmezdi.

Elbise sisli havayı birkaç kez derin derin içine çekti ve kendini doğrulmaya zorladı. Bütün gün ne yapacağını bilmiyordu. Zaten biraz kestirmişti, zira yorgunluğu üzüntüsüne baskın çıkmıştı. Fakat kimse onu öğle yemeğine ya da misafir ağırlarken yapılacak başka herhangi bir plana davet etmemişti.

Eğer bu sıkıcı ve soğuk odada kalırsa çıldıracaktı. Ya da en azından ağlamaktan perişan olurdu ve bu ne başkalarında ne de kendisinde görmek istediği türden bir davranıştı.

Evi biraz dolaşmasında bir sakınca olmamalıydı. Hem belki yiyecek bir şeyler de bulabilirdi. Sabah kendisine servis edilen tepsideki dört kekin hepsini, üzerlerinin alabildiği kadar krema ve marmelat sürerek yemiş olmasına rağmen hâlâ açlıktan ölüyordu. Şu an bir jambonlu sandviç için adam öldürebilirdi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Üzerini değiştirdi. Hem kadınsı hem de abartısız göründüğü şeftali rengi muslin elbisesini giydi. Daha da önemlisi, bu elbise kolayca giyilip çıkarılabiliyordu, bu sayede üstünü değiştirmesine yardım edecek bir yardımcıya ihtiyacı olmayacaktı.

Aynaya attığı hızlı bir bakış onu son derece güzel, en azından gayet hoş göründüğüne ikna etti. Salona inmek üzere kapıyı açtı.

Crane ikizleri tam karşısında dikiliyordu. Sanki saatlerdir orada beklemiş gibi görünüyorlardı.

Hoş karşılanacağını umarak, "İyi akşamlar," dedi Eloise. "Beni böyle karşılamanız ne kadar güzel."

"Seni karşılamaya gelmedik," dedi Amanda ve Oliver'dan bir dirsek yedi.

"Öyle mi?" dedi Eloise, şaşırmış gibi görünmeye çalışarak. "Yoksa bana yemek odasını göstermek için mi buradasınız? Çok acıktım da."

"Hayır," dedi Oliver ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O da mı değil?" dedi Eloise. "Durun tahmin edeyim. Beni odanıza götürüp oyuncaklarınızı göstermek için geldiniz?"

İkizler aynı anda, "Hayır," dediler.

"Öyleyse herhalde bana evi gezdirmek için gelmiş olmalısınız. Epey büyük olduğu için kaybolabilirim."

"Hayır."

"Hayır mı? Kaybolmamı istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır," dedi Amanda. 'Yani evet!"

Eloise anlamamazlıktan gelerek, "Kaybolmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Amanda başını salladı. Oliver kavuşturduğu kollarını göğsüne iyice bastırarak gözlerini Eloise'e dikti.

"Hmm. İlginç. Ama bu hâlâ neden burada olduğunuzu açıklamıyor. Siz benim yanımdayken kaybolamam, değil mi?"

İkizlerin dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Evin içinde yolunuzu bulabilirsiniz, değil mi?"

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Tabii ki," diye çıkıştı Oliver ve Amanda hararetle ekledi: "Biz bebek değiliz!"

Eloise başını düşünceli halde sallayarak, "Tabii, o belli," dedi. "Bebekler kapımın önünde beklemezdi, onlar uyumakla, biberonla falan meşgul olurlardı."

İkizlerin buna ekleyecek sözleri yoktu.

"Babanız burada olduğunuzu biliyor mu?"

"O meşgul."

"Çok meşgul."

"Çok meşgul birisidir."

"Hele senin için fazla meşgul."

Eloise, ikizler ışık hızında açıklamalar yaparken onları ilgiyle izledi. Sör Phillip'in ne kadar meşgul olduğunu anlatmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Yani bana demek istediğiniz," diye devam etti Eloise, "babanızın çok meşgul olduğu."

"Fakat bu hâlâ sizin burada olma nedeninizi açıklamıyor," diye ekledi. "Babanızın sizi buraya yolladığını hiç san..' Çocukların başlarını reddeder gibi iki yana sallamalarını izledi ve bekledi. "Tabii eğer... Anladım!" Heyecanlı bir sesle konuşuyordu ve buna yaraşır bir gülümseme takındı. Eloise'in dokuz tane yeğeni vardı. Çocuklarla nasıl konuşması gerektiğini bilirdi. "Siz buraya, sihirli güçlerinizin olduğunu ve bu sayede hava durumunu tahmin edebildiğinizi söylemeye geldiniz."

"Hayır," dediler çocuklar ama Eloise bir kıkırdama duymuştu.

"Hayır mı? Ah, çok yazık, çünkü sürekli yağış olması çok fena. Sizce de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Amanda ısrarla. "Babamız yağmuru sever, biz de öyle."

"Yağmuru mu sever?" diye şaşkınlıkla sordu Eloise. "Ne kadar garip."

"Garip falan değil," diye karşılık verdi Oliver, savunmaya geçmişti. "Babamız garip falan değildir. Mükemmeldir. Onun hakkında böyle kaba şeyler söyleme."

Neler döndüğünü merak ederek, "Söylemedim," dedi Eloise. Önce ikizlerin onu evden uzaklaştırmak için geldiklerini düşündü. Muhtemelen babalarının kendisiyle

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

evlenmek istediğini duymuşlardı ve bir üvey anne istemiyorlardı. Özellikle Eloise'e hizmetçinin anlattığı kötü ve başarısız mürebbiye olayından sonra.

Fakat konu sadece bununla sınırlı olsaydı, Sör Phillip'i Eloise'in gözünde kötü göstermeye çalışmazlarmıydı? Gitmesini istiyorlarsa, Eloise'i babalarının evlilik için çok kötü bir aday olduğuna ikna etmeye çalışmaları gerekmiyor muydu?

"Sizi temin ederim, hiçbirinize karşı kötü bir niyetim yok," dedi Eloise. "Doğrusunu söylemek gerekirse, babanızı pek tanıdığım söylenemez bile."

"Eğer babamı üzersen... seni... seni..."

Eloise, zavallı çocuğun dayılanırken ve söylediği lafları seçerken yüzünün kırmızıya dönüşünü izledi. Dikkatlice ve nazikçe Oliver'ın yüzünün hizasına kadar çömeldi. "Oliver, bana inan, buraya babanı üzmek için gelmedim." Oliver tek kelime etmedi. Eloise diğer ikize döndü. "Amanda?"

"Gitmelisin," diye çıkıştı Amanda. Kollarını o kadar sıkıca göğsünde birleştirmişti ki, yüzü kırmızıya çalıyordu. "Seni burada istemiyoruz."

Eloise, "En azından bir hafta kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Çocuklar anlayışa ve sevgiye ihtiyaç duyuyorlardı ama aynı zamanda biraz disipline ve burada patronun kim olduğunu bilmeye de ihtiyaçları vardı.

Ve bir anda Oliver ileri atılıp iki eliyle Eloise'i göğsünden sertçe ittirdi.

Eloise sağlam durmuyordu, topuklarının üstünde çömelmiş vaziyetteydi. Tepetaklak arkaya sendeleyerek kalçasının üstüne düştü ve o kadar geriye doğru yuvarlandı ki iç etekliğini gördüklerinden emindi.

"Peki," dedi Eloise. Ayaklarının üzerinde doğrulup kollarını önünde kavuşturarak ikizlere tepeden baktı. İkisi de birkaç adım geri gitmişlerdi ve Eloise'e sevinç ve korku karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı. "Bu," diye devam etti Eloise, "yanlış bir hareketti."

"Bizi dövecek misin?" diye sordu Oliver. Sesi cüretkârdı ama sanki daha önce biri onlara vurmuşçasına bir korku da barındırıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Eloise çabucak. "Ben çocukların dövülmesinden yana değilim. Hiç kimsenin dövülmesinden yana değilim." *Çocukları dövenler hariç tabii,* diye geçirdi içinden.

Bunu duymaktan dolayı rahatlamış görünüyorlardı.

"Yine de hatırlatmalıyım ki," diye devam etti Eloise, "ilk sen bana saldırdın."

"İttim," diye düzeltti Oliver.

Eloise hafifçe inledi. Bunun geleceğini tahmin etmeliydi. "Başkasının sana saldırmasını istemiyorsan, sen de kimseye saldırmamalısın."

"Altın Kural," dedi Amanda.

Eloise kocaman bir gülümsemeyle, "Aynen öyle," dedi. Tek bir dersle hayatlarının tamamen değişmesini beklemiyordu elbette ama yine de söylediklerinin bir fark yaratmış olmasını umuyordu.

Amanda düşünceli şekilde, "Peki bu senin evine dönmen gerektiği anlamına gelmiyor mu?" dedi.

Eloise, Amanda'nın kafasından geçen fikri ne şekilde açıklamaya çalışacağını düşündüğü an, yaşadığı kısa sevincin uçup gittiğini hissetti.

Sekiz yaşında bir çocuğa göre oldukça gururlu görünen Amanda, "Biz evimizdeyiz," dedi. "O zaman senin de evine dönmen lazım."

"Öyle değil," dedi Eloise kesin bir şekilde.

Başını kendini beğenmiş bir ifadeyle sallayan Amanda, "Evet öyle," dedi. "Sana nasıl davranılmasını istiyorsan, sen de başkalarına öyle davran. Biz senin evine gelmedik, öyleyse sen de bizimkine gelmemeliydin."

Eloise, "Sen çok akıllısın, farkındasın değil mi?" dedi.

Amanda başını sallamak istiyor ama Eloise'in iltifatını kabul etmek istemiyor gibi görünüyordu.

Eloise öne doğru eğildi, üçü de yüz yüze duruyorlardı. "Ama ben de..." dedi çok ciddi ve biraz da meydan okuyan bir ifadeyle, "...oldukça akıllıyımdır."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Çocuklar Eloise'i, yani daha önce karşılaştıkları yetişkinlerden kesinlikle daha farklı olan bu insanı, gözleri ve ağızları açık vaziyette izliyorlardı.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu Eloise. Belini doğrultarak, elini gelişigüzel bir ifadeyle eteğinde kaydırdı.

Tek kelime etmediler. Eloise de onlar adına konuştu, "Güzel," dedi. "Şimdi bana yemek odasının yerini göstermek ister misiniz? Açlıktan ölüyorum."

Oliver, "Derslerimiz var," dedi.

"Öyle mi?" dedi Eloise kaşlarını kaldırarak. "Ne kadar ilginç. O zaman derhal derslerinize dönmelisiniz. Sanıyorum kapımın önünde o kadar uzun zaman geçirerek oldukça geri kalmışsınızdır."

"Nereden biliyorsun ki..." dedi Amanda ama sorusu Oliver'ın dirsek darbesiyle yarım kalmıştı.

"Benim yedi tane kardeşim var," diye devam etti Eloise. Her ne kadar Oliver, Amanda'nın sorusunu bitirmesine müsaade etmemişse de küçük kız bir cevabı hak ediyordu. "Bu tip konuları iyi bilirim."

İkizler salondan koşarak uzaklaşırken Eloise endişeyle üst dudağını kemiriyordu. Bu karşılaşmalarını meydan okuyarak noktalamaması gerektiğinin farkındaydı. Oliver ve Amanda'yı resmen kendisini evden kovalamaları için uğraşmaya teşvik etmişti.

Başaramayacaklarından emin olsa da (ne de olsa o bir Bridgerton'dı ve bu iki çocuk daha dünyada bile değilken Eloise daha sert mevzularla uğraşmıştı) ellerinden geleni yapacaklarına emindi.

Eloise bir anda ürperdi. Yatağa kurbağa sokmalar, kafaya mürekkep dökmeler, koltuklara reçel sürmeler. Er ya da geç bunlar onun başına gelecekti ve böyle devam ederse tadı kaçacaktı, hem de kendisinden yirmi yaş küçük iki çocuk yüzünden.

Kendini ne çeşit bir olayın içine soktuğunu düşünerek içini çekti. Sör Phillip'i bulup buraya asıl geliş amacına dönmeliydi. Çünkü eğer bir iki haftaya kadar

buradan gidecek ve Craneler'i bir daha görmeyecekse, farelerle, örümceklerle ve şeker kabına konacak tuzlarla uğraşmaya değip değmeyeceğinden emin olamıyordu.

Midesi guruldadı. Sebebi aklından geçen şekerler miydi, bunu bilmiyordu. Yiyecek bir şeyler bulmalıydı. İkizler yemeğine zehir katmanın bir yolunu bulmadan önce acele etse iyi olurdu.

Phillip büyük pot kırdığının farkındaydı. Ama kahretsin, lanet kadın onu hiç uyarmamıştı bile. Geleceğini haber vermiş olsaydı, Phillip hazırlığını yapar ve söyleyecek bir iki şairane söz öğrenirdi. Ona yazdıklarını, her kelimenin tek tek üstünde durmadan yazdığını mı düşünüyordu ki? Hiçbir zaman yazdıklarını ilk haliyle yollamazdı (her zaman elindeki en kaliteli kâğıdı kullanır ve ilk denemede doğru şekilde yazmış olmayı umardı).

Lanet olsun, eğer haber vermiş olsaydı, birkaç romantik jest bile yapabilirdi. Çiçekler güzel olurdu mesela. Tanrı biliyor ya, eğer iyi olduğu tek bir konu varsa o da çiçeklerdi.

Ama bunun yerine kadın, adeta bir rüyadan fırlamış gibi önünde belirmiş ve o da her şeyin içine etmişti.

Bayan Eloise Bridgerton'ın da umduğu gibi çıkmaması işleri iyice beter bir hale sokmuştu. Yirmi sekiz yaşında evde kalmış bir kadındı. Çirkin olması gerekirdi. Hatta neredeyse at suratlı falan. Ama öyle değildi.

Eloise'i nasıl tanımlayacağından emin değildi. Kesin olarak güzel değil ama çok çekici. Kestane rengi saçlar, kül renginin en parlak, en canlı tonunda gözler. Mimikleri kendisini daha güzel kılan kadınlardandı. Gözlerinden zekâsı, yüzünden merakı okunuyordu. Kalp şeklindeki yüzü ve kocaman gülüşü eşsiz, hatta egzotikti.

O gülüşü pek gördüğü söylenemezdi tabii. Phillip meşhur tavırlarıyla onu da mahvetmişti!

Ellerini nemli toprağa daldırdı ve toprağın birazını kil saksıya, uygun kök gelişimine yetecek miktarda bastırarak aktardı. Şimdi ne halt edecekti? Bütün umutlarını geçen bir sene boyu yazışmalarına dayanan, Bayan Eloise Bridgerton ile

yapacağı evliliğe bağlamıştı. İkizler için umut vaat edecek bir anne aramak için zamanı (ve arzusu) yoktu. Bu yüzden ona mektuplar aracılığıyla kur yapmak çok uygun (ve daha kolay olduğundan bahsetmeye gerek bile yok tabii) görünmüştü.

Otuzlarına yaklaşmakta olan henüz evlenmemiş bir kadın, evlilik teklifini mutlulukla karşılamalıydı. Onunla görüşmeden teklifini kabul etmesini beklemiyordu tabii ki, zaten kendisi de tanışmama taraftarı değildi. Ama yine de bir koca bulmak için can atacak türden biri olduğunu düşünmüştü.

Bunun yerine, karşısına genç, güzel, akıllı ve özgüven sahibi biri çıkmıştı. Tanrı aşkına, böyle bir kadın nasıl olurdu da tanımadığı biriyle evlenmek isteyebilirdi? Ayrıca, Gloucestershire'ın en ücra köşesindeki bir kır evine kendini hapsedecek olmasına değinmeye lüzum bile yoktu. Phillip modadan hiç anlamasa da Eloise'in giysilerinin iyi ve muhtemelen son moda olduğundan emindi. Londra'ya seyahat etmek isteyecek, faal bir sosyal yaşam ve arkadaşlara ihtiyaç duyacaktı.

Bunların hiçbirini burada, Romney Malikânesi'nde bulamazdı.

Tanışma faslı neredeyse anlamsız görünüyordu. Nasıl olsa burada kalmayacağı için bunu umut etmek aptalca olurdu.

Homurdandı, birkaç küfür salladı. Şimdi başka bir kadın aramalıydı. Lanet olsun, bu kolay olmayacaktı. Çevredeki kimse ona bakmazdı. Bekâr hanımların hepsi ikizlerden haberdardı ve hiçbiri bu küçük şeytanların sorumluluğunu almak istemiyordu.

Bütün umutlarını Bayan Bridgerton'a bağlamıştı ve ondan da vazgeçmesi gerekecekti. Saksıyı rafa o kadar sert koydu ki, seranın içinde yarattığı sesten irkildi.

Derin bir iç çekişle ellerini temizlemek için kirli su kovasına daldırdı. Bu sabah kabalık etmişti. Yine de kadının vaktini çalacak olmasından dolayı rahatsızlık duyuyordu. Ya da vaktini çalmış olmasından, ne de olsa bu akşam çekip gideceği falan yoktu.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Yine de bu kendi davranışları için bir mazeret değildi. Kendi çocuklarıyla baş edememesi ve bunun onu her zamanki gibi berbat bir hale sokması Eloise'in suçu değildi.

Ellerini kapının yanındaki havluya sildikten sonra çiseleyen yağmurda evin yolunu tuttu. Öğle yemeği vakti olmalıydı ve masada beraber oturup kibarca sohbet etmekten kimseye bir zarar gelmezdi.

Ayrıca, o artık buradaydı. Mektuplarındaki onca çabadan sonra, evlenmeye uygun olup olmadığını gözlemlemeye çalışmamak aptalca olurdu. Ancak bir ahmak uygunluğunu anlamadan onu geri gönderir ya da gitmesine müsaade ederdi.

Kalması pek olası görünmese de imkânsız değildi ve en azından bir kez denemeye değerdi.

Sisin ve yağmurun arasında eve vardı. Kendisi için hep kapının yanında hazır bulundurulan bezle ayakkabılarını temizledi. Serada çalıştıktan sonra her zamanki gibi berbat haldeydi. Hizmetkârlar onun bu haline alışmış olsalar da, Bayan Bridgerton'ı bulup onu yemeğe davet etmeden önce temizlenmeliydi. Ne de olsa o Londra'dandı ve doğru düzgün giyinmemiş, bakımsız bir adamla aynı masaya oturmaktan imtina ederdi.

Mutfağa daldı. Leğende havuçları yıkayan hizmetçiyi candan bir şekilde başıyla selamladı. Hizmetkârların merdivenleri diğer mutfak kapısının hemen yanındaydı ve...

Şaşkınlıkla, "Bayan Bridgerton!" dedi. Kadın, mutfaktaki masada oturmuş, kocaman bir jambonlu sandviçin yarısını mideye indirmişti. Oturduğu taburede çok rahat görünüyordu. "Burada ne işiniz var?"

Eloise, "Sör Phillip," dedi ve başıyla selamladı.

"Mutfakta yemek zorunda değilsiniz," dedi Phillip. Eloise umduğu yerde olmadığı için kaşlarını çattı.

Ayrıca, Eloise için kıyafetlerini değiştirmeye (ki bunu genelde önemsemezdi) niyet etmesine rağmen, ona bu halde yakalanmıştı.

"Biliyorum," dedi Eloise ve başını yana yatırıp o muhteşem gri gözlerini kırpıştırdı. "Yiyecek bir şeyler ve eşlik edecek birilerini arıyordum. Burası her ikisini bulmak için de en uygun yerdi."

Bu bir hakaret miydi? Phillip emin olamamıştı. Kadının gözlerinden masumiyet akıyordu, o yüzden bunu önemsememeye karar verdi. "Ben de üstüme temiz bir şeyler giyip sizi öğle yemeğine davet edecektim."

Eloise, "Eğer bana katılmayı arzu ederseniz, memnuniyetle kahvaltı odasına gidip sandviçimi orada bitirebilirim," dedi. "Eminim Bayan Smith sizin için de bir tane hazırlar. Çok lezzetli." Aşçıya doğru baktı. "Bayan Smith?"

"Elbette, lafı bile olmaz Bayan Bridgerton," dedi aşçı. Phillip'in ağzı açık kalmıştı, şu ana kadar aşçıdan duyduğu en cana yakın sözlerdi bu.

Eloise tabureden doğruldu ve tabağını aldı. "Gidelim mi? Kıyafetinize hiç itirazım yok."

Phillip daha cevap bile veremeden kendini, büyük yemek odasındaki geniş ve sıkıcı masadan daha çok kullandığı kahvaltı odasındaki küçük yuvarlak masada, Eloise'in tam karşısında buldu. Bir hizmetçi, Bayan Brıdgerton'ın çay servisini arkasından taşımıştı. Eloise Phillip'e sorduktan sonra, bir fincan çay da ona hazırladı.

Rahatsız edici bir durumdu. Eloise onu kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmişti ve her nasılsa Phillip'in onu yemeğe davet edecek olması da önemsiz kalmıştı. En azından kendi evinde sembolik de olsa kendisinin sözünün geçtiğini bilmek istiyordu.

Fincanını dudaklarına doğru götürürken, "Bugün çocuklarınıza rastladım," dedi Bayan Bridgerton.

Eloise'in konuşmayı başlatmasından memnun olarak, "Evet, ben de oradaydım," dedi Phillip.

"Hayır," diye düzeltti Eloise, "daha sonra."

Phillip devam etmesini bekleyerek Eloise'e baktı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Beni bekliyorlardı," dedi Eloise, "yatak odamın kapısının önünde."

Phillip midesinde müthiş bir ağrı hissetti. *Neyle bekliyorlardı? Bir çanta dolusu kurbağayla mı? Yoksa bir çanta dolusu ölü kurbağayla mı?* Çocuklar mürebbiyelerine hiç nazik davranmamışlardı ve üvey annelik konumu için geldiği belli olan bir misafire karşı daha nazik olacaklarını hiç sanmıyordu.

Oksürdü. "Karşılaşmadan sağ salim çıktığınızı umuyorum?

"Ah, evet," dedi Eloise. "Bir çeşit karşılıklı mutabakat sağladık."

"Mutabakat?" Phillip kuşkuyla Eloise'i süzdü. "Bir çeşit?"

Eloise ağzındaki lokmayı çiğnerken elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Peki ya çocuklarım için endişelenmeli miyim?"

Eloise gizemli bir gülümseme ile, "Elbette hayır," dedi.

"İyi o zaman." Phillip önüne getirilen sandviçe baktı ve koca bir ısırık aldı. Lokmasını yutunca gözlerini Eloise'in gözlerine sabitledi. "Bu sabahki karşılamamdan dolayı özür dilerim. Hiç nazikçe davranmadım."

Eloise gururlu bir ifadeyle başıyla onaylayarak, "Ben de haber vermeden geldiğim için özür dilerim. Çok terbiyesizce davrandım," dedi.

Phillip de başını sallayarak karşılık verdi, "Ama siz bunun için sabah zaten özür dilemiştiniz. Oysa ben dileyemedim."

Eloise içten bir şekilde gülümsedi. Phillip kalbinin hızla attığını hissetti. Tanrım, güldüğü zaman bütün yüzü değişiyordu. Yazıştıkları süre boyunca, Eloise'in bu denli nefes kesici olduğunu hiç düşünmemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Eloise, yanakları pembeleşiyordu. "Çok kibarsınız."

Phillip boğazını temizledi ve oturduğu yerde rahatsızmış gibi ileri geri hareket etti. *Ne oluyordu? Eloise'in somurtması gülmesinden daha mı tatmin ediciydi?* "Evet," dedi. Bir kez daha öksürerek sesindeki boğukluğu giderdi. "Bunu da hallettiğimize göre, dilerseniz buraya geliş amacınızı konuşalım."

Eloise sandviçi bıraktı ve şaşkınlıkla Phillip'e baktı. Belli ki bu kadar çabuk sadede gelmesini beklemiyordu. "Evlenmek isteyen sizdiniz."

Phillip, 'Ya siz?" diye sordu.

"Buradayım ya işte," dedi Eloise.

Phillip onu süzdü, Eloise oturduğu yerde kıvranarak bekledi. "Beklediğim gibi değilsiniz Bayan Bridgerton."

"Bu şartlar altında bana ismimle hitap etmeniz yanlış olmaz. Siz de benim beklediğim gibi değilsiniz."

Phillip sandalyesine yaslanarak hafifçe gülümsedi. "Ne beklemiştiniz?"

'Ya siz ne beklemiştiniz?" diye tekrarladı Eloise.

Phillip Eloise'e sorusuna cevap alamadığını belirtircesine baktı. "Bu kadar güzel olmanızı beklemiyordum."

Eloise bu beklenmedik iltifat karşısında geriye doğru yaslandığını hissetti. Sabahki hali en güzel hali değildi ve öyle olsa bile ahım şahım sayılmazdı. Bridgerton kadınları genelde çekici, canlı ve karakter sahibi olurlardı. Kendisi ve kız kardeşleri popülerdiler ve birden fazla evlilik teklifi almışlardı. Fakat erkekler onların güzelliklerinden perişan oldukları için değil, sadece onlardan hoşlandıkları için ilgilenmişlerdi.

"Ben... şey..." Kızardığını, hatta morarmaya başladığını hissetti. Yanakları da her zamankinden daha kırmızı bir renge bürünüyordu. "Teşekkür ederim."

Phillip nazikçe başını salladı.

Eloise, "Neden görünüşümün sizin için sürpriz olduğunu bilmiyorum," dedi. Bu şekilde bir karşılık vermesinden dolayı kendinden rahatsızlık duydu. Gören de daha önce kimsenin ona iltifat etmediğini sanırdı. Ama Phillip orada, karşısında oturuyor ve ona gözlerini dikmiş bakıyordu. Bakıyor ve...

Eloise titredi.

Hava hiç de serin değildi. Bir insan sıcaktan titreyebilir miydi?

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Evde kaldığınızı yazan siz kendinizdiniz," dedi Phillip. "Evlenmemiş olmanızın bir sebebi olmalı."

Eloise kendini cevap vermek zorunda hissetti: "Hiç teklif almadığım için değil."

Başını Eloise'e doğru iltifat edercesine eğerek, "Belli oluyor," dedi Phillip. "Ama düşünmeden edemiyorum, bir kadın neden son çare olarak şeye başvurabilir... mesela... bana."

Eloise gözlerini ona sabitledi. Buraya geldiğinden beri ilk defa ona bakıyordu. Sert ve 'yontulmamış' görünümünün altında oldukça yakışıklıydı. Koyu saçlarının biraz kesilmeye ihtiyacı vardı ve teninde hafif bir bronzluk göze çarpıyordu ki buralarda son zamanlarda ne kadar az güneş olduğu düşünülürse bu etkileyiciydi. İri yarı ve kaslıydı. Sandalyesinde pervasız ve atletik bir duruşla oturuyordu. Bacaklarını yayarak Oturuşu Londra'nın misafir odalarında kabul edilemez türdendi.

Yüzündeki ifadeden tavırlarının adabına uygun olup olmadığım önemsemediği anlaşılıyordu. Tavırları daha önce Eloise'nin diğer genç erkeklerde gördüğü cüretkar tavırlardan değildi. O tip birçok erkekle tanışmıştı. Geleneklere meydan okuduklarını açıkça göstermeye çalışan fakat bunu herkese belli etmek için uğraşıp, bundan prim sağlamaya çalışarak bıraktıkları izlenimi mahveden türden erkeklerle.

Fakat Sör Phillip farklıydı. Eloise, onun oturuşunun adaba aykırı olduğunun farkında bile olmadığı ve bunu başkalarının gözüne sokmak için yapmadığı üzerine bahse girebilirdi.

Bunun kendine olan güvenin bir göstergesi olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, neden kendisine muhtaçtı? Çünkü onda gördüğü kadarıyla, bu sabahki tavırları bir yana bırakılırsa, bir eş bulma konusunda fazla sıkıntı çekmeyeceğini düşünüyordu.

Eloise, onun kendisine bir soru sormuş olduğunu hatırlayarak, "Buradayım çünkü birçok evlilik teklifini reddettikten sonra," daha mütevazı bir insanın "birçok" gibi

bir kelime kullanmaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendine engel olamadı "bir eşe ihtiyaç duyduğum kanısına vardım. Mektuplarınız sizin uygun bir aday olduğunuz izlenimi uyandırdı. Bunun doğru olup olmadığını bizzat görmemek ise aptalca olurdu."

Phillip başını salladı. "Çok gerçekçisiniz."

'Ya siz?" diye karşılık verdi Eloise. "Evlilik konusunu açan sizdiniz. Neden kendinize buralardan bir eş bulmadınız?"

Phillip bir süre sadece gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ anlayamamış olduğuna pek inanmayarak Eloise'e baktı ve "Çocuklarımla tanıştınız," dedi.

Eloise'in sandviçten aldığı ısırık az kalsın boğazına kaçıyordu. "Anlayamadım?"

"Çocuklarım," dedi Phillip açıkça. "Hani karşılaşmıştınız. İki kez sanırım. Öyle demiştiniz."

"Evet ama yani..." Eloise'in gözleri kocaman oldu. "Yo hayır, sakın bana civardaki bütün eş adaylarını korkutup kaçırdıklarını söylemeyin."

Phillip nemrut bir ifadeyle Eloise'e baktı. "Civardaki hanımların çoğu aday olmaktan bile kaçınıyor."

Eloise şakacı bir ifadeyle, "O kadar da kötü değiller."

"Bir anneye ihtiyaçları var," dedi Phillip.

Eloise kaşlarını kaldırdı. "Eminim beni eşiniz olmaya ikna etmek için daha romantik bir yol bulabilirsiniz."

Phillip elini karmakarışık saçlarında gezdirip bıkkın bir halde iç çekti. "Bayan Bridgerton," dedi ve hemen düzeltti, "Eloise, sana karşı dürüst olacağım çünkü açık konuşmak gerekirse, romantik kelimeler sarf etmek ya da hoş hikâyeler anlatmak için ne sabrım ne de gücüm var. Benim bir eşe, çocuklarımın da bir anneye ihtiyacımız var. Seni buraya, bu pozisyona uygun olup olmadığını ve birbirimize uyup uymadığımızı görmek için çağırdım."

Eloise, "Hangisi?" diye fısıldadı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip ellerini birbirine kenetledi. *Kadınların sorunu neydi? Şifreli bir lisanları mı vardı?* "Nasıl hangisi?" diye sordu. Sesindeki sabırsızlık aşikârdı.

"Hangisini istiyorsunuz?" diye açıkladı Eloise, sesi hâlâ yumuşaktı. "Bir eş mi yoksa bir anne mi?"

Phillip, "İkisini de," dedi. "Sanırım yeterince açık şekilde belirttim."

"Peki hangisini daha fazla istiyorsunuz?"

Bunun önemli bir soru olduğunu anlayan Phillip uzunca bir süre Eloise'e baktı. O kadar önemliydi ki, en ufak yanlışta bu iş sona erebilirdi. Sonunda omuzlarını silkti, "Kusura bakma ama ikisini birbirinden nasıl ayırabilirim bilmiyorum."

Eloise başını salladı, gözlerinden ciddiyet okunuyordu. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Sanırım haklısınız."

Phillip tuttuğunun farkında bile olmadığı soluğunu bıraktı. Her nasılsa (nasıl olduğunu yalnız Tanrı bilir) doğru cevap vermişti. Ya da en azından cevabı yanlış değildi.

Eloise oturduğu yerde kıpırdandı ve tabağındaki yarısı yenmiş sandviçe yöneldi. 'Yemeğe devam edelim mi? Bütün sabahı serada geçirdiniz, eminim çok acıkmışsınızdır."

Phillip başını onaylayarak salladı ve yemeğinden bir lokma aldı. Birdenbire hayattan mutluluk duymuştu. Hâlâ Bayan Bridgerton'ın Leydi Crane olmaya razı olacağından emin değildi ama eğer olursa...

Phillip'in buna hiç itirazı olmazdı.

Ne var ki flört etmek düşündüğü kadar kolay olmayacaktı. Eloise'in evde kalmış çaresiz bir kadın olduğuna güveniyordu ama ilerlemiş yaşına rağmen durum hiç de öyle değildi. Bayan Bridgerton'ın hayatında birçok seçeneği vardı ve Phillip onlardan yalnızca biriydi.

Ama yine de bir şeyler genç kadını, evini terk edip Gloucestershire'a kadar onca yolu kat etmeye zorlamış olmalıydı. Eğer Londra'daki hayatı o kadar mükemmelse neden o hayatı terk etmişti?

Onun karşısında oturuşunu, gülünce yüzünün aldığı şekli izlerken, neden terk etmiş olduğunun hiç önemi olmadığını fark etti. Sadece kalması için elinden geleni yapmalıydı.

4. Bölüm

...Caroline'ın hasta olduğunu duydum ve bundan dolayı sıkıntı çekmenize çok üzüldüm. Amelia ya da Belinda'nın da onun doğumuna hazır olmamaları elbette çok kötü. Ama olumlu tarafından bakmalısın sevgili Daphne. Eğer ikiz doğursaydın her şey çok daha zor olurdu.

Eloise Bridgerton'dan kardeşi Hastings Düşesi Daphne'ye, üçüncü çocuğunun doğumundan bir ay sonra.

Phillip ana salondan merdivenlere doğru yürürken ıslık çalıyordu. Hayatından oldukça memnundu. Akşam üzeri uzun bir zamanı Bayan Bridgerton (hayır, "Eloise" diye düzeltti) ile birlikte geçirmiş ve onun harika bir eş olacağına ikna olmuştu. Kadın oldukça zekiydi ve Phillip'e anlattığı kardeşlerinden (onca yeğenden bahsetmeye gerek bile yok) dolayı, Oliver ve Amanda ile nasıl başa çıkması gerektiğini biliyor olmalıydı.

Çapkın bir gülümseyişle, Eloise'in çok da güzel olduğunu düşündü. Bugün birçok kez kendini ona bakarken, kollarına aldığında öpüşüne nasıl karşılık vereceğini düşünürken bulmuştu.

Vücudu bu düşünceyle gerildi. En son bir kadınla birlikte olalı çok uzun zaman olmuştu. Saymayı bırakacak kadar çok ay geçmişti. Bir erkeğin itiraf edebileceğinden de fazla zaman.

Tavernalarda, hanlarda kendisine kadınlar tarafından yapılan tekliflere kapılmamıştı. O bir kadının temiz olmasını ve doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar da açık saçık olmamasını yeğlerdi.

Marina'nın ölümünden önce, ikizler daha çok küçükken aynı yatağı paylaşmayı bırakmalarına rağmen bile onu aldatmayı hiç düşünmemişti.

Marina doğumlarını takip eden süreçte sürekli bunalımdaydı. Hep çok hassas ve aşırı dalgındı ama özellikle Oliver ve Amanda'nın doğumundan sonra kendi dert ve

keder dolu dünyasında boğulmuştu. Bir zamanlar capcanlı olan bu kadının, günden güne kayıp gidişine şahit olmak Phillip için çok korkunçtu.

Bir kadının doğumdan hemen sonra ilişkiye giremeyeceğini biliyordu ama Marina tamamen iyileştikten sonra bile Phillip ona dokunamamıştı. Bir insan, her an ağlayacak gibi duran bir kadına karşı nasıl şehvet duyabilirdi?

İkizler biraz daha büyüdüklerinde, Marina'nın daha iyiye gittiğini düşündüğü zaman (ki bunu umut ediyordu) onu yatak odasında ziyaret etmişti.

Sadece bir kez.

Marina onu geri çevirmemişti ama sevişme esnasında hiçbir şey de yapmamıştı. Sadece olduğu yerde uzanmış, başı yanda, gözleri açık nadiren göz kırparak öylece durmuştu. Sanki orada yokmuşçasına.

Phillip kendini kirlenmiş, ahlaken çökmüş, Marina'nın ırzına geçmiş gibi hissetmişti. Ve bir daha da ona asla dokunmamıştı.

İhtiyaçları, altında ceset gibi yatan bir kadında giderilecek kadar büyük değildi.

Ve asla o gece hissettiği şeyleri bir daha hissetmek istemiyordu. Odasına dönünce midesinde ne varsa hepsini hızlıca çıkarmıştı. Ürpererek, titreyerek, kendinden tiksinerek. Bir hayvan gibi davranmıştı. Marina'da çaresizce bir çeşit (herhangi bir çeşit) karşılık uyandırmaya çalışıyordu. Bunun nafile olduğunu anlayınca da çok sinirlenmiş ve onu cezalandırmak istemişti.

İşte onu korkutan da buydu. Çok sert davranmıştı. Marina'nın canını yaktığını sanmıyordu ama nazik de değildi. Bu yanını tekrar görmeyi hiç istemiyordu.

Fakat Marina artık yoktu. Yok.

Eloise ise farklıydı. O sudan bir sebepten ötürü ağlayarak kendini odasına kapatmayacak, yemeğini isteksizce yemeyecek ve yastığına gömülüp ağlamayacaktı.

Eloise neşeliydi. Karakterliydi. Mutluydu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eğer bunlar bir eş için güzel kriterler değilse Phillip başka neyin kriter teşkil edebileceğini bilmiyordu.

Merdivenlerin başında cep saatine bakmak için durdu. Eloise'e akşam yemeğinin saat yedide olduğunu ve onu yemek odasına götürmek için kapısının önünden alacağını söylemişti. Erkenden gidip de sabırsız görünmek istemiyordu. Diğer yandan, geç kalmak da olmazdı. İlgilenmiyormuş gibi görünmekle eline bir şey geçmezdi.

Saatinin kapağını kapadı ve gözlerini devirdi. Yeni yetmeler gibi davranıyordu. Bu saçmalıktı. Kendi evinin efendisi ve başarılı bir bilim insanıydı. Bir kadının ilgisini çekmek için dakikaları sayacak hale gelmemeliydi.

Böyle düşünmesine rağmen, saatinin kapağını bir kez daha kontrol etmek için açtı. Yediye üç dakika vardı. Harika! Bu, merdivenleri çıkmak ve Eloise'nin kapısının önünde buluşmak için fazladan bir dakikası olduğu anlamına gelirdi.

Gülümsedi. Eloise'i gece elbisesi içinde hayal etmenin tadını çıkardı. Mavi olsa iyi olurdu, Eloise'e çok yakışır, diye düşündü.

Gülümsemesi genişledi. Aslında ona çıplak olmak da yakışırdı.

Üst katta, yatak odasının önünde Eloise'i gördüğünde başından aşağı kaynar sular döküldü. Yani Eloise ve ondan geriye kalanları.

Lanet olsun. "Oliver! Amanda!" diye bağırdı.

Eloise, Phillip'e öfkeli gözlerle bakarak, "Onlar gideli bir hayli oldu," dedi. Phillip onun gözlerindeki siniri fark etmeden edemedi, çünkü unla kaplanmamış tek yer orasıydı. Gözlerini tam zamanında kapamış olması iyiydi. Phillip refleksleri güçlü olan kadınları severdi.

"Bayan Bridgerton," dedi. Eli Eloise'e yardım etmek için ileri uzanırken fark etti ki artık yardım etmenin bir yolu yoktu. "Bu olay yüzünden sizden ne kadar..."

"Onlar adına özür dilemeyin," diye sözünü kesti Eloise.

Phillip, "Peki," dedi. "Tabii ama size söz veriyorum... Onları... "

Sözleri havada kaybolmuştu. Eloise'in gözlerindeki bakış Napoleon'un sesini kesmeye bile yeterdi.

"Sör Phillip," dedi Eloise yavaşça ve gergin bir biçimde, sanki sinirden küplere binerek Phillip'e hücum edercesine, "gördüğünüz üzere, akşam yemeği için pek de hazır değilim."

Phillip korunma içgüdüsüyle geriye doğru bir adım attı. "İkizleri sizden özür dilemeleri için bulacağım."

"Ah, tabii," diye en ufak bir iğnelemede bulunmadan yanıtladı Eloise. "Küçük korkakları bulmak mümkün değil."

Phillip, "Çok uzakta değillerdir," dedi. O anda bir hayalet gibi görünen Eloise'den sohbete devam etmek adına, çocuklarının fazlasıyla hak ettiği bir hakaret duymayı bekledi.

Her nasılsa, bu yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu. Ya da en azından, Eloise'in parmaklarını Phillip'in boğazına geçirmemesi için yapılabilecek en iyi şey.

Eloise öksürerek etrafa un saçarken, "Sonucu görmek isteyeceklerdir mutlaka," dedi. Phillip bir adım daha geri attı. "Un dökülürken kahkaha falan duymadınız herhalde değil mi? Ya da kıkırdaşmalar?"

Eloise Phillip'e ateş püsküren gözlerle baktı.

"Kusura bakmayın, kötü bir şakaydı."

"Kafama düşen kovanın sesinden dolayı bir şey duymam mümkün değildi," dedi Eloise dişlerini sıkarak.

Eloise'in çevresine bakıp halının üstündeki una bulanmış kovayı görünce, "Kahretsin," diye homurdandı Phillip. "Bir şeyiniz var mı?"

Eloise kafasını iki yana salladı.

Phillip uzandı, Eloise'in başını avuçlarının arasına alarak teninde olası bir yara ve çarpma izi aradı.

Eloise, "Sör Phillip!" diye ciyakladı, Phillip'in kafasını kavrayışından kurtulmaya çabalayarak. "Sizden rica etsem... "

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, başparmaklarını şakaklarında gezdirip şişlik var mı diye kontrol ederek, "Kıpırdama," dedi. Bu haz veren samimi bir hareketti. Eloise'in boyu Phillip'in boyuna çok uygun görünüyordu ve eğer şu anda unla kaplı halde olmasaydı, Phillip eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurabilirdi.

Dönerek Phillip'in ellerinden kurtulan Eloise, "Ben iyiyim," diye bağırdı.

Phillip yere uzanıp kovayı aldı. Ağırlığını kontrol etti. Oldukça hafifti ve zarar vermesi mümkün değildi. Ama yine de insanın kafasına inmesini istemeyeceği türden bir kovaydı.

"Bana bir şey olmaz, emin olabilirsiniz," dedi Eloise.

Phillip boğazını temizledi. "Sanıyorum bir banyoya ihtiyacınız olacaktır."

Eloise'in, "O iki alçağın ipte sallandıklarını görmek istiyorum," dediğini duyar gibi oldu ama sözler ağzından fısıltıyla çıkmıştı ve Phillip aynı durumda olsa o da aynısını söyleyeceğinden, Eloise'e merhametsiz yakıştırması yapmak doğru olmazdı. "Hemen sizin için bir banyo hazırlatacağım," dedi hızlıca.

"Zahmet etmeyin, önceki banyomdan kalan su hâlâ küvette."

Phillip şaşırdı, çocuklarının zamanlaması bundan daha kusursuz olamazdı. "Yine de," dedi telaşla, "birkaç kova ılık su ile tazeleteyim."

Phillip, Eloise'in bakışından ürktü, yanlışlıkla kova kelimesini kullanmıştı.

"Hemen hazırlatıyorum."

Eloise, "Evet," dedi gergin bir şekilde. "Hazırlatın."

Phillip hizmetçiye küveti hazırlamasını söylemek için aşağıya indi, tam köşeyi dönmüştü ki yarım düzine hizmetkârın kendisine bakmakta olduğunu gördü. Aralarında, Phillip'in ikizleri kaç dakikada bulacağına dair iddiaya giriyorlardı.

Onlara yeni bir küvet hazırlamaları talimatını verip işlerinin başına gönderdikten sonra, Eloise'nin yanına döndü. Artık kendisi de una bulanmış olduğundan, Eloise'in elini tutmakta bir sakınca görmedi. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı gülmemeye çalışarak. İlk tepkisi öfke olsa da şu an... Eloise oldukça gülünç görünüyordu.

Eloise bunu fark ederek Phillip'e öfkeyle baktı.

Phillip hemen daha ağırbaşlı bir tavır takındı. "Odanıza dönmek ister misiniz?" diye önerdi. "Bu halde nereye oturabilirim ki?" diye çıkıştı Eloise.

Haklıydı. Dokunduğu yer mahvolurdu ya da en iyi ihtimalle temizlenmesi gerekirdi.

Eloise, bu durumun hoşuna gitmediğini belli edercesine baktı.

Sessizliği undan başka bir şeyle doldurmak için, "Doğru ya," dedi Phillip. Bu talihsiz sonuçlara rağmen, ikizlerin yaptığı işten etkilenmişti. "Nasıl yaptılar acaba?" dedi.

Eloise ağzını açarak, "Fark eder mi?" diye sordu.

"Yani," dedi Phillip, Eloise'in yüzünden belli olduğu kadarıyla pek mantıklı bir konuşma yapmıyordu ama yine de devam etti; "yaptıkları şeyi kesinlikle tasvip etmiyorum ama çok akıllıca yapılmış gibi duruyor. Kovayı nereye iliştirdiklerini anlamadım ve... "

"Kapının üzerine tutturdular."

"Anlamadım?"

Eloise, "Bir sürü kardeş gördüm ben," dedi önemsizce. "Bu şakayı daha önce görmediğimi mi düşünüyorsunuz? Kapıyı çok az araladılar ve kovayı dikkatlice üzerine yerleştirdiler."

"Ve siz onları duymadınız öyle mi?"

Eloise, Phillip'e ters bir bakış attı.

"Doğru," dedi Phillip aceleyle, "banyodaydınız."

Eloise kibirli bir ses tonuyla, "Umarım onları duymamam yüzünden tüm bu olanların benim hatam olduğunu ima etmeyeceksiniz," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi Phillip hızlıca. Bayan Bridgerton'ın gözlerindeki vahşi bakıştan anlaşıldığı üzere, Phillip'in hayatı ve canının sağlığı onunla aynı fikirde olduğunu ne kadar hızlı dile getireceğine bağlıydı. "Ben seni şeyle baş başa bırakayım..."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Bir insanın üstünden birkaç kilo unu temizleme işlemini tarif etmenin düzgün bir şekli olabilir miydi?

Konuyu değiştirmesi gerektiğini fark ederek, "Yemekte görüşecek miyiz?" diye sordu Phillip.

Eloise kısa bir hareketle başını salladı. O jestte pek sıcak bir tavır olduğu söylenemezdi ama Phillip, Eloise hemen o akşam kasabayı terk etmeyeceği için mutluluk duyması gerektiğini düşündü.

"Aşçıya yemeği sıcak tutması için talimat vereceğim. Ayrıca ikizleri de cezalandıracağım."

Eloise, Phillip'i durdurarak, "Hayır," dedi. "O işi bana bırakın."

Phillip yavaşça Eloise'e doğru döndü, sesinin tonundan biraz rahatsız olmuştu. "Onlarla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Onlarla mı, yoksa onlara mı?"

Phillip günün birinde bir kadından korkacağını hiç düşünmemişti ama Eloise Bridgerton şu anda ödünü koparmıştı. Gözlerinde şeytani bir bakış vardı.

Kollarını kavuşturarak, "Bayan Bridgerton," dedi Phillip. "Bunu sormak zorundayım. Çocuklarıma ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Seçenekleri değerlendiriyorum."

Phillip böyle bir cevap alacağını tahmin etmişti. "Peki yarın hâlâ hayatta olacaklarından emin olabilir miyim?"

"Ah, tabii ki," dedi Eloise. "Hayatta ve uzuvları yerinde olacak, merak etmeyin."

Phillip bir süre Eloise'e baktı. Ardından dudaklarında yavaşça, halinden memnun bir gülüş belirdi. Eloise Bridgerton'ın intikamının, artık her nasıl olacaksa, tam çocuklarının hak ettiği cinsten olacağından emindi. Yedi tane kardeşi olan biri mutlaka zarar vermenin en kurnaz, gizli ve zekice yolunu biliyor olmalıydı.

"Anlaştık Bayan Bridgerton." Neredeyse Eloise'in kafasından aşağı bir kova un boşaltmalarına sevinecekti. "Çocukların eti sizin kemiği benim."

Bir saat sonra, tam Phillip ve Eloise yemeğe oturmuşken çığlıklar başladı. Phillip kaşığını elinden düşürdü. Amanda'nın çığlıkları alışıldık tonundan daha da yüksekti.

Eloise çorba dolu kaşığı ağzına götürürken bir an olsun duraksamadı. Ağzını kibarca peçeteye silerken, "Bir şey yok," diye mırıldandı.

Yukarıdan minik ayakların ardı ardına patırtısı işitiliyordu, Amanda'nın merdivenlere doğru koştuğu belliydi.

Phillip oturduğu yerden hafifçe kalktı. "Belki de ben..."

"Yatağına balık koydum," dedi Eloise. Pek gülüyor gibi değildi ama halinden memnun görünüyordu.

Phillip, "Balık mı?" dedi.

"Peki, biraz büyük bir balıktı."

Phillip'in kafasında canlandırdığı minik balık birden koca dişli bir köpekbalığına dönüşmüştü, nefesi kesildi. "Şey..." diye sormadan edemedi, "balığı nereden buldunuz?"

"Bayan Smith," dedi Eloise. Phillip'in aşçısı Bayan Smith haftanın bir günü büyük alabalık istetirdi ve oldukça büyük olurlardı.

Phillip güçlükle yerine oturdu. Amanda da sanki cehennemin ateşleri ayaklarını yakıyormuş gibi çığlıklar atıyordu ama yardım etmeye gitmeyecekti. İstiyordu, ne de olsa o garip ebeveynlik içgüdüsüne sahipti.

Kızı bunu hak etmişti ve cezasını çekiyordu. Phillip kaşığını çorbaya daldırdı, ağzına doğru götürürken durdu. "Oliver'ın yatağına ne koydunuz?"

"Hiçbir şey."

Phillip bir kaşını merakla kaldırdı.

"Böylece sürekli endişe içinde olacak," diye açıkladı Eloise rahatça.

Phillip başını Eloise'e doğru saygıyla eğdi. Eloise işini biliyordu. "Tabii ki karşılık verecekler," dedi Phillip bunu söylemek zorunda hissederek.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Hazırlıklı olacağım." Eloise endişesiz görünüyordu. Başını kaldırarak doğrudan Phillip'in gözlerine baktı. Bu bakışıyla onu ürkütmüştü. "Sanırım beni buraya evlenme teklifi için çağırdığınızı biliyorlar."

"Onlara hiçbir şey söylemedim."

"Elbette," diye mırıldandı Eloise. "Tabii söylememişsinizdir."

Phillip bunun bir hakaret olup olmadığını anlamayarak sertçe baktı. "Çocuklarıma kişisel meselelerimden bahsetme gereği duymam."

Eloise omuzlarını silkti. Bu Phillip'i çileden çıkaran bir jestti.

"Bayan Bridgerton," dedi, "çocuklarımı nasıl yetiştireceğim konusunda sizden yardım almaya ihtiyacım yok."

"Öyle bir şey demedim zaten," diye karşılık verdi Eloise. "Ancak onlara bir anne bulmak için o kadar uğraşıyorsunuz ki, bu yardıma ihtiyacınız olduğu' izlenimi uyandırıyor."

"Siz bu rolü üstlenmeyi kabul edene kadar düşüncelerinizi kendinize saklayabilirsiniz," diye çıkıştı Phillip.

Eloise soğuk bir bakış attı ve çorbasına döndü. Çorbadan iki kaşık aldıktan sonra tekrar Phillip'e baktı ve "Disipline ihtiyaçları var," dedi,

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Ayrıca sevgiye de ihtiyaçları var."

"Yeterince sevgi görüyorlar," diye homurdandı Phillip.

"Ve ilgiye de."

"İlgi de görüyorlar."

"Ama sizden..."

Phillip mükemmel bir baba olmadığını biliyordu fakat bunu başkasından duymaya katlanamazdı. "Sanırım gelişinizin üzerinden on iki saat geçmesine rağmen, ne kadar ihmal edildiklerine dair bir fikir edinebildiniz."

Eloise sinirle burnundan soluyarak, "Bu sabah onlara kulak verip, sizinle sadece birkaç dakika geçirmek adına nasıl yalvardıklarını görmek için on iki saat gerekmedi," dedi.

Phillip, "Öyle bir şey yapmadılar," diye sertçe çıkıştı. Fakat her yalan söylediğinde olduğu gibi, kulaklarının ucunun kızardığını hissediyordu. Onlarla yeterince vakit geçirmemişti ve Eloise'in bu kadar kısa sürede bunu fark etmesinden dolayı çok utanmıştı.

"Size sabah bütün gün meşgul olmamanız için resmen yalvardılar," diye karşılık verdi Eloise. "Onlarla biraz daha vakit geçirseniz... "

"Çocuklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye patladı Phillip. "Benim hakkımda da hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Eloise birden ayağa kalktı, "Bu belli oluyor," dedi ve kapıya yöneldi.

Phillip ayağa fırlayarak, "Durun!" diye bağırdı. *Lanet olsun, Bu nasıl olmuştu?* Neredeyse bir saat önce Eloise'i eşi olması için ikna etmişken, şimdi kadın neredeyse Londra'ya geri dönmek üzereydi.

Phillip yorgun bir halde içini çekti. Hiçbir şey onu çocukları ya da onlarla ilgili konuşmalar kadar çileden çıkaramazdı. Ya da daha net bir ifadeyle, ne kadar kötü bir baba olduğuyla ilgili konuşmalar kadar...

İçten bir şekilde, "Özür dilerim," dedi Phillip. "Lütfen?" Ellerini uzattı ve, "Gitme," dedi.

"Bana geri zekâlı gibi davranılmasına müsaade etmeyeceğim," dedi Eloise.

"Geçen on iki saatte tek bir şey öğrendiysem," Phillip özellikle az önce kullandığı kelimeleri tekrar ediyordu, "o da geri zekâlı falan olmadığınızdır," dedi.

Eloise birkaç saniye Phillip'e baktı ve ellerini onun ellerine bıraktı.

"En azından," dedi, sesinin yalvarır gibi çıkmasını umursamıyordu Phillip, "Amanda gelene kadar kalmalısın."

Eloise'in kaşları kalktı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, "Zaferinin tadını çıkarmak istediğinden eminim," diye mırıldandı ve ekledi, "biliyorum çünkü ben isterdim."

Eloise, kendisini oturtması için Phillip'e izin verdi. Baş başa bir dakika bile geçirmemişlerdi ki Amanda çığlık çığlığa peşinde babasıyla odaya daldı. "Baba!" diye bağırarak Phillip'in kucağına zıpladı,

Phillip onu sıkıca kavradı. Bunu yapmayalı epey zaman olmuştu ve nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Kızının sırtını okşarken, "Ne olmuş bakalım?" diye sordu.

Amanda, Phillip'in boynuna gömdüğü yüzünü geri çekerek titrek ve öfkeli parmağıyla Eloise'i işaret etti. "O yaptı!" dedi, sanki şeytanın ta kendisinden bahseder gibiydi.

"Bayan Bridgerton mı?" diye sordu Phillip.

"Yatağıma balık koydu!"

"Sen de kafasından aşağı un boşalttın," dedi Phillip sertçe, "bence ödeşmişsiniz."

Amanda'nın minik ağzı açık kaldı. "Ama sen benim babamsın!"

"Aynen öyle."

"Benim tarafımı tutman gerekir."

"Eğer haklı taraftaysan."

"Balıktı," diye hıçkırarak ağlamaya başladı Amanda.

"Evet, kokudan belli. Sanırım banyo yapman gerekeriyor.

"Banyo yapmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Onu cezalandırmanı istiyorum!"

Phillip gülümsedi. "Cezalandırmak için biraz büyük değil mi sence, ne dersin?"

Amanda Phillip'e korkunç bir güvensizlikle baktı, en sonunda alt dudağı titreyerek ve nefes nefese, "Gitmesini söyle. Hemen!" dedi

Phillip Amanda'yı kucağından indirdi. Olayların gidişatından gayet memnundu. Belki Bayan Bridgerton'ın sakin halinden kaynaklanıyordu ama kendisi de her zamankinden daha sakin davranıyordu. Amanda'ya tokat atma yada onu odasına kapatıp konuyu tamamen geçiştirme isteği duymamıştı. "Kusura bakma Amanda

ama Bayan Bridgerton benim misafirim, senin değil ve burada ben ne kadar istiyorsam o kadar süre kalacak."

Eloise sesli bir şekilde öksürdü.

"Ya da," diye düzeltti Phillip, "kendisi ne kadar kalmak isterse."

Amanda'nın yüzü düşünceler eşliğinde buruştu.

Phillip hızlıca ekledi: "Ki bu, onu kaçırmak için daha başka işkenceler yapabileceğiniz anlamına gelmiyor."

"Ama... "

"Aması maması yok."

"Ama... "

"Ben şimdi ne dedim?"

"Ama o kaba biri!"

"Bence gayet zeki biri," dedi Phillip, "keşke yataklarınıza o balığı aylar önce ben koymuş olsaydım."

Amanda korkuyla geri çekildi.

"Doğru odana Amanda."

"Ama çok kötü kokuyor."

"Ne ekersen onu biçersin."

"Ama yatağım... "

"Yerde yatarsın," diye cevapladı Phillip.

Yüzü ve bütün vücudu titreyen Amanda kapıya doğru ayaklarını sürüyerek gitti. "Ama... ama..."

Son derece sakin bir ses tonuyla, "Evet Amanda?" diye sordu Phillip.

"Ama Oliver'ı cezalandırmadı," diye fısıldadı küçük kız. "Bu adil değil. Un Oliver'ın fikriydi."

Phillip kaşlarını kaldırdı.

"Yani, sadece benim fikrim değildi," diye ısrar etti Amanda. "Beraber düşünmüştük."

Phillip keyifle kıkırdadı. "Yerinde olsam Oliver için endişe etmezdim Amanda. Ya da," parmaklarını çenesine düşünceli bir tavırla vurarak "endişe ederdim. Sanırım Bayan Bridgerton'ın onun için de planları var."

Amanda tatmin olmuş gibi görünüyordu. Bakıcısı onu odasına doğru götürmeden önce ağzından zor zor seçilen, "İyi geceler baba," kelimeleri duyuldu.

Phillip halinden memnun bir şekilde çorbasına döndü. İkizlerle yaşadığı bir tatsızlığı en son ne zaman bu kadar iyi idare ettiğini hatırlamıyordu. Çorbadan bir yudum aldı, hâlâ kaşığı elindeyken Eloise'e baktı ve, "Zavallı Oliver korkudan tir tir titreyecek," dedi.

Eloise gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Korkudan uyuyamayacak bile."

Phillip başını salladı. "Gözünü bile kırpamaz. Sen de kendini kollamalısın. Bahse girerim kapısına tuzak falan kuracaktır."

"Oliver'a bu akşam eziyet etme gibi bir planım yok," dedi Eloise elini neşeyle sallayarak. "Ben beklenmedik şekilde davranmayı severim."

Phillip kıkırdayarak, "Evet, belli oluyor," dedi.

Eloise gururlu bir bakış attı. "Hatta Amanda'ya haksızlık olacak olmasa Oliver'ı sonsuza dek paranoya içinde de bırakabilirdim."

Phillip tüyleri ürpererek, "Balıktan nefret ederim," dedi.

"Biliyorum, mektubunda yazmıştın."

"Yazmış mıydım?"

Eloise başını sallayarak onayladı. "Bayan Smith'in evde balık bulundurması bile garip ama herhalde hizmetkârlar seviyordur?"

Sessizliğe büründüler ama bu huzurlu, keyifli bir sessizlikti. Yemek yedikleri süre boyunca da önemli bir şey hakkında konuşmadılar. Phillip belki evlilik o kadar da kötü bir şey değildir, diye düşündü.

Marina ile evliyken Phillip, hep onu rahatsız etmemeye çalışır haldeydi. Daima o bunalımlı haline geçebileceğini düşünürdü. Hayattan kendini çekmeye başladığında Phillip de umutsuzluğa kapılırdı.

Belki de evlilik daha kolay olmalıydı. Yani bu şekilde olmalıydı: Rahat ve huzurlu.

En son ne zaman çocukları ya da onları yetiştirişi hakkında biriyle konuştuğunu hatırlamıyordu. Marina hayattayken bile Phillip, sıkıntılara yalnız başına katlanıyordu. Marina'nın kendisi bir sıkıntıydı zaten. Phillip hâlâ Marina öldüğünde hissettiği rahatlamanın yarattığı suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu.

Fakat Eloise...

Masanın karşı tarafında oturan ve hayatına umulmadık bir şekilde giren bu kadına baktı. Saçları titreyen mum ışığında kızıla dönmüştü.

Phillip'in anlamaya başladığı üzere, o tam aradığı insandı. Zeki, dik başlı, sözünü geçiren. Bunlar erkeklerin bir kadında arayacağı türden özellikler değildi ama Phillip'in birilerinin Romney Malikânesi'ne gelip her şeyi yoluna koymasına çok ihtiyacı vardı.

Phillip, memnuniyetle kocalık görevlerinin bir kısmını işleri yoluna koyabilecek bir kadına devredebilirdi. Kendisi serasına çekilip geri kalan işlerle onun ilgilenmesinden büyük mutluluk duyardı.

Eloise Bridgerton böylesi bir rolü üstlenmeye niyetli miydi?

Tanrı biliyor ya, Phillip öyle umuyordu.

5. Bölüm

...yalvarıyorum anne, Daphne'yi cezalandırmalısın. Tatlıdan mahrum bırakılıp uyumaya gönderilenin sadece ben olmam HİÇ ADİL DEĞİL! Bir haftaya gelince, bir hafta çok uzun bir zaman. Hele fikrin çoğu Daphne'den çıkmışken.

Eloise Bridgerton'dan annesine, Eloise'in onuncu yaş gününden sonra Violet Bridgerton'in masasına bırakılmış bir not.

Bir gün içerisinde bunca şeyin değişmesi ne kadar da garip diye düşündü Eloise.

Çünkü şu an, Sör Phillip ona evi gezdirirken oyalanıyor, gerçekte ise birlikte geçirdikleri zamanı uzatmaya çalışıyordu. Her şeye rağmen çok iyi bir koca olabilirdi.

Bu aslında romantik olması gereken bir konuyu dile getirmek için pek şairane bir yol değilse de, onların flört süreci pek alışılageldik değildi. Eloise, otuz yaşına sadece iki sene uzaktayken hayalperest olmayı göze alamazdı.

Ama yine de bir konu vardı...

Mum ışığında Sör Phillip yakışıklı, hatta biraz tehlikeli görünüyordu. Yüzü mum ışığında gölgeli bir açı kazanıyor, ona tıpkı Eloise'in British Museum'da gördüğü heykeller gibi bir görünüm kazandırıyordu. Yanında dururken kocaman elleri Eloise'in dirseğinde duruyor, tüm varlığı onu kaplıyordu.

Garip, ürpertici ve biraz da korkutucuydu. Ama memnun ediciydi de. Nasıl bir çılgınlık yapmıştı böyle? Gecenin bir vakti kaçıp daha önce hiç tanımadığı bir adamda mutluluk bulmayı ummuştu. Bunun tamamen bir hata olmadığını düşünmek rahatlatıcıydı. Belki kendi geleceği üzerine kumar oynamış ve kazanmıştı.

Londra'ya geri dönüp hatalı olduğunu itiraf etmek ve yaptıklarını tüm aileye anlatmaktan daha kötüsü olamazdı. Kendisine, ya da bir başkasına hata yaptığını itiraf etmek istemiyordu. En çok da kendisine.

Eloise her zamanki kadar konuşkan ve hoş sohbet olmasa da Sör Phillip, eğlenceli bir yemek arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı.

Ayrıca Eloise'in herhangi bir eşte arayacağı temel özellik olan, dürüstlük erdemine de sahipti. Eloise'in yatağa balık koyma tekniğini kabul (hatta takdir) etmişti. Eloise'in Londra'da tanıştığı erkeklerin çoğu, nezaketle yetiştirilmiş bir hanımefendinin böylesine sinsi şeyler düşünmesinden bile rahatsızlık duyardı.

Belki bir ihtimal, bu iş yürüyebilirdi. Mantıklı düşününce, Sör Phillip ile evlenmek aptalca bir plan gibi görünüyordu ama tamamen yabancı biri de sayılmazdı. Ne de olsa bir yıldan fazla zamandır yazışıyorlardı.

Büyük portreyi işaret eden Phillip, "Büyükbabam," dedi yumuşak bir şekilde.

Az ışıkta güçlükle görebilmesine rağmen, "Çok yakışıklıymış," dedi Eloise. Sağdaki resme yöneldi. "Bu babanız mı?" diye sordu.

Phillip başını sallayarak ve dudaklarının köşelerini büzerek onayladı.

Eloise, Phillip'in babası hakkında konuşmak istemediğini fark ederek, "Peki siz neredesiniz?" diye sordu.

"Sanırım bu tarafta."

Eloise, Phillip'in muhtemelen on iki yaşlarında küçük bir çocukken, yanında anca kardeşi olabilecek yaştaki birisiyle poz verdiği bir portreye doğru Phillip'i takip etti.

Ağabeyim.

Ölmüş olduğunu düşünerek, "Ona ne oldu?" diye sordu Eloise. Eğer yaşasaydı, ev ve baronetlik unvanı Phillip'e miras kalmazdı.

Waterloo" diye yanıtladı Phillip özetle.

Eloise tereddüt etmeden elini Phillip'in elinin üzerine koydu. "Üzgünüm."

Bir an onun hiç konuşmayacağını sandı ama Phillip sonunda sessizliği bozdu. "Kimse benim kadar üzülmüş olamaz."

"Adı neydi?"

"George."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise kafasından hesap yaparak, "Siz bir hayli gençtiniz sanırım," dedi.

"Yirmi bir yaşındaydım. İki hafta sonra da babam vefat etti."

Eloise düşündü. Yirmi bir yaşında evlenmiş olması gerekirdi. Onun konumundaki bütün hanımların o yaşta evlenmesi beklenirdi. O yaştakilerin olgunluk çağına geldikleri varsayılırdı ama şu an yirmi bir yaş son derece genç ve toy bir yaş gibi görünüyordu. Hele ki bir insanın hiç ummadığı böylesine bir yükü taşıması için.

"Marina onun nişanlısıydı," dedi Phillip.

Eloise Phillip'e dönerken ani ve kesik bir soluk verdi. Elini Phillip'in elinden çekti ve, "Bilmiyordum," dedi.

Phillip omuzlarını silkti. "Önemli değil. İşte burada. Onun da portresini görmek ister misin?" diye sordu.

Marina'yı gerçekten görmek istediğini fark ederek, "Evet" dedi Eloise. Uzak da olsa kuzinlerdi ve birbirlerini ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu. Eloise ona dair koyu renkli saçları ve açık renkli gözleri (belki mavi) anımsıyordu. Yaşıttılar, o yüzden aile toplantılarında beraber Vakit geçirirlerdi. Fakat Eloise pek ortak yönlerinin olduğunu hatırlamıyordu. Amanda ve Oliver'dan biraz daha büyük olmalarına rağmen farklılıkları belirgindi. Eloise hareketli bir çocuktu. Ağaçlara tırmanır, tırabzanlardan kayar, kendinden büyük kardeşlerinin peşinden koşar, onu da aralarına almaları için yalvarırdı.

Marina ise daha sessiz, sakin bir çocuktu. Eloise onu kolundan çekiştirerek oynamak için dışarı çıkarmaya çalıştığını hatırlıyordu. Marina'nın tek istediği ise kitabıyla baş başa kalmaktı.

Eloise sayfaları not almıştı ve Marina'nın otuz ikinci sayfadan öteye geçmediğinden emindi.

Bunu hatırlamak garipti ama dokuz yaşındaki Eloise hayret verici bulmuştu. Bir insan dışarıda güneş parlarken neden kendini okumadığı bir kitapla eve kapatırdı ki? Ziyaretin geri kalanını kardeşi Francesca ile fısıldaşarak, Marina'nın o kitapla ne yaptığını anlamaya çalışarak geçirmişti.

"Onu hatırlıyor musunuz?" diye sordu Phillip.

"Sadece biraz," diye yanıtladı Eloise. Phillip'e hatıralarını neden anlatmak istemediğini bilmiyordu. Ayrıca, zaten yalan söylemiyordu. Yirmi yıldan fazla bir zaman önce, bir nisan ayında, Marina gözlerini o kitaba dikmişken kardeşi Francesca ile fısıldaşmaları, Eloise'in Marina ile ilgili tüm hatıralarının özetiydi.

Eloise, Phillip'in onu Marina'nın portresine götürmesine izin verdi. Üzerinde zarifçe işlenmiş kırmızı eteğiyle, Osmanlı stili bir divanda otururken resmedilmişti. Kucağında daha küçük haliyle Amanda uzanıyordu. Oliver ise yanında ayakta duruyordu. Küçük erkek çocuklarından, böyle pozlar verirken sanki minyatür birer yetişkinlermiş gibi ciddi ve sert görünmeleri beklenirdi. "Çok tatlıymış," dedi Eloise.

Phillip merhum eşinin resmine baktı, sanki iradesini zorlarcasına başını çevirdi ve yürüdü.

Onu sevmiş miydi? Hâlâ seviyor muydu?

Marina aslında onun ağabeyinin eşi olacaktı. Ama bu, Phillip'in onu sevmediği anlamına gelmiyordu. Belki ağabeyiyle nişanlılarken ona gizliden gizliye âşıktı. Ya da evlendikten sonra âşık olmuştu.

Phillip duvardaki asılı bir resme bakarken, Eloise ona kaçamak bir bakış atmıştı. Marina'nın portresine bakarken yüzünde bir duygu hali belirmişti. Zamanında Marina'ya karşı ne gibi hisler beslediğini bilmiyordu ama hâlâ bir şeyler hissettiğinden emindi. Kendisine henüz sadece bir yıl olduğunu hatırlattı. Resmi yas için yeterli bir zaman olsa da insanın sevdiği birini unutması için uzun bir süre değildi.

Phillip döndü. Bakışları birleştiğinde Eloise'in ona baktığını fark etti. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, onun yakalanmış olduğundan ötürü kızaracağını ve kekeleyeceğini düşünerek başka bir yöne bakmak istedi ama yapamadı. Olduğu yerde donmuş, nefesi kesilmiş ve vücuduna garip bir sıcaklık yayılır bir halde

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

kalakalmıştı. Aralarında en fazla üç metre vardı ve sanki birbirlerine dokunuyormuş gibi hissediyorlardı kendilerini.

"Eloise?" diye fısıldadı. Belki de Eloise fısıldadığını sandı, sesini duymaktan ziyade dudaklarının hareket ettiğini görmüştü.

Ve bir anda zaman durmuştu. Belki Phillip fısıldamıştı, belki dışarıda rüzgârın salladığı bir ağacın gıcırtısıydı. Eloise tekrar hareket edebilir (ve düşünebilir) hale geldi. Hızlıca arkasındaki Marina'nın portresine döndü. Bakışlarını merhum kuzininin durgun yüzüne sabitledi. Eloise, konuşmayı tekrar başlatma isteğiyle bir şey, herhangi bir şey söyleme ve kontrolünü tekrar kazanma ihtiyacı hissederek, "Çocuklar onu özlüyor olmalılar," dedi.

Bir süre Phillip tek kelime etmedi ama sonra, "Evet, uzun zamandır özlüyorlar," dedi.

Eloise'e bunu bu şekilde ifade etmek garip görünse de, "Neler hissettiklerini biliyorum," dedi. "Babam öldüğünde ben de çok küçüktüm."

Phillip, Eloise'e doğru baktı. "Bilmiyordum."

Eloise omuzlarını silkti. "Pek bahsettiğim bir şey değildir. Uzun zaman önceydi."

Phillip ona doğru yürüdü, adımları yavaş ve muntazamdı. "Atlatmanız uzun zaman aldı mı?"

"Bunun insanın atlatabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Eloise. "En azından tamamen atlatmak mümkün değil. Ama hayır, eğer sormak istediğiniz buysa onu her gün düşünmüyorum."

Eloise, Marina'nın portresinden uzaklaştı. Çok uzun süre incelemişti ve bu davranışının rahatsızlık vereceğini düşünüyordu. "Sanırım ağabeylerim için daha zordu. Özellikle en büyüğümüz Anthony için. Babam öldüğünde Anthony genç bir delikanlıydı. Babamla ikisi çok yakınlardı. Elbette annem için de bu çok zordu." Eloise yüzünü Phillip'e çevirdi. "Annemle babam birbirlerini çok seviyorlardı."

"Anneniz babanızın ölümünü nasıl karşıladı?"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Önceleri hep ağladı. Bizim fark etmemizi istemediğinden eminim, çünkü hep akşamları, biz uyuduktan ya da uyuduğumuzu sandıktan sonra odasına kapanır ağlardı. Babamı çok özlüyordu ve kaybı, yedi tane çocukla pek de kolay bir hal almıyordu."

"Sekiz kardeş olduğunuzu sanıyordum."

"O zaman Hyacinth henüz doğmamıştı. Annem o sıralar sekiz aylık hamileydi sanırım."

Phillip'in, "Tanrım!" diye mırıldandığını duyar gibi oldu.

Öyle tabii; Tanrım! Eloise annesinin bu durumun altından nasıl kalktığını bilmiyordu.

"Her şey aniden oldu." dedi. "Babamı arı soktu. Sadece bir arı, düşünebiliyormusun? Arı soktu ve... neyse, sizi detaylarla daha fazla sıkmayayım. Haydi," dedi hareketlenerek, "gidelim. Burası resimlere doğru düzgün bakabilmek için epey karanlık zaten."

Tabii ki bu bir yalandı. Çok karanlık olmasına rağmen Eloise bunu umursamamıştı. Babasının ölümünden bahsetmek kendini hep garip hissettirirdi ve ölmüş insanların resimleriyle dolu bu odada kalmak istemiyordu.

"Seranızı görmek isterdim," dedi Eloise.

"Şimdi mi?"

Bu hakikaten garip bir istek gibi görünüyordu. "Yarın olsun o zaman, hava aydınlıkken."

Phillip hafifçe tebessüm etti. "Şimdi de gidebiliriz."

"Ama hiçbir şey göremeyiz ki."

'Yo, sadece her şeyi göremeyiz," diye düzeltti Phillip. "Ay tepede, yanımıza lamba da alırız."

Eloise camdan dışarı kuşkuyla baktı. "Hava soğuk."

Gözlerinde bir parıltıyla öne eğilerek, "Ceket giyersiniz," dedi Phillip. 'Yoksa korkuyor musunuz?"

"Elbette hayır!" diye çıkıştı Eloise. Phillip'in bunu sorarken eğlendiğini fark ettiyse de umursamadı.

Phillip kışkırtıcı bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

"Karşılaşabileceğiniz en cesur kadın olduğumu göstereceğim size."

Phillip arkalarından seranın kapısını kapatırken, "Burası çok sıcak!" diye bağırdı Eloise.

"Genelde bundan daha sıcak olur," dedi Phillip. "Güneş camdan içeri dolarak içerideki havayı ısıtır. Tabii bu sabah öyle olmadı. Son birkaç gündür hava oldukça bulutluydu."

Phillip seraya genellikle geceleri uyku tutmadığı zamanlarda ya da dul kalmadan önce, kendini Marina'nın odasına girmekten alıkoymak için gelir ve yağ lambasının ışığında çalışmaya uğraşırdı.

Fakat şimdiye kadar kimseye, akşam birlikte seraya gitmeyi teklif etmemişti. Neredeyse hep yalnız çalışırdı. Şimdi ise her şeyi Eloise'in gözlerinden görüyordu. Yaprak ve otların üzerine vuran ay ışığı boyunca gölgeler uzanıyor, türlü çeşit şekiller oluşuyordu. Ama gecenin yanıltıcı görüntüsü altında, her yerde büyü ve gizem saklı, gizli bir ormanda gibiydiler.

Eloise, çalışma tezgâhı üzerinde yan yana sıralanmış sekiz kil saksıyı dikkatle inceleyerek, "Bunlar ne?" diye sordu.

Phillip yanına geldi. Eloise'in merak etmesinden ötürü çok mutlu olmuştu. Çoğu insan ilgilenir gibi görünür ya da hiç öyle davranmaya zahmet etmeden seradan kaçmaya çalışırdı. "Üzerinde çalıştığım bir deney, bezelyelerle ilgili."

"Yenen türden bezelyeler mi?"

"Evet. Kabuğunun içinde daha irice olacak bir bezelye türü yetiştirmeye çalışıyorum."

Eloise saksılara baktı. Henüz topraktan çıkan bir şey yoktu. Gerçi Phillip tohumları daha bir hafta önce ekmişti. "Ne tuhaf," dedi Eloise, "böyle bir şeyin yapılabileceğini bilmiyordum."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

'Yapılabilir mi ben de bilmiyorum," dedi Phillip. "Bir senedir deniyorum."

"Hiç sonuç almadan ha? Ne kadar da sinir bozucu."

"Bazı sonuçlar aldım," dedi Phillip. "Elbette umduğum sonuçları elde edemedim."

Eloise, "Bir sene gül yetiştirmeyi denedim ama hepsi öldü," dedi.

"Gül yetiştirmek sanıldığından daha zordur."

"Burada çok fazla gül olduğunu gördüm."

"Bahçıvanım var."

"Bahçıvan çalıştıran bir botanikçi mi?"

Phillip daha önce de birçok kez bu soruyu cevaplamak zorunda kalmıştı. "Kıyafet yapan birinin terzi çalıştırmasından daha farklı değil."

Eloise bunun üzerinde biraz düşünerek seranın içine doğru ilerledi. Bitkilerin yanında onları dikkatle incelemek için duruyor, elindeki lambayla ona ayak uydurmayan Phillip'i azarlıyordu.

Phillip, "Bu akşam biraz patronluk taslıyorsunuz sanki," dedi.

Eloise döndü, Phillip'in hafifçe güldüğünü gördü ve somurtarak, "Yönetmeyi seven diyelim," dedi.

'Yönetmeye meraklı bir kadın mı?"

"Bunu mektuplarımdan anlamadığınıza şaşırdım doğrusu."

"Sizi neden davet ettim sanıyorsunuz?" diye karşılık verdi Phillip.

Eloise cilveli bir şekilde Phillip'ten uzaklaşarak, "Hayatınızı yönetecek birine mi ihtiyâcınız var?" dedi usulca.

Phillip'in çocuklarını idare edecek birine ihtiyacı vardı ama şu an bu konuyu açmak için uygun bir zaman olmadığını düşündü. Tabii bunun nedeni... öpüşmek ister gibi görünmeseydi.

Phillip Eloise'e doğru iki kısa adımla bir avcı gibi yaklaştı.

Eloise eliyle bir şeyi işaret ederek, "Bu ne?" diye sordu.

"Bitki."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise gülerek, "Bitki olduğunu ben de biliyorum," dedi. "Eğer ben... " Başını kaldırdı, Phillip'in gözlerindeki parıltıyı gördü ve sustu.

"Sizi öpebilir miyim?" diye sordu Phillip. Eloise hayır diyecek olursa bundan vazgeçerdi fakat Phillip ona iyice yaklaşarak, hayır deme ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

"Öpebilir miyim?" diye tekrarladı. O kadar yakındı ki adeta Eloise'in dudaklarının üzerine fısıldamıştı.

Eloise hafif ama kendinden emin bir şekilde başını salladı. Phillip dudaklarını nazikçe ve yumuşak bir biçimde insan evlenmeyi düşündüğü kadını nasıl Öperse işte o biçimde Eloise'in dudaklarına değdirdi.

Eloise'in elleri Phillip'in boynuna dokunduğu an, Phillip daha fazlasını istedi. Çok daha fazlasını.

Phillip onu daha da arzuyla öpüyordu. Dudaklarını diliyle araladığında, Eloise'in şaşkınlığını görmezden geldi. Bu da yeterli değildi. Onun sıcaklığını, canlılığını, baştan aşağı her zerresinde, çevresinde ve içinde hissetmek istiyordu.

Kollarını ona doladı. Bir eliyle sırtından tutarken, diğer eli dolgun kalçalarının üzerindeydi. Eloise'in arzusunun kanıtını hissetmesini umursamadan, onu kendine sertçe bastırdı. Uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Kollarının arasındaki Eloise ise yumuşak ve çok tatlıydı.

Onu istiyordu.

Her şeyini istiyordu. Arzudan yanıp tutuşmasına rağmen, bunun bu akşam olmayacağını biliyordu. O da bu yüzden elde edebileceği kadarına, onu hissetmeye, onun sıcaklığının kendi vücuduna yayılışına odaklandı.

Eloise başta ne yapacağını bilemezmiş gibiydi fakat daha sonra baştan çıkarıcı sesler eşliğinde ve büyük bir arzuyla karşılık vermeye başlamıştı. Bu Phillip'i çıldırtmıştı. Eloise onu çıldırtmıştı.

Phillip, boğuk ve hırıltılı bir sesle, "Eloise, Eloise," diye mırıldandı ve elini onu saçlarına daldırdı. Kestane rengi saçlarından tahrik edici bir bukleyi, gevşeyip

göğsünün üzerine düşene kadar çekti. Phillip'in dudakları Eloise'in boynuna doğru indi. Tenini zevkle tadarken, Eloise geriye doğru bükülerek onu daha derinlere inmesi için teşvik ediyordu. Phillip eğilerek dudaklarını daha da aşağıya, onun köprücük kemiğine değdirdiğinde, Eloise kendini geri çekti. "Üzgünüm," dedi. Elbisesinin bozulmamış olmasına rağmen, ellerini yakasına götürdü.

"Ben değilim," dedi Phillip cesaretle.

Eloise, Phillip'in açık sözlülüğüne şaşırmıştı. Umurunda değildi. Phillip zaten konuşmasına pek dikkat etmeyen bir tipti ve Eloise, bu iş daha da ileri gitmeden önce buna alışsa iyi olurdu.

Eloise beklenmedik bir şekilde, "Lafın gelişi olarak söyledim," dedi.

"Anlayamadım?"

"Üzgünüm dedim. Ama üzgün falan değildim. Sadece lafın gelişiydi."

Bu kadar tutkulu öpüşen bir kadına göre oldukça sakin ve disiplinli konuşuyordu.

"İnsan arada böyle şeyler söylüyor işte," diye devam etti, "laf olsun diye."

Phillip Eloise'in sessizlikten hoşlanmayan bir kadın olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Hani bazen insan..."

Phillip onu tekrar öptü.

"Sör Phillip!"

Yüzündeki tatminkâr gülüşle, "Bazen," dedi Phillip, "sessizlik iyidir."

Eloise şaşkınlıkla, "Çok konuştuğumu mu söylüyorsunuz?"

Phillip omuzlarını silkti, Eloise'e takılmak çok zevkliydi.

"Bilmenizi isterim ki burada, evde konuştuğumdan çok daha az konuşuyorum."

"Bunu hayal etmesi güç."

"Sör Phillip!"

Phillip, Eloise'in geri çektiği elini daha da sıkı tutarak, ''Buraya biraz ses lazım," dedi.

Eloise ertesi güne rüyada olduğunu hissederek uyandı. Phillip'in onu öpmesini beklemiyordu.

Ve bundan keyif alacağına da ihtimal vermemişti.

Karnından şiddetli bir gurultu yükselince, aşağı, kahvaltı odasına inmeye karar verdi. Sör Phillip kahvaltıda mıydı? Güne erken mi başlardı? Yoksa öğlene "kadar yatakta oyalanırmıydı? Phillip ile ciddi ciddi evlenmeyi planlarken, onun hakkında bu tip şeyleri bilmemesi saçmaydı.

Eloise'i haşlanmış yumurtası önünde bekliyorsa ona ne diyebilirdi ki? Bir insan kulağına diliyle dokunmuş birine ne söyleyebilirdi ki?

O dilin ne kadar becerikli olduğunun bir önemi yoktu. Ve bu durum fazlasıyla utanç vericiydi.

Ya oraya gittiğinde, "Günaydın" demeyi bile zar zor becerirse? Bu kesinlikle Phillip'in hoşuna giderdi. Özellikle de akşam Eloise'in konuşkanlığından dem vurduktan sonra.

Gülecek gibi oldu. Ortada konu olmaksızın konuşmayı başarabilen Eloise, Sör Phillip Crane'i gördüğü zaman ne diyeceğini bilemez hale geliyordu.

Sonuçta öpüşmüşlerdi ve bu her şeyi değiştirirdi.

Odanın diğer tarafına gitti. Kapının tamamen kapalı olduğundan emin olmak için kontrol etti ve kapıyı ihtiyatlı biçimde açtı. Oliver ve Amanda'nın aynı numarayı iki kez yapacaklarını sanmıyordu ama belli de olmazdı. Bir un banyosu daha yaptığını düşünemiyordu. Ya da belki daha kötü bir şeyler. Çünkü balık olayından sonra, ikizler muhtemelen daha ıslak bir şeyler planlıyor olmalıydı. Daha ıslak ve daha pis kokulu.

Kendi kendine mırıldanarak koridora doğru yürüdü. Sağa dönüp merdivenlere doğru ilerledi. Gün güzel görünüyordu. Dışarı baktı ve bulutların arasından süzülen güneşi gördü. "Ah!"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise öne doğru düşerken attığı çığlık havayı yırttı. Ayağı koridora gerilen bir şeye takılmıştı. Dengesini sağlamaya fırsatı olmadı, çünkü her zamanki gibi oldukça hızlı yürüyordu. Çok sert düşmüştü.

Düşüşünü yavaşlatmak için ellerini kullanmaya da fırsat bulamamıştı.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Çenesi... çenesinin yan tarafı sanki ateşe değdirilmiş gibiydi. Neyse ki düşmeden önce sadece kafasını yana çevirebilmeyi başarmıştı.

İnsanın canı çok yandığında bunu nasıl içinde tutamaz da kendi kendine garip sesler çıkarırsa, o şekilde saçma sapan bir şeyler homurdandı. Acının geçmesini bekledi. Kendini, sadece ayağının küçük parmağını vurduğuna inandırmaya çalıştı. Birkaç saniye acı içinde zonklayacaktı ve sonra hiçbir şey hissetmeyecekti

Ama öyle olmuyordu, acısı inatla devam ediyordu. Çenesinde, kafasının yan tarafında, dizinde ve kalçasında. Dayak yemiş gibi hissediyordu kendini.

Kendini yavaşça ve güçlükle önce elleri ve dizlerinin üstünde doğrulmaya, sonra da oturmaya zorladı. Duvara yaslanarak elini çenesine götürüp destekledi. Burnundan hızla nefes alıyor, acıyı kontrol etmeye çalışıyordu.

"Eloise!"

Başını kaldıramadı bile. İki büklüm duruşunu bozmak istemedi.

Phillip merdivenleri üçer üçer atlayarak çıkarken, "Eloise! Tanrım!" dedi. "Neler oldu?"

"Düştüm," dedi Eloise. Sızlanır gibi konuşmak istemiyordu ama ağzından öyle çıkıvermişti.

Phillip cüssesinden beklenmedik bir şefkatle, Eloise'in elini çenesinden çekerek avcunun içine aldı ve, "Üstüne et koymak lazım," dedi.

Eloise ıslak gözlerini Phillip'e çevirdi. "Çok mu kötü?"

Phillip sert bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Henüz söylemek için erken ama gözünüz morarabilir."

Eloise gülümsemeye çalıştı. Önemsemez görünmeye çalıştı ama beceremedi.

Phillip, "Çok acıyor mu?" diye yumuşakça sordu.

Phillip'in ses tonundan neden ağlayacak gibi olduğunu anlamayan Eloise başını salladı. Çocukken ağaçtan düştüğü zamanı hatırladı. Ayak bileğini çok kötü burkmuştu ama her nasılsa eve kadar kendini tutmayı becermişti. Ne var ki annesinin bir bakışı hüngür hüngür ağlamasına yetmişti.

Phillip çenesini dikkatle kontrol etti. Eloise'in irkildiği anlarda kaşları çatılıyordu.

"İyi olacağım," dedi Eloise, elbette düzelecekti ama birkaç güne kadar.

"Neler oldu?"

Eloise neler olduğunu kesinlikle çok iyi biliyordu. Koridorun bir ucundan diğer ucuna asılmış bir şey düşmesine neden olmuştu. Bunu kimin yaptığını tahmin etmek de hiç zor değildi.

Fakat Eloise ikizlerin sıkıntı yaşamalarını istemiyordu. En azından Sör Phillip onları bulduğunda başlarına gelecek türden bir sıkıntı. Ona bu kadar zarar vermek istemiş olacaklarını sanmıyordu.

Phillip, koridorun iki farklı ucundaki masaların ayaklarına bağlanmış ince ipi çoktan fark etmişti bile.

Eloise Phillip'in eğilerek ipe dokunduğunu ve parmaklarına doladığını gördü. Eloise'e baktığında gözlerinde merak değil, acı bir farkındalık vardı.

"İpi görmedim," dedi Eloise.

Phillip gözlerini Eloise'den ayırmadı ama ipi döndürerek, gerilip kopana kadar parmaklarına doladı.

Eloise yutkundu, bunda ürkütücü bir yan vardı. Phillip açıkça, ne ipi kopardığının ne de kuvvetinin farkındaydı.

Ya da öfkesinden doğan gücün.

"Sör Phillip," diye fısıldadı Eloise fakat Phillip bunu duymadı.

"Oliver! Amanda!" diye haykırdı.

"Eminim beni yaralamak niyetinde değildiler," dedi Eloise. İkizleri neden koruduğunu bilmiyordu. Canını yakmışlardı, doğru ama onlara kendi vereceği cezanın babalarının vereceği cezadan çok daha acısız olacağını hissediyordu.

"Niyetlerinin ne olduğu umurumda bile değil," diye çıkıştı Phillip. "Merdivenlerin ne kadar yakınına düştüğünüze bir bakın. Ya aşağı yuvarlamaydınız?"

Eloise merdivenlere baktı. Evet, yakındı ancak yuvarlanmasına yetecek kadar değil. "Pek sanmıyorum..."

"Hesabını verecekler," dedi Phillip. Sesi korkunç derecede alçaktı ve şiddetle titriyordu.

Eloise, "İyi olacağım," dedi. Delici sancısı yerini daha hafif bir ağrıya bırakıyordu. Yine de hâlâ, Sör Phillip onu kaldırıp kucağına aldığında biraz ağlayacak kadar canı yanıyordu.

Phillip gittikçe daha da öfkeleniyordu. Sert ve keskin bir ifadeyle, "Sizi yatağınıza yatırayım," dedi.

Eloise reddetmedi.

Merdivenlerde beliren hizmetçi Eloise'in yüzündeki morluğu görünce kalakaldı.

"Koyacak bir şeyler getir," diye emretti Phillip. "Bir parça et falan. Ne varsa işte."

Hizmetçi başını sallayıp koşarken Phillip Eloise'i odasına taşıdı. "Başka bir yeriniz incindi mi?" diye sordu.

"Kalçam," dedi Eloise, Phillip onu yatağa bırakırken. "Bir de dirseğim."

Phillip sertçe başını sallayarak onayladı. "Bir yeriniz kırıldı mı?"

"Hayır!" dedi Eloise hızlıca. "Hayır, ben..."

Phillip, 'Yine de emin olmalıyım," dedi. Eloise'in itirazlarını görmezden gelerek kolunu kontrol etti.

"Sör Phillip, ben... "

"Çocuklarım seni neredeyse öldürüyorlardı," dedi ve söylediklerinde gayet ciddiydi. "Bana sör deyip durmaktan vazgeçseniz iyi olacak."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise yutkunarak Phillip'in kapıya doğru uzun ve güçlü adımlarla gidişini izledi. Muhtemelen o sırada sadece koridordan geçmekte olan bir hizmetçiye, "Bana derhal ikizleri getir," dedi. Eloise çocukların, Phillip'in bağırışını duymadıklarını hiç sanmıyordu ama babalarının onlara yaşatacağı kâbustan kaçmalarını çok iyi anlıyordu.

Eloise, Phillp'i yanına gelmesi için tatlı bir şekilde ikna etmeye çalışarak, "Phillip," diye seslendi. "Onları bana bırak. Yaralanan benim ve..."

"Onlar benim çocuklarım," dedi Phillip, "ve onları ben cezalandıracağım. Bunu çoktan hak ettiler."

Eloise dehşete kapılarak Phillip'e baktı. Neredeyse öfkeden titriyordu. Eloise çocukların popolarına birer şaplak atabilirdi fakat Phillip'in gazabına erişmesinin mümkün olmadığını düşündü.

"Canını yaktılar," dedi Phillip tok bir sesle. "Bu kabul edilemez,"

"İyileşeceğim," dedi Eloise Phillip'i teskin etmeye çalışarak. "Birkaç güne kadar hiçbir şeyim..."

Phillip, "Konu bu değil," diye sertçe çıkıştı. "Eğer şey olsaydı..." dedi ve durdu, "Eğer şey olmasaydı..." Tekrar durdu. Konuşmak anlamsızdı, duvara yaslandı. Başını geriye atarak gözlerini tavana dikti. Eloise sebebini anlayamamıştı. Herhalde cevap arıyor, diye düşündü. Sanki tavana bakmakla cevap bulunabilirmiş gibi.

Phillip dönüp baktı. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Eloise, Phillip'in yüzünde görmeyi beklemediği bir ifade gördü.

Bunun (sesindeki öfkeye, bedenindeki titremeye rağmen) çocuklarından dolayı olmadığını anladı. Tam olarak sebebi onlar değildi.

Yüzündeki ifade, gözlerindeki umutsuzluk ve nefret.

Çocuklarını suçlamıyordu. Kendini suçluyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

6. Bölüm

...seni öpmesine müsaade etmemeliydin. Kim bilir bir dahaki sefere ne kadar ileri gitmeye çalışacak? Neyse, olan olmuş artık. Sorulması gereken tek bir şey var: Güzel miydi?

Eloise Bridgerton'dan kardeşi Francesca'ya, Francesca'nın iki ay sonra evleneceği Kilmartin Kontu'yla buluştuğu akşam, kardeşinin odasına kapı altından atılmış bir not.

Çocuklar odaya bakıcıları tarafından itiştirilerek sokulduğunda, Phillip duvarın önündeki duruşunu korumaya gayret etti. Üzerlerine gitse, onları öldürene kadar döveceğinden korkuyordu.

Daha da kötüsü, bundan pişmanlık duymayacak olmasıydı. Bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini onlara dikerek, bakışlarının altında ezilmelerini bekledi. Bu sırada onlara ne diyeceğini düşünüyordu.

Sonunda Oliver, "Baba?" dediğinde sesi titriyordu.

Phillip aklına gelen tek şeyi, o an tek önemli konu gibi görünen şeyi söyledi. "Bayan Bridgerton'ı görüyor musunuz?"

İkizler Eloise'e pek bakmasalar da başlarını sallayarak onayladılar. En azından Eloise'in göz çevresi morarmaya başlayan yüzüne bakmamışlardı.

"Onda bir terslik görüyor musunuz?"

Tek kelime etmeden sessizliklerini korudular. Kapıda bir hizmetçi belirip de, "Efendim?" diyene kadar sessizlik sürdü.

Phillip başını sallayarak hizmetçiye doğru ilerledi ve Eloise'in gözü için getirdiği eti aldı.

"Aç mısınız?" diye sordu çocuklara. Cevap alamayınca ekledi, "Güzel, çünkü bu eti hiçbirimiz yiyemeyeceğiz."

Yatağa doğru yürüdü. Yavaşça Eloise'in yanına oturup, "Şimdi daha iyi olacak," dedi. Sesinden hâlâ çok Öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Yardımcı olmaya çalışan

Eloise'i durdurarak eti onun gözünün üzerine koydu, Üzerine de bir parça bez yerleştirdi, bu sayede Eloise ete dokunursa elleri kirlenmeyecekti.

İşi bittiğinde ikizlerin korkudan sinmiş oldukları yere doğru ilerledi. Önlerinde kollarını göğsünde kavuşturarak durdu. Ve bekledi.

"Yüzüme bakın," dedi. Çocuklar bakışlarını yerden kaldırmamışlardı.

Phillip'e baktıklarında, midesini bulandıran o korkuyu ikisinin gözlerinde de gördü. Ama başka türlü nasıl davranılması gerektiğini bilmiyordu.

"Onu incitmek istememiştik," diye fısıldadı Amanda.

Phillip, "Öyle mi?" diye patladı. İkisine karşı da öfke doluydu. Sesi buz gibiydi fakat yüzünden bütün duyguları okunuyordu. Öyle ki Eloise bile yatağında büzülmüştü.

"Takılıp düştüğü zaman canının yanabileceğini düşünmediniz yani?" diye devam etti Phillip. İğneleyici tavrı ona ürkütücü bir üstünlük sağlıyordu.

Hiçbir şey söylemediler.

Phillip Eloise'e baktı. Yüzündeki eti kaldırmış, hafifçe elmacık kemiğine dokunuyordu. Gözünün altındaki morluk her dakika daha da kötüleşiyor gibiydi.

ikizler böyle davranamayacaklarını anlamalıydılar. İnsanlara saygı göstermeleri gerektiğini öğrenmeliydiler. Bilmeliydiler...

Phillip içinden bir küfür salladı. Artık bir şeyleri öğrenmeleri gerekiyordu.

Başıyla kapıyı işaret ederek, "Benimle geliyorsunuz," dedi ve koridora çıktı. Arkasını döndü ve bağırdı: "Hemen!"

Çocukları odadan çıkarırken kendini kontrol etmeyi umuyordu.

Eloise dinlememeye çalıştıysa da kendini kulak kabartmaktan alıkoyamadı. Phillip'in çocukları nereye götürdüğünü bilmiyordu. Belki yan odaya, çocuk odasına ya da dışarı. Ama tek bir şey kesindi, o da çocukların cezalandırılacak olmasıydı.

Cezalandırılmaları gerektiğini düşünmesine rağmen (yaptıkları şey affedilemezdi ve bunun farkında olacak yaştaydılar), çocuklar için endişelenmekteydi. Phillip onları odadan çıkarırken çok korkmuş görünüyorlardı ve

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'in aklında bir gün öncesinden kalan Oliver'ın sarf ettiği o rahatsız edici cümle vardı: *"Bizi dövecek misin?"*

Bunu söylerken sanki tokat yemeyi beklermiş gibi geri çekilmişti.

Sör Phillip böyle bir şey yapmazdı... Bu mümkün değil, diye düşündü Eloise. Böyle zamanlarda çocukların poposuna bir şaplak indirmek kabul edilebilirdi ama herhalde çocuklarını sıklıkla dövüyor da değildi.

Bir insan hakkında bu kadar da yanılmış olamazdı. Adamın kendisini öpmesine izin vermiş, hatta kendi de karşılık vermişti. Bir şeyler ters gitse bunu kesinlikle hissederdi. Phillip çocuklarını döven tipte bir insan olsa içten içe bu zalimliği sezerdi.

Nihayet, uzunca bir süre sonra Oliver ve Amanda odaya döndüler. Üzgün ve kıpkırmızı gözlerine, Sör Phillip'in asık suratı eşlik ediyordu. Çocuklar Eloise'in yatağının yanına sokuldular. Eloise onları görebilmek için başını çevirdi. Üzerinde et olan sol gözüyle onları göremiyordu ve elbette çocukların seçtikleri taraf da sol tarafıydı.

"Özür dileriz Bayan Bridgerton," diye mırıldandılar.

Babaları "Yüksek sesle!" diye kesin emir verdi.

"Özür dileriz."

Eloise başını salladı.

"Bir daha olmayacak," diye ekledi Amanda.

Eloise, "Bunu duymak çok güzel," dedi.

Phillip boğazını temizledi.

"Babam size kendimizi affettirmemiz gerektiğini söylüyor," dedi Oliver.

"Şey..." Eloise'in bunu nasıl yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Şekerleme sever misiniz?" dedi Amanda telaşla.

Eloise Amanda'ya baktı. Açık olan gözünü kırpıştırarak, "Şekerleme mi?" diye sordu.

Amanda başını sallayarak onayladı.

"Evet, tabii, sanırım severim. Kim sevmez ki?"

"Bir kutu limonlu şekerim var. Aylardır saklıyordum. Onları alabilirsiniz."

Eloise, Amanda'nın acı çeken ifadesini izlerken güçlükle yutkundu. Bu çocuklarda bir yanlışlık vardı. Onlarda değilse bile, onlarla ilgili bir şeyler yanlıştı. Hayatlarında doğru gitmeyen bir şeyler vardı. Eloise, mutlu bir çocuk gördüğünde bunu anlayacak kadar yeğene sahipti. "Sorun değil Amanda," dedi içi cız ederek. "Limonlu şekerlerin sende kalabilir."

Babasına korku dolu bir bakış atan Amanda, "Fakat size bir şey vermeliyiz," dedi.

Eloise tam bunun gerekli olmadığını söylemek üzereyken, Amanda'nın ifadesinden gerekli olduğu anlamını çıkardı. Belli ki Sör Phillip bu konuda ısrar etmişti ve Eloise aksini söyleyerek onun otoritesini hiçe saymak istemiyordu. Ayrıca ikizlerin de özür dileme kavramını anlamaları gerekiyordu. "Peki öyle olsun." dedi Eloise. "Bir öğleden sonranızı bana ayırırsınız."

"Öğleden sonra?"

"Evet. Ben iyileşince sen ve kardeşin bana bir öğleden sonranızı ayırırsınız. Romney Malikânesi'nde bilmediğim çok şey var ve eminim siz ikiniz evin ve arazinin her köşesini çok çok iyi biliyorsunuzdur. Bana bir tur attırırsınız. Tabii eğer..." diye ekledi Eloise, çünkü sağlığına da değer veriyordu, "başka numaralar yapmayacağınıza söz verirseniz."

"Yapmayacağız," dedi Amanda telaşla ve samimi bir ifadeyle. "Söz veriyorum."

Phillip, oğlu yeterince hızlı cevap vermeyince, "Oliver," diye bağırdı.

"O gün hiçbir numara olmayacak."

Phillip yanına giderek Oliver'i yakasından yakaladı.

Oliver, "Yani hiçbir zaman!" dedi boğuk bir sesle. "Söz veriyorum! Bayan Bridgerton'ı artık tamamen rahat bırakacağız."

"Umarım tamamen değildir," dedi Eloise. Phillip'e bir bakış atarak söylediğini doğru anlamış olmasını umdu. "Ne de olsa, bana bir öğleden sonranızı borçlusunuz."

Amanda belli belirsiz güldü ama Oliver somurtmaya devam etti.

"Şimdi gidebilirsiniz," dedi Phillip ve çocuklar açık kapıdan sıvıştılar.

İki yetişkin, ikizler gittikten sonra bir dakika sessiz kaldılar. İkisi de boş ve yorgun ifadelerle kapıya bakıyorlardı. Eloise anlayamadığı bu olayın ortasında kalmış gibi, tükenmiş ama dikkatli görünüyordu.

Bir kahkaha patlatacak gibi oldu. Ne sanıyordu ki? Tabii ki anlamadığı bir olayın ortasında kalmıştı ve ne yapacağını bildiğini söylemek yalan olurdu.

Phillip yatağa doğru yürüdü. Yanına geldiğinde dimdik durdu. "Nasılsın?" diye sordu Eloise'e.

"Eğer bu etten kurtulmazsam sanırım hasta olacağım," dedi Eloise net bir şekilde.

Phillip etin geldiği kâseyi alarak uzattı. Eloise bifteği tabağa koyarken etin çıkardığı vıcık vıcık sesten tiksinti duydu. 'Yüzümü yıkasam iyi olur. Bu koku gerçekten berbat."

Phillip başını salladı. "Önce gözüne bir bakayım."

Phillip yukarı bakmasını söylediğinde, tavana bakarak, "Bu gibi konularda yeterince tecrübeli misiniz?" diye sordu.

"Biraz." Phillip başparmağıyla hafifçe elmacık kemiğinin çıkıntısına bastırarak, "Sağa bak," dedi.

Eloise sağa baktı. "Biraz mı?"

"Üniversitedeyken boks yaptım."

"İyi miydiniz?"

Phillip başını yana çevirerek, "Sola bak şimdi. Yeterince iyiydim," dedi.

"O ne demek?"

"Kapa gözünü."

"O ne demek?" diye ısrarla sordu Eloise.

"Gözünü kapamıyorsun ama."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise iki gözünü birden kapadı, çünkü ne zaman göz kırpsa bir gözü diğerinden daha sıkı kapanıyordu. "O ne demek?"

Phillip'i göremiyordu fakat onun bir an duraksadığını hissetti. "Sana daha önce inatçı olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

"Hep söylerler. İnatçı olmak tek kusurumdur."

Eloise, Phillip'in verdiği nefesten güldüğünü fark etti. "Tek kusurun demek!"

"Bahsetmeye değer olan tek kusurum."

Eloise gözlerini açtı. "Soruma cevap vermediniz."

"Ne sorduğunu pek hatırlayamıyorum."

Eloise tekrar etmek için ağzını açmıştı ki Phillip'in bunu kendisine takılmak için söylediğini anladı ve kaşlarını çattı.

"Gözünü tekrar kapa," dedi Phillip. "Henüz bitirmedim." Eloise dediğini yapınca ekledi: "Demek istediğim, istemediğim müddetçe dövüşmüyordum."

"Bir şampiyon değildiniz yani," diye özetledi Eloise.

"Gözünü açabilirsin."

Eloise gözünü açtı ve Phillip'in ne kadar yakın olduğunu görerek gözlerini kırpıştırdı.

Phillip geri çekildi. "Şampiyon değildim."

"Neden?"

Phillip omuz silkti. 'Yeterince umursamadım."

Eloise, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Gözün mü?"

Eloise başıyla onayladı.

"Morarmayı durdurmak için bir şey yapılabileceğini sanmıyorum.

Canı sıkkın şekilde iç çekerek, "Gözüme darbe aldığımı sanmıyorum," dedi Eloise. "Düştüğüm zaman çenemi vurmuş olmalıyım."

"Gözünün morarması için illa gözünü çarpman gerekmiyor. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, şuranın üstüne düşmüşsün," diyerek üstüne düştüğü elmacık kemiğine

dokundu Phillip ama bunu çok nazik bir şekilde yaptığı için Eloise hiçbir şey hissetmedi. "Ve bu bölge, kanamanın yayılması için göze yeterince yakın."

"Haftalarca korkunç görüneceğim. Ağabeylerimden biliyorum," dedi Eloise, Phillip'e neden bahsettiğini gerçekten biliyormuşçasına baktı. "Çok morarmış göz gördüm. Bir keresinde, Benedict'in gözü iki ay mosmor kalmıştı."

"Ne olmuştu ki?"

Alaycı bir ifadeyle, "Diğer ağabeyim," dedi Eloise.

"Baş kabir şey demene gerek yok," dedi Phillip. "Benim de ağabeyim vardı."

"Canavarlar," diye mırıldandı Eloise. "Canavarlar sürüsü," derken sesinde sevgi dolu bir ifade hissediliyordu.

Eloise'i yüzünü yıkaması için su kâsesine doğru yönlendirirken, "Seninki muhtemelen o kadar uzun sürmeyecektir," dedi Phillip.

"Ama sürebilir de."

Phillip başını sallayarak onayladı. Eloise yüzünü yıkayarak et kokusunu temizlerken, "Sana bir refakatçi getirmeliyiz," dedi.

Eloise donup kaldı. "Tamamen unutmuşum."

Phillip birkaç saniye bekledikten sonra, "Ben unutmadım," dedi.

Eloise havluyla yüzünü kuruladı. "Özür dilerim, benim hatam. Bana mektubunda bir refakatçi olacağını yazmıştın. Londra'dan öyle aceleyle ayrıldım ki, senin gerekli ayarlamaları yapman için zaman gerektiğini düşünemedim."

Phillip Eloise'i dikkatle izledi. Söylemesi gerektiğinden fazlasını dile getirdiğinin farkında olup olmadığını bilmiyordu. Eloise gibi bir kadının (açık fikirli, zeki ve son derece konuşkan) sırları olduğunu düşünmek zordu ama Gloucestershire'a geliş sebebinden pek fazla söz etmemişti.

Bir eş aradığından bahsetmişse de Phillip, Eloise'in geliş sebebinin Londra'da bıraktıklarıyla ne kadar alakası varsa burada bulmayı umduklarıyla da o kadar alakası olduğunu düşünüyordu.

Bir de acele ettiğinden bahsetmişti.

Neden acele etmişti ki? Londra'da neler olmuştu?

Her ne kadar Eloise kendi başına yatağına dönmeye çalışsa da, "Ben çoktan büyük halamla iletişim kurdum," dedi Phillip Eloise'e yardım ederken. "Buraya geldiğin sabah kendisine bir mektup gönderdim fakat perşembe gününden önce burada olabileceğini sanmıyorum. Dorset'de yaşıyor ama evden hızla ayrılacak biri değildir. Hazırlanmak ve tabii tüm o kadınsal işlerini falan halletmek için zamana ihtiyacı olacaktır."

Eloise başını salladı, ciddi bir ifade takınmıştı. "Daha dört gün var ve senin bir sürü hizmetkârın var. Sonuçta dağın tepesinde, bir av kulübesinde yalnız değiliz."

"Yine de ziyaretin öğrenildiğinde hakkında pek olumlu şeyler düşünülmeyecektir."

Eloise uzunca bir soluk verdi ve omuzlarını teslim olurcasına indirdi. "O konuda şimdilik yapabileceğim pek bir şey yok." Gözünü işaret ederek, "Eğer geri dönersem, şu anki görünüşüm, evden ayrılışımdan daha fazla konuşulacaktır."

Phillip, kafasından başka düşünceler geçse de sakince başıyla onayladı. Eloise'in kendi itibarını bu kadar umursamamasının bir sebebi olabilir miydi? Phillip sosyetede pek fazla zaman geçirmemiş olsa da evlenmemiş kadınların, yaşları önemli olmaksızın itibarlarına daima özen gösterdiklerini biliyordu.

Acaba Eloise'in itibarı daha buraya gelmeden önce zedelenmiş miydi?

Daha da önemlisi, Phillip bunu umursar mıydı?

Son sorunun yanıtını henüz bilemeyerek somurttu. Bir kadından ne beklediğini, daha doğrusu neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Beklentilerinin, diğer namuslu genç hanımların önemsediği saflık, bekâret ve tüm o diğer ideallerle alakası olmadığını biliyordu.

Birinin gelip hayatına girmesini ve hayatını kolaylaştırıp karmaşadan uzaklaştırmasını istiyordu. Evini çekip çevirebilecek ve çocuklarına annelik edecek birini arıyordu. Eloise'in arzu edilebilir bir kadın olmasından ötürü çok memnundu

ama bir acube kadar çirkin olsaydı bile pratik, verimli ve çocuklarıyla iyi geçinen bir insan olduğu sürece, evlenmesi hiç sorun olmazdı.

Eğer bu düşüncelerine yürekten inanıyorsa neden hâlâ Eloise'in bir sevgilisi olabileceği ihtimali canını sıkıyordu?

Aslında buna tam olarak can sıkılması da denemezdi. Hislerini ifade etmek için doğru sözcükleri bulamıyordu. Belki de hissettiği rahatsızlıktı. Tıpkı insanın ayakkabısının içindeki taştan ya da hafif güneş yanığından rahatsızlık duyması gibi.

Bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiren türden bir duyguydu. Korkunç bir şeymiş ya da bir felaketmiş gibi değil, sadece doğru olmayan türden bir duygu.

Yastıklara yerleşen Eloise'e baktı. "Dinlenmen için çıkmamı ister misin?" diye sordu.

Eloise içini çekti. 'Yorgun değilim sanırım. Yaralıyım ama yorgun değilim. Zaten saat daha sabahın sekizi."

Phillip rafta duran saate baktı. "Dokuz."

Eloise, "Sekiz veya dokuz," diyerek farkı umursamazcasına omuzlarını silkti. "Kaç olursa olsun, hâlâ sabah." Arzuyla pencereden dışarı baktı. "Nihayet yağmur da yok."

"Bahçede mi oturmak isterdin?" diye sordu Phillip.

Eloise "Bahçede dolaşmak isterdim," diye yanıtladı Phillip'e baskı yaparcasına. "Ancak kalçam biraz ağrıyor. Sanırım bugünü dinlenerek geçirmeliyim."

"Bir günden daha fazla dinlenmelisin," dedi Phillip sertçe.

"Aslında haklısın ama emin ol, o kadar dayanamam."

Phillip gülümsedi. Eloise günlerini sessizce oturma odasında dikiş nakış işleriyle ya da kadınların iğne iplikle yaptıkları işlerle geçirecek türden bir kadın değildi.

Eloise yerinde kıpırdanırken Phillip ona baktı. Kesinlikle yerinde duracak bir kadın değildi.

Phillip, 'Yanına kitap almak ister misin?" diye sordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'in hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. Phillip, ona bahçede eşlik etmesini beklediğinin farkındaydı ve Tanrı biliyor ya, bir yanı bunu istiyordu da. Fakat sanki kendini korumak adına bir önlem alırcasına, bir şekilde uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. Hâlâ biraz hassastı. Çocuklarının popolarına şaplak indirmekten ötürü kendini rahatsız hissediyordu.

Her iki haftada bir ceza gerektirecek bir davranışta bulunuyorlardı ve Phillip de başka nasıl şekilde davranacağını bilmiyordu. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordu da. Nefret ediyordu, kesinlikle nefret ediyordu. Öyle ki her seferinde kusma hissiyle doluyor, yine de kusur işlediklerinde ne yapmak gerektiğini bilmiyordu. Ufak tefek şeyleri görmezden gelmeye çalışmıştı, fakat mürebbiyelerinin saçını uyurken yastığına yapıştırmak gibi bir hareketi nasıl görmezden gelebilirdi? Peki ya seradaki' koca bir raf dolusu kiremit saksıyı kırdıkları güne ne demeliydi? Kazayla olduğunu belirtmişlerse de Phillip öyle olmadığını biliyordu. Masumiyetlerinden dem vururlarken gözlerindeki bakış, Phillip'in buna kanacağına kendilerinin bile inanmadığını belli ediyordu.

Phillip de onları bildiği tek yöntemle doğru yola sokmaya çalışmıştı ve şimdiye kadar ellerinden başka bir şey kullanmamayı başarabilmişti. Bunu sağlamak için de her şeyi yapmıştı. Zamanının yarısını (hatta daha bile fazlasını) babasının kaçınmaya çalıştığı disiplin anlayışından dolayı titreyerek, terleyerek, çocukları tokatlamak için ellerinin kaşınmasından korku duyarak geçiriyordu. Fazla merhametli olduğunu düşünüyordu. Çocukların davranışları düzelmediğine göre öyle de olmalıydı. Kendine daha katı olması gerektiğini tembihliyordu. Hatta bir keresinde ahıra gidip kırbacı eline almıştı...

Bu hatırayla tüyleri ürperdi. Yapıştırıcı olayından sonraydı. Bayan Lockhart'ı kurtarabilmek için saçını kesmek zorunda kalmışlardı. Phillip çok (inanılmaz derecede çok) sinirlenmişti. Gözü dönmüştü ve tek istediği çocuklarını cezalandırıp onlara uslu ve iyi birer insan olmayı öğretmekti. Kırbacı kapmıştı...

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Fakat elinde tutamamıştı. Dehşetle yere atıp, onu kullandığı takdirde dönüşeceği şeyden korkmuştu.

Çocuklar bütün günü cezasız geçirmişlerdi. Phillip ise serasına kaçmıştı, tiksintiyle titriyor ve az kalsın yapacağı şeyden ötürü kendinden nefret ediyordu.

Onlara nasıl daha iyi babalık edeceğini bilmiyordu. Bu bir gerçekti. Ne yapması gerektiğinden bihaberdi ve belki de bu göreve uygun bir insan değildi. Belki bazı erkekler nasıl davranacaklarını, nerede ne demeleri gerektiğini bilerek doğuyor, bazıları ise ne kadar denerlerse denesinler bu işi beceremiyorlardı.

Belki de insanın iyi bir baba olabilmek için öncelikle iyi bir babaya sahip olması gerekiyordu.

Kendi babası, Phillip'i doğumundan itibaren kaderine terk etmişti.

İşte sonunda bu noktadaydı. Kusurlarını Eloise Bridgerton ile telafi etmeye çalışıyordu. Belki çocuklarına iyi bir anne verebilirse, bu kadar kötü bir baba olmaktan dolayı kendini suçlu hissetmekten vazgeçebilirdi.

Fakat hiçbir şey insanın umduğu kadar kolay olmuyordu ve Eloise, evde kaldığı tek bir gün içinde hayatını altüst etmeyi başarmıştı. Onu arzulayacağını ya da en azından göz göze geldiklerindeki coşkuyla arzulayacağını hiç ummamıştı. Eloise'i karşısında gördüğünde aklından geçen ilk şey neden dehşet olmuştu?

Eloise'in sağlığından veya ikizlerin onu gitmeye ikna edebilme ihtimalinden dolayı dehşete kapılmak.

Onu umursamak istememişti. Çocuklarına iyi annelik etmesinden başka hiçbir şey istememişti. Şimdi ise ne yapacağını bilmiyordu.

Bu yüzden, sabahı Bayan Bridgerton ile bahçede geçirmek sanki bir ödül gibiyken, kendine bu zevki bahşedemiyordu.

Biraz kendi kendine vakit geçirmesi lazımdı. Düşünmesi gerekiyordu. Ya da düşünmemesi. Düşünmek sinirlenmesine neden oluyor, kafasını karıştırıyordu. Bu yüzden belki de bir şey düşünmemesi daha iyiydi. Ellerini toprağa daldırmaya,

birkaç bitki budamaya, ta ki zihni, sorunlarını haykırmayı bırakana kendini kapatmaya ihtiyacı vardı.

Kaçmaya ihtiyacı vardı.

Eğer korkak olarak yaftalanacaksa umurunda değildi.

7. Bölüm

...ömrüm boyunca hiç bu kadar sıkılmamıştım. Colin eve gelmelisin. Sen yokken hayat sonsuz derecede sıkıcı ve bu sıkıcılığa bir dakika daha katlanabileceğimi sanmıyorum. Lütfen geri dön. Bariz şekilde kendimi tekrarlamaya başladım ve hiçbir şey bundan daha sıkıcı olamaz.

Eloise Bridgerton'dan ağabeyi Colin'e, Eloise'in sosyetedeki henüz beşinci sezonunda, Colin Danimarka'ya giderken gönderilmiş ve hiç ulaşamamış bir mektup.

Eloise bütün günü bahçede, İtalya'dan getirildiğini tahmin ettiği son derece rahat bir kanepenin üzerinde geçirdi. İngilizlerin de Fransızların da konforlu bir mobilyayı nasıl süsleyeceklerini bilmediklerine karar vermişti.

Vaktini sürekli kanepelerin ya da koltukların nasıl yapıldığını düşünerek geçirdiğinden değil, Romney Malikânesi'nin bahçesinde tıkılıp kaldığı ve düşünecek başka bir şeyi olmadığı için bunu yapmıştı.

Düşünmek için altındaki rahat kanepeden başka bir şey yoktu ve belki de Sor Phillip onu, gözünü morartan o iki küçük yaramazla (ki Eloise'e yazdığı mektuplarda onlardan hiç bahsetmediğini hatırladı) baş başa bırakacak kadar canavar ruhluydu.

Masmavi gökyüzü ve hafif bir esintiyle muhteşem bir gündü. Eloise'in ise düşünebileceği tek şey bile yoktu.

Hayatında hiç bu kadar sıkılmamıştı.

Oturup bulutları izlemek onun yapısına aykırıydı. Başka şeyler yapıyor olması gerekirdi. Dolaşmak, bir çalıyı incelemek, kanepede oturup gözlerini amaçsızca ufka dikmiş tembelin teki gibi davranmaktan başka herhangi bir şey.

Ya da burada oturabilirdi ama bunu birilerinin eşliğinde yapmayı umardı. Yalnız başına izliyor olmasa, bulutlar ona daha ilginç gelebilirlerdi. Yanındaki kişiye, "Tanrım, şu ne kadar da tavşana benziyor, sence de öyle değil mi?" gibi sorular yöneltebilirdi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Fakat yalnız başına bırakılmıştı. Sör Phillip serasındaydı. Eloise oturduğu yerden serayı, hatta arada sırada hareket eden Phillip'i görebiliyordu. Phillip'in bitkileri şu lanet bulutlardan daha ilgi çekiciyse de Eloise, Phillip'e peşinden gitme zevkini yaşatmayacaktı.

Bilhassa Eloise'i bu öğleden sonra ansızın yalnız bıraktıktan sonra. Adam resmen yanından kaçmıştı. Bu çok tuhaf bir hareketti. Eloise gayet iyi anlaştıklarını düşünürken, Phillip bir anda değişmiş, çalışması gerektiğiyle ilgili bir bahane uydurarak sanki Eloise hastalıklıymış gibi yanından apar topar kaçmıştı.

İğrenç adam!

Kütüphaneden aldığı kitabı kaldırıp kararlılıkla yüzünün önünde tuttu. *Lanet şey onu öldürse de bunu okuyacaktı.*

Tabii, kitabı eline aldığı geçen dört sefer de aynı şeyi tekrarlamıştı. Oysa ki tek bir cümleyi bile (ya da eğer yeterince azimliyse, bir paragrafı) dikkati dağılmadan tamamen okumayı başaramamıştı.

Suç onundu elbette. Sör Phillip'in davranışından o kadar rahatsız olmuştu ki kütüphanedeki kitaplara dikkat etmeden gördüğü ilk kitabı almıştı.

Eğrelti Otu Rehberi! Ne düşünüyordu ki?

Daha da kötüsü, eğer Phillip bu kitabı elinde görürse Eloise' in kendi ilgi alanlarında fikir sahibi olmaya çalıştığını düşünecekti.

Eloise sayfanın sonuna geldiğine şaşırdı. Tek bir cümleyi hatırlamıyordu. Yazılanları okumak yerine belki gözlerini yazıların üzerinde kaydırmıştı.

Saçmalık. Kitabı kenara fırlattı ve kalçasını kontrol etmek için ayağa kalktı. Ağrının çok kötü olmadığına kanaat getirince gülümsedi. Hatta hafif bir rahatsızlık hissinden öte değildi. Kuzeydeki karman çorman gül çalılarına giden yolu yürüdü. Eğildi ve tomurcukları kokladı. Mevsim henüz başladığı için hâlâ sımsıkı kapalıydılar. Ama en azından biraz kokmaları gerekirdi ve...

"Burada ne yapıyorsun sen?"

Eloise dönerken güllerin içine düşmemeye çalışarak, "Sör Phillip," dedi sanki karşısındakinin Phillip olduğu belli değilmişçesine.

Phillip kızgın görünüyordu. "Oturuyor olman gerekirdi."

"Oturuyordum."

"Ve öyle kalman gerekirdi."

Eloise doğruyu söylemenin mantıklı olacağını düşündü. "Çok sıkıldım."

Phillip uzaktaki kanepeye baktı. "Kütüphaneden kitap almadın mı?"

Eloise omuzlarını silkti. "Okuyup bitirdim."

Phillip inanmayarak bir kaşını kaldırdı.

Eloise onun bu ifadesine aynı ifadeyle karşılık verdi.

"Oturmalısın," dedi Phillip sertçe.

Kalçasına hafifçe vurarak, "Gayet iyiyim ben." dedi Eloise. "Pek ağrım kalmadı."

Phillip Eloise'e bir süre baktı, sanki bir şey söylemek istiyor ama ne söyleyeceğini bilemiyor gibi bir ifadesi vardı. Seradan telaşla çıkmış olmalıydı, çünkü üzeri oldukça kirliydi. Kollarının üstünde ve tırnaklarının içinde çamur vardı ve giysisine de bolca yayılmıştı, Eloise'in Londra'da yetiştirildiği standartlara göre, korkunç görünüyordu. Ama yine de önünde dikilmiş sert sert bakarken, hâlinde garip ve ilkel bir çekicilik vardı.

"Aklım sende olursa doğru düzgün çalışamam," diye mırıldandı Phillip.

Çözümün gün gibi ortada olduğunu düşünen Eloise, "O zaman çalışma," dedi.

"Önemli bir işle meşgulüm," diye homurdandı Phillip, sesi huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı.

"O zaman ben de seninle gelirim," dedi Eloise ve Phillip'in yanından geçerek seraya yöneldi. Beraber vakit geçirmeyeceklerse birbirlerine uyup uymadıklarını nasıl anlamayı bekliyor olabilirdi ki?

Phillip Eloise'i tutmak için ileri atıldı ama ellerinin kirli olduğunu hatırladı. "Bayan Bridgerton, gelemezsiniz," dedi sertçe.

"Biraz yardım etsem fena mı olur?" diye karşılık verdi Eloise.

Phillip, Eloise'in tartışmayı sürdürmesine fırsat vermeyecek bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Eloise sabrı tükenerek, "Sör Phillip," diye çıkıştı, "size bir şey sorabilir miyim?"

Phillip, konuşmanın seyrinin değişmesinden irkilerek başını kısa bir hareketle, erkeklerin canları sıkıldığında yaptıkları gibi sertçe salladı.

"Hâlâ dün geceki aynı insan mısınız?"

Phillip, Eloise'in delirdiğini düşünür gibi "Anlayamadım?" diye sordu.

"Hâlâ dün akşamı beraber geçirdiğim adam mısınız?" dedi Eloise. Konuşurken kollarını göğsünde kavuşturma dürtüsünü zorlukla bastırdı. "Birlikte yemek yediğim, sonra bana evi gezdiren, benimle konuşan ve hatta yanımda olmaktan keyif alan o adam mısınız?"

Phillip birkaç saniye boyunca sadece Eloise'e baktı ve homurdanarak, "Yanında olmaktan keyif alıyorum," dedi.

"Öyleyse neden?" diye sordu Eloise. "Neden bahçede yalnız başıma üç saat oturdum?"

"Daha üç saat olmadı."

"Ne kadar olduğu önemsiz..."

"Kırk beş dakika oldu," dedi Phillip.

"Ne kadarsa işte..."

"Tam olarak o kadar."

"Peki!" dedi Eloise, çünkü eğer Phillip haklıysa garip bir duruma düşecekti. Kendini komik bir duruma düşürmemek için başka şansı yoktu.

Phillip, daha dün akşam ona Eloise diye hitap ettiği için onu öptüğü için zorlukla, "Bayan Bridgerton," dedi. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi," diye net bir şekilde devam etti, "sabah çocuklarımın sebep olduğu olaylar beni zor bir durumda bıraktı. Bu yüzden benimle vakit geçirmek istemeyeceğinizi düşündüm. Sebebi bu."

"Anlıyorum," dedi Eloise, kendi sesindeki gururdan etkilenerek.

"Güzel."

Fakat Eloise onun yalan söylediğinden çok emindi. Çocukların onu zor bir durumda bıraktığı doğruydu ama bu işin içinde başka bir iş daha vardı.

Eloise eliyle serayı işaret edip Phillip'e el sallayarak, "Öyleyse sizi çalışmanızla baş başa bırakayım," dedi.

Phillip kuşkuyla baktı. "Siz ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Sanırım birkaç mektup yazıp sonra da yürüyüşe çıkarım," diye cevapladı Eloise, "Yürüyüşe falan çıkmamalısınız."

Eloise neredeyse Phillip'in onu önemsediğini hissetmişti.

"Sör Phillip, sizi temin ederim ki son derece iyiyim. Göründüğüm kadar kötü olmadığımdan eminim."

Phillip, "Öyle olmasanız iyi olur," diye homurdandı.

Eloise kaşlarını çatarak baktı. Sadece gözü morarmıştı ve bu dış görünüşündeki geçici bir bozukluktu, o kadar. Ama yine de Phillip'in ona korkunç göründüğünü hatırlatmasına gerek yoktu.

"Ben yolunuzdan çekileyim, ne de olsa başka bir şey istemiyorsunuz."

Phillip'in şakağı seğirmeye başladı. Eloise bundan keyif almıştı.

Eloise arkasını dönüp bahçenin başka bir bölümüne doğru yürümeye başlamıştı.

Phillip, "Buna derhal bir son verin," dedi. Eloise'e doğru bir adım atarak yaklaşmıştı. "Yürümemelisiniz."

Eloise, durdurmak için kendisini bağlayacak mı diye soracak oldu ama bu belki Phillip'in aklına yatar diye korkarak dilini tuttu.

"Sör Phillip, anlamakta güçlük çekiyorum... Ah!" Phillip, akılsız kadın gibi bir şeyler mırıldanarak (Eloise'in pek iltifat olarak algılamadığı diğer bir sıfat daha kullanarak), Eloise'i kucakladı ve kanepeye götürerek biraz kaba bir şekilde fırlattı.

"Burada kal!" diye emretti.

Phillip'in son derece küstahça olan bu tavrına laf etmek için bir şeyler geveledi: "Siz beni bu şekilde..."

"Tanrım! Sabrımı sınıyorsun kadın!"

Eloise Phillip'e baktı.

"Seni burada tutmak için ne gerekiyor?"

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedi Eloise dürüstçe.

Phillip, çenesini kaldırarak, "Öyle olsun," dedi. "Bütün araziyi dolaş. Fransa'ya kadar yüz!"

Dudaklarını ısırarak, "Gloucestershire'dan mı?" diye sordu Eloise.

"Bunu başaracak biri varsa, o da sensin," dedi Phillip. "Size iyi günler Bayan Bridgerton."

Eloise'i on dakika önce oturduğu yerde bırakarak çekip gitmişti. Eloise kanepede otururken Phillip'in ani gidişine öyle şaşırmıştı ki olduğu yerde kalakaldı.

Eğer Phillip o gün kendini rezil ettiğinin farkına varamadıysa, Eloise akşam yemeğini odasında yiyeceğini kısaca belirterek bunu kesinlikle belli etmişti.

Tüm öğleden sonrasını yalnızlıktan dert yanarak geçirdiği için, akşamı da kendi başına geçirmeye karar vermesi elbette bilinçli bir saldırıydı.

Phillip yemeğini aylardır olduğu şekilde, yalnız başına ve sessizlik içinde yemişti. Hatta yıllardır. Marina yemek yemek için odasından nadiren çıktığından, buna alışkın olduğunu sanıyordu. Fakat şu an bundan rahatsızlık duyuyordu. Hizmetkârlar bile Bayan Bridgerton'ın, Phillip'e eşlik etmeyi reddettiğinin farkındaydı.

Ağzındaki lokmayı çiğnerken, kendi kendine söylendi. Hizmetkârları tamamen görmezden gelip kendi hayatına devam etmesi gerektiğini ya da görmezden gelmeyip, onları tamamen başka bir canlı türüymüş gibi kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Phillip onların Romney Malikânesi dışındaki yaşantılarını merak etmiyordu ama kendi yaşantısıyla bu kadar ilgilenmelerinden ve onların dedikodu malzemesi olmaktan son derece rahatsızlık duyuyordu.

Tıpkı bu akşam, yemek için mutfakta toplandıklarında olduğu gibi.

Öfkeyle ekmeğinden bir ısırık aldı. *Amanda'nın yatağındaki lanet olası balığı yemek zorunda kaldıklarını umuyordu.*

Çorba ve biftek yeterince doyursa da salatayı, beyaz eti ve pudingi bitirdi. Eloise'in fikrini değiştirip yemekte kendisine katılması gibi bir ihtimal vardı. İnatçı huyu düşünülürse pek olası değildi ama eğer fikrini değiştirecek olursa, geldiğinde Phillip orada olmak istiyordu.

Hayal kurduğunu fark etti. Yanına gitmeyi düşünse de bu taşrada bile uygunsuz bir hareket olarak algılanırdı. Ayrıca Eloise'in kendisini görmek istediğinden de şüpheliydi.

Aslında bu pek doğru sayılmazdı. Eloise'in kendisini görmek istediğini ama özür dileyip mütevazı bir şekilde davranmasını beklediğini düşünüyordu. Özür dilerim gibi bir laf etmeyeceği için de tüm bu hareket gurur kırıcı şekilde sonuçlanırdı.

Bu yine de hayattaki en kötü durum olamazdı. Çünkü Eloise'in burada kalıp çocuklarına annelik etmeye ikna olmasının tek yolunun, onun ayaklarına kapanıp zavallı bir halde evlilik teklif etmek olduğunu biliyordu. Tabii öğleden sonra (dürüst olmak gerekirse sabah da) bu şansı mahvetmişti.

Bir kadına kur yapmayı istemek, bunu nasıl yapacağını bilmek anlamına gelmiyordu.

Bu konularda doğuştan yetenekli olan, nasıl davranılması, nasıl konuşulması gerektiğini bilen Phillip'in ağabeyiydi. George'un, hizmetkârların az sonra arkasından dedikodu yapacaklar gibi göründüklerine hiç şahit olmadığına emindi.

Diğer yandan Phillip daha sessiz ve sakindi, babalık ve malikânenin efendisi konumu için uygunsuzdu. Babası hâlâ hayattayken, Romney Malikânesi'ni terk edip ardına hiç bakmamayı düşündüğü zamanlar olmuştu. George Marina ile evlenecekti ve bir sürü muhteşem çocuk yapacaklardı. Phillip ise Cambridge'de yaşayan, vaktinin tamamını serada geçirip kimsenin umursamadığı deneyleriyle uğraşan huysuz ve aksi Phillip Amca olarak kalacaktı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Bu şekilde olması gerekiyordu fakat Belçika'daki bir savaş her şeyi değiştirmişti.

Babası Phillip'i usulüne uygun bir yas tertip etmek için Gloucestershire'a sürüklediğinde, Phillip savaşı İngiltere'nin kazandığına sevinememişti bile.

Onu her zaman en sevdiği evladı olan George'a benzetmeye çalışmakta kararlıydı.

Ve sonra babası ölmüştü. Tam o noktada Phillip müthiş bir öfkeyle her şeyden vazgeçmişti ve artık kucağa yatırılıp dövülerek cezalandırılmayacak kadar yetişkindi.

Phillip artık baronetliğin tüm hak ve sorumluluklarıyla hiçbir zaman istemediği o hak ve sorumluluklarla Sör Phillip olmuştu.

Her şeyin bu hale gelmesinden ötürü mutlu olmalıydı ama hâlâ bir şeyleri yanlış yaptığını düşünüyordu. Romney Malikânesi de iyi durumdaydı. Phillip üniversitede öğrendiği bazı teknikleri uyguladığı için tarlalar da malikânenin tarihinde ilk kez (kim bilir ne zamandan beri ilk kez) kâr etmeye başlamışlardı. Babası sağken bu işten tek kuruş para kazanmamışlardı.

Tarlalar sadece tarlaydı. Çocuklar ise kanlı canlı yaşayan varlıklardı ve Phillip her geçen gün onlarla ilgili işleri daha da berbat ettiğini düşünüyordu. Her gün yeni bir sorunla karşılaşıyordu (bu onu korkutmaktaydı, çünkü hangisinin daha beter olduğunu bilmiyordu: Bayan Lockhart'ın yastığa yapıştırılan saçı mı yoksa Eloise'in moraran gözü mü?) ve ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bir kez haricinde. Dün akşam Eloise ve Amanda ile geçen o yemek. Hatırladığı kadarıyla ilk kez kızını doğru şekilde idare etmişti. Eloise'in varlığına ait bir şeyler onu rahatlatmış, çocuklarıyla ilgilenirken başaramadığı zihinsel bir berraklığa ulaştırmıştı. Durumun komikliğinin farkındaydı, çünkü genellikle kendi perişanlığından başka bir şey göremezdi.

Bu tam da Eloise'in burada kalıp kendisiyle evlenmesi için elinden ne geliyorsa yapmasını gerektiren bir sebepti.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Yine aynı sebepten ötürü, bu akşam ona gidip gönlünü almaya çalışmayacaktı.

Durumu olduğundan daha kötü bir hale sokmak istemiyordu.

*****

Ertesi sabah Eloise erkenden uyandı. Bir önceki akşam yatağa saat sekizde girdiği düşünülürse bu normaldi. Sör Phillip'e yemeği odasında yiyeceğini belirten notu gönderdikten hemen sonra, kendi kendini odaya hapsetmesinden dolayı pişmanlık duymuştu.

Önceki gün Phillip'ten son derece rahatsız olmuş ve onun davranışlarının, kendi mantığını etkilemesine müsaade etmişti. İşin aslı, Eloise yalnız başına yemekten, masada oturup tabağına bakarak patatesini kaç lokmada bitireceğini tahmin etmeye çalışmaktan nefret ederdi. Sör Phillip'in en inatçı ve iletişime yanaşmayan hali bile hiç yoktan iyiydi.

Ayrıca Eloise, hâlâ birbirlerine uymadıklarına ikna olmamıştı ve yalnız başına yemek yemek Phillip'in kişiliği ve mizacı hakkında fikir sahibi olmasını sağlamayacaktı.

Ayının teki olabilirdi (hem de huysuz ayının teki) fakat gülümsediğinde... Eloise aniden ağabeyi Colin'in gülüşüne (Eloise için sıradan bir gülüştü, ne de olsa ağabeyi Colin'in gülüşüydü) şahit olan genç hanımların kendi aralarında neler fısıldaştığını anladı.

Sör Phillip gülümsediğinde resmen başka bir şeye dönüşüyordu. Gözlerinde sanki Eloise'in bilmediği bir şeyler biliyormuş gibi, şakacı, haylaz ve şeytani bir parıltı beliriyordu. Fakat Eloise'in kalbinin çarpmasına neden olan bu değildi. Eloise bir Bridgerton'dı ve şimdiye kadar birçok şeytani parıltı görmüş, gururla hiçbirine tenezzül etmemişti.

Sör Phillip ona bakıp gülümsediğinde, gülüşünde sanki bir kadına gülümsemeye alışkın değilmişçesine bir utangaçlık beliriyordu. Onun, her şey yolunda gider ve yerli yerine otururwhile bir gün kendisine harikalar sunabilecek bir adam olduğunu

düşünüyordu. Eloise'i hiç sevmese bile ona değer verecek, bir dediğini iki etmeyecek bir adam.

İşte bu sebepten ötürü, Phillip'in önceki günkü kabalığına rağmen, Eloise henüz çantasını toplayıp gitmeye hazır değildi.

Midesi gurulduyordu. Kahvaltı odasına indi ve Sör Phillip'in çoktan kahvaltısını edip gittiğini öğrendi. Cesaretini kırmamaya çalıştı. Bu ondan kaçtığı anlamına gelmezdi. Eloise'in erken kalkan biri olmadığını düşünüp beklememeye karar vermiş olması gayet olasıydı.

Eloise seraya bakıp Phillip'i orada da bulamayınca kendine başka bir arkadaş aramaya koyuldu.

Oliver ve Amanda ona bir öğleden sonralarını ayıracaklarına söz vermişlerdi, değil mi? Eloise merdivenleri kararlılıkla çıktı. Öğleden sonra planını sabah uygulamamak için bir sebep yoktu.

"Yüzmeye gitmek ister misiniz?"

Oliver, Eloise'e çıldırmış gibi bakıyordu.

"Ben çok istiyorum," diye yanıtladı Eloise. 'Ya sen?"

"Hayır," dedi Oliver.

"Ben de isterim," diye lafa girdi Amanda, ona vahşi bir bakış atan kardeşine dil çıkararak. "Ben yüzmeye bayılırım. Aslında Oliver da bayılır ama bunu söyleyemeyecek kadar kırgın size."

Oldukça katı ve görünüşünden dolayı yaşı kestirilemeyen bakıcıları, "Gitmeseler iyi olur," diye cevapladı,

"Saçmalık!" dedi Eloise, kadından bir anda soğumuştu. Kulak çeken, ele vuran cinsten bir kadın gibi görünüyordu. "Hava oldukça ılık ve biraz hareketten zarar gelmez."

"Madem öyle..." dedi bakıcı, otoritesine karşı gelinmesinden rahatsız olduğu belliydi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Annesinin itiraz kabul etmeyeceğini belirtmek için kullandığı ses tonuyla, "Ben gidince onlara derslerini çalıştırırım," diye devam etti Eloise, "şu anda mürebbiyeleri yok, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi bakıcı, "bu iki küçük şeytan kadının saçlarını yastığa..."

"Gitmesinin sebebi her neyse," diyerek bakıcının lafını böldü Eloise. Son mürebbiyelerine ne yaptıklarını bilmek istemiyordu. "Son birkaç haftadır ikisine birden bakmak kim bilir ne zor olmuştur?"

"Aylar...' diye düzeltti bakıcı.

"Daha fena işte," diye onayladı Eloise. "Bir sabahı da çalışmadan geçirmeye ihtiyacınız vardır diye düşünüyorum, ne dersiniz?"

"Kasabaya kısa bir gezi fena olmazdı..."

"O zaman anlaştık." Eloise çocuklara mutlulukla baktı. Onlar da kendisine saygıyla bakıyorlardı. Bakıcıyı telaşla kapıdan geçirirken, "Haydi iyi eğlenceler," dedi.

Kapıyı şaşırmış bakıcının arkasından kapadı ve çocuklara döndü.

Amanda şaşkınlıkla, "Çok akıllısınız," dedi.

Oliver bile başını onaylar bir tavırla sallamaktan kendini alıkoyamadı.

"Bakıcı Edwards'tan nefret ediyorum," dedi Amanda.

Pek inanmayarak, "Hayır, tabii ki etmiyorsun," dedi Eloise. Kendisi de Bakıcı Edwards'tan pek hoşlanmamıştı.

"Nefret ediyoruz," dedi Oliver. "Korkunç biri o."

Amanda başını salladı. "Keşke Bakıcı Millsby geri gelseydi. Annesiyle ilgilenmek için gitti. Hastaymış," diye açıkladı.

"Annesi," dedi Oliver. "Bakıcı Millsby değil yani."

"Bakıcı Edwards ne zamandır sizinle?" diye sordu Eloise.

Amanda canı sıkılarak, "Beş aydır," dedi. "Beş koca aydır."

"Eminim o kadar da kötü değildir," dedi Eloise. Başka bir şeyler söylemeye çalıştı fakat Oliver'ın araya girmesiyle sustu.

"Hayır, kötü."

Eloise diğer bir yetişkini, özellikle çocuklar üzerinde otorite sahibi olan birini kötülemek istemiyordu. O yüzden, "Neyse, bu sabah için geçerli değil, çünkü bu sabah yanınızda ben olacağım," diyerek konuyu değiştirmeye karar verdi.

Amanda utangaç bir halde Eloise'in eline doğru uzandı ve tuttu. "Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Eloise, gözünün kenarlarına dolan yaşlara şaşırarak.

Oliver hiçbir şey söylemedi. Eloise bunu yadırgamamıştı. Bazı insanların birbiriyle kaynaşmaları diğerlerinden daha uzun zaman alırdı. Ayrıca, çocukların temkinli davranmaları normaldi. Ne de olsa anneleri ölmüştü, neyse ki olay yaşandığında çocuklar ufaktı. Tüm bildikleri onu sevmiş oldukları ve annelerinin kendilerini terk etmiş olduğuydu.

Eloise babasının ölümünü takip eden ayları hatırladı. Bulduğu her fırsatta annesine yapışıyor (hatta elinden tutuyor), annesine yakın durursa onu kaybetmeyeceğini düşünüyordu.

Bu çocukların yeni bakıcılarına kızmaları şaşırtıcı değildi. Büyük ihtimalle onlara doğumlarından itibaren Bakıcı Millsby bakmıştı. Marina'nın ölümünden hemen sonra onu da kaybetmek iki kat daha zor olmuş olmalıydı.

"Gözünü morarttığımız için özür dileriz," dedi Amanda.

Eloise, Amanda'nın elini sıktı. "Göründüğü kadar kötü değil."

Oliver, "Çok feci görünüyor," diyerek itirafta bulundu. Minik yüzünden pişmanlık belirtileri okunuyordu.

"Evet öyle," dedi Eloise, "ama bir yandan bana yakışmaya da başladı. Savaşmış bir asker gibi görünüyorum."

Oliver şüpheyle gülümseyerek, "Pek kazanmış gibi görünmüyorsun," dedi.

"Saçmalama. Tabii ki kazandım. Savaştan eve dönen herkes kazanmış demektir."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"O zaman George Amca kaybetmiş mi oluyor?" diye sordu Amanda.

"Babanızın ağabeyi mi?"

Amanda başını salladı. "Daha biz doğmadan ölmüş."

Eloise annelerinin ilk nişanlısının George olduğunu bilip bilmediklerini merak etti. Muhtemelen bilmiyorlardı. "Amcanız bir kahramandı," dedi derin bir saygıyla.

"Ama babamız değil," dedi Oliver.

"Babanız savaşa gidememiş, çünkü burada çok fazla sorumluluğu varmış," diye açıkladı Eloise. "Ama bu muhabbet böylesine güzel bir sabah için sizce de çok ciddi değil mi? Dışarı çıkıp yüzmeliyiz ve eğlenmeliyiz."

İkizler çabucak Eloise'in neşesini yakaladılar ve hiç vakit kaybetmeden yüzme kıyafetlerini giyerek tarlaların arasından göle doğru yöneldiler.

Eloise çocuklar ilerlerken, "Çarpım tablosunu çalışmalıyız!" diye seslendi.

Şaşırtıcıydı belki ama çalıştılar da. Altıların ve sekizlerin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi ki?

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

8. Bölüm

...okula gittiğin için çok şanslısın. Biz kızlara yeni bir mürebbiye atandı ve kendisi perişanlığın canlı bir örneği. Sabahtan akşama kadar aritmetik hakkında söylenip duruyor. Zavallı Hyacinth ne zaman "yedi" lafını duysa hüngür hüngür ağlıyor (yine de itiraf etmeliyim ki neden altıya kadar bir tepki göstermediğini anlayamıyorum). Ne yapmamız gerek bilmiyorum. Saçını mürekkebe bularız belki. Yani, Bayan Haversham'ın saçını, Hyacinth'inkini değil.

Eloise Bridgerton'dan, kardeşi Gregory'ye, Gregory'nin Eton'daki eğitiminin ilk döneminde.

Phillip gül bahçesinden döndüğünde evi boş ve sessiz bulduğuna şaşırdı. Çekilen bir masanın gıcırtısı ya da feryat dolu çığlıkların olmadığı nadir günlerdendi. Çocukları düşündü ve sessizliğin tadını çıkarmak için bir an duraksadı. Belli ki evde değillerdi. Bakıcı Edwards onları yürüyüşe çıkarmış olmalıydı.

Ve Eloise'in de hâlâ yatakta olduğunu düşündü. Aslında saat neredeyse on olmuştu ve Eloise bütün gün yatıp yorganın altında tembellik edecek biri değildi.

Phillip elindeki güllere baktı. En güzellerini seçmek için bir saat harcamıştı. Romney Malikânesi'nin övünç kaynağı üç ayrı gül bahçesi vardı. Phillip erken açmış güllerden toplamak için en uzaktakine gitmişti. Özenle seçtiklerini tekrar uzamaları için doğru noktadan kesmeye dikkat etmiş, itinayla bütün dikenlerini ayıklamıştı.

Çiçeklerle arası iyiydi. Yeşil bitkilerle çok daha iyiydi ama Eloise'in de bir tutam sarmaşığı romantik bulacağını düşünmüyordu.

Eloise'in dönüşünü beklemek için, yemeğin de hazırlanmış olduğu umuduyla kahvaltı odasına gitti. Masa, kahvaltının bittiğini işaret edercesine boş ve tertemizdi. Homurdanarak odanın orta yerinde bir süre bekledi. Ne yapması

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Belli ki Eloise çoktan uyanmış ve kahvaltısını etmişti fakat nerede olduğunu tahmin etmek mümkün değildi.

Tam o sırada bir hizmetçi elinde bir bezle içeri girdi, Phillip'i görünce hızlıca selamladı.

Çiçekleri uzatarak, "Bunları koyacak bir vazoya ihtiyacım var," dedi Phillip. Gülleri doğrudan Eloise'e vermeyi umuyordu ama onu bulana kadar elinde çiçeklerle gezmeye de niyeti yoktu.

Hizmetçi başıyla onayladı. Tam gidiyordu ki Phillip, "Bu arada, Bayan Bridgerton'ın nereye gittiğini biliyor musun? Kahvaltılıkları toparlamışsınız," dedi.

"Dışarıda Sör Phillip," dedi hizmetçi. "Çocuklarla birlikte."

Phillip şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Oliver ve Amanda ile birlikte dışarı çıktı yani? Hem de kendi isteğiyle?"

Hizmetçi başını salladı.

"İlginç." Phillip içini çekti, sahneyi hayal bile etmek istemiyordu. "Umarım onu öldürmezler."

Hizmetçi bir anda endişelenerek, "Sör Phillip?" dedi.

"Dalga geçiyorum... şey... Mary?" Phillip cümlesini soru sorar gibi bitirmek istemese de hizmetçinin adını hatırlayamamıştı.

Hizmetçi, Phillip onun adını doğru söylediği için mi yoksa nezaketen mi yaptığı anlaşılamaz bir hareketle başını sallayarak onayladı.

Phillip, "Peki nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu.

"Göle gittiler sanırım. Yüzmeye."

Phillip'in kanı dondu adeta. 'Yüzmeye mi?" diye sordu. Sesi sanki kendisine ait değilmişçesine, boşluktan gelir gibi çıkmıştı.

"Evet. Çocukların üzerlerinde yüzme kıyafetleri vardı."

Tanrım!

Phillip bir senedir gölü görmezden geliyor, hep uzaktaki yolu kullanmayı tercih ediyordu. Çocukların da oraya gitmesini yasaklamıştı.

Yoksa yasaklamamış mıydı?

Bakıcı Millsby'ye onların su kenarına yaklaşmamalarını tembihlemişti ama aynı şeyi Bakıcı Edvvards'a söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu.

Bir anda koşmaya başladı. Ardında bir gül yığını bırakmıştı.

"Son gelen yengeç olsun!" diye bağırdı Oliver. Son hızla suya doğru koşuyor, su göğüs hizasına gelince gülerek yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Sığ kısımlarda su sıçratarak koşan Amanda, "Ben yengeç değilim. Sensin yengeç!" diye bağırdı.

"Sen kokuşmuş bir yengeçsin!"

"Sen de gebermiş bir yengeçsin!"

Eloise gülerek suya doğru yürüdü, Amanda'dan birkaç metre uzaktı. Yanında yüzmek için kıyafet getirmemişti (ihtiyacı olacağını nereden bilebilirdi ki?). Eteğini ve iç eteğini dizlerinin üstüne kadar kıvırıp bağlamıştı. Bacakları fazlasıyla ortadaydı ama sekiz yaşında iki çocuğun yanındayken bunun bir önemi yoktu.

Hem o kadar eğleniyorlardı ki bacaklarına dönüp bakmıyorlardı bile.

İkizler Eloise'e göl yolu boyunca oldukça ısınmışlar, yol boyu kıkırdamışlardı. *Eloise, onların tek ihtiyacı olanın sadece birazcık ilgi olduğunu düşünmüştü. Annelerini kaybetmişlerdi ve babalarıyla ilişkileri mesafeliydi. Çok sevdikleri bakıcıları da onları terk etmişti. Ne mutlu ki birbirlerine sahiptiler.*

Ve belki bir de Eloise'e.

Eloise dudağını ısırdı. Düşüncelerinin bu doğrultuya kaymasına müsaade etmeli miydi, bilmiyordu.

Henüz Sör Phillip ile evlenmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Çocukların ona ne kadar ihtiyacı varsa da (kesinlikle ihtiyaçları vardı ve Eloise bundan emindi) sadece Oliver ve Amanda'ya göre karar veremezdi.

Sonuçta onlarla evlenmeyecekti.

Oliver'ın biraz ileri gitmeye başladığını fark ederek, "Fazla derine gitmeyin!" diye bağırdı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Erkek çocuklarının fazla üzerlerine gidildiğinde takındıkları ifadeyi takındı ama Eloise kıyıya doğru iki koca adım attığını da görmüştü.

"Biraz daha gelmelisiniz Bayan Bridgerton," dedi Amanda. Gölün tabanına otururken, "Off! Çok soğuk!" diye çığlık attı.

"Niye oturdun o zaman?" dedi Oliver. "Ne kadar soğuk olduğunun farkındaydın."

Kollarını gövdesine sararak, "Evet ama ayaklarım soğuğa alışmıştı," diye cevapladı Amanda. "Su pek soğukmuş gibi gelmedi."

Kibirli bir ifadeyle, "Merak etme," dedi Oliver, "yakında popon da alışır."

Eloise sertçe, "Oliver," dedi ama aynı anda güldüğü için pek etkili olmadığının farkındaydı.

"Oliver haklı!" diye bağırdı Amanda, Eloise'e doğru şaşırmış bir ifadeyle dönerek, "artık popomu da hissetmiyorum," dedi.

"Bunun pek de iyi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Eloise.

"Yüzmelisin," diye hatırlattı Oliver. "Ya da en azından Amanda'nın hizasına kadar git. Ayağını bile ıslatmadın."

Daha önce en az altı kez söylemiş olsa da, 'Yüzme kıyafetim yok," dedi Eloise.

"Bence sen yüzme bilmiyorsun," dedi Oliver.

"Emin ol çok iyi biliyorum." diye yanıtladı Eloise. "Ayrıca, üzerimde en sevdiğim üçüncü sabah kıyafetim varken beni yüzmek için cesaretlendiremezsin."

Amanda, Eloise'e baktı ve birkaç kez gözlerini kırptı. "En sevdiğin birinci ve ikinci elbiseni de görmek isterim, üstündeki oldukça güzel bir kıyafet."

"Amanda, teşekkür ederim," dedi Eloise. Amanda'nın kıyafetlerini kimin seçtiğini bilmiyordu. Muhtemelen aksi Bakıcı Edwards diye düşündü. Amanda'nın giydiklerinde bir kusur yoktu ama Eloise, Amanda'ya kimsenin, kendi elbiselerini seçme şansını vermediği üzerine bahse girebilirdi. Küçük kıza gülümsedi ve, "Eğer bir gün alışverişe gitmek istersen sana seve seve eşlik ederim," dedi.

Amanda soluğu kesilerek, "Çok isterim," dedi. "Her şeyden daha çok. Teşekkürler!"

"Kızlar işte!" dedi Oliver küçümseyerek.

"Bir gün bunun için bize minnettar olacaksın," dedi Eloise.

"Ha?"

Eloise gülümseyerek başını salladı. Oliver'ın kadınları eşsiz varlıklar olarak görmesine daha çok vardı.

Oliver omuzlarını silkti ve elini suya daldırarak, kardeşine en fazla suyu sıçratmaya çalışma işine geri döndü.

Amanda, "Kes şunu!" diye çığlık attı.

Oliver kahkahalar eşliğinde, daha fazla su sıçrattı.

"Oliver!" Amanda tehditkâr bir ifadeyle ayağa kalktı ve ona doğru yüzmeye başladı. Oliver kahkahalar atıp yüzerek uzaklaştı. Sadece arada Amanda ile dalga geçmek için duruyordu.

Amanda bir anlığına yüzmeyi bırakıp suyun içinde yürüyerek, "Şimdi seni yakalayacağım!" diye bağırdı.

Eloise, "Çok uzaklaşmayın!" diye bağırsa da pek mühim değildi, çünkü çocukların yüzmeyi çok iyi bildikleri belliydi. Eğer Eloise ve kardeşlerine benziyorlarsa, dört yaşından beri yüzüyor olmalıydılar. Bridgerton çocukları sayısız yazı Kent'deki evlerinin yakınındaki gölette oynayarak geçirmişlerdi. Aslında, babalarının ölümünden sonra yüzme faaliyetleri de azalmıştı. Edmund Bridgerton'ın sağlığında, ailece taşrada oldukça fazla zaman geçirmişlerdi. Fakat öldükten sonra, vakitlerini daha çok şehirde geçirmeye başlamışlardı. Eloise bunun, annesinin şehri tercih ettiğinden mi yoksa taşradaki evde çok fazla hatıra olduğundan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Eloise Londra'ya bayılıyordu ve orada geçirdiği zamandan gayet memnundu. Ama şimdi Gloucestershire'da, hareketli iki zıpırla suda oynuyordu. Taşra hayatını ne kadar da özlemiş olduğunu fark etti.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Henüz Londra'daki arkadaşlarından ve şehrin insana sunduğu güzelliklerden vazgeçmiş değildi ama yine de başkentte, o kadar da fazla zaman geçirmek gerekmediğini düşünmeye başlamıştı.

Amanda nihayet kardeşine yetişti ve üzerine atlayarak ikisinin de suya gömülmesine sebep oldu. Eloise dikkatlice izliyordu. Birkaç saniyede bir suyun üstüne bir el ya da ayak çıktığını görüyordu.

Sadece seslenmesi gerektiğini düşündüğü için, "Dikkatli olun!" diye seslendi. Kendini, çocuklardan sorumlu yetişkin pozisyonunda bulmak garip gelmişti. Bugüne kadar tüm yeğenlerine, çoğu şeye müsaade eden hala ve teyze şeklinde yaklaşmıştı. "Oliver! Kardeşinin saçını çekme!"

Oliver durdu ama aniden Amanda'nın kıyafetinin yakasını kavradı. Amanda bundan rahatsız olmuş olacak ki çırpınmaya ve öksürmeye başladı. "Oliver!" diye bağırdı Eloise. "Derhal kes!" Oliver durdu. Eloise şaşırmış ve memnun olmuştu. Fakat Amanda bir anlık boşluktan istifade ederek tekrar Oliver'ın üstüne zıplamış ve onu altına almıştı. Eloise, "Amanda!" diye haykırdı ama o duymazdan geldi. Lanet olsun, şimdi oraya kadar gitmeli ve buna kendisi bir son vermeliydi. Tabii bunu yaparken sırılsıklam olacaktı. Elbisesini ve itibarını kurtarmaya çalışarak, "Amanda, hemen duruyorsun!" diye seslendi.

Amanda durdu ve Oliver nefes nefese doğrulup konuşmaya çabaladı: "Amanda Crane, seni öldüre..."

"Hayır, öldürmeyeceksin," dedi Eloise sertçe, "ikiniz birbirinizi sakatlamayacaksınız. Önümüzdeki yarım saat boyunca birbirinize saldırmayacak ya da sarılmayacaksınız!"

Eloise'in sarılmaktan bahsetmesine şaşırmışlardı. "Eee?" dedi ve bekledi Eloise.

Tek kelime etmediler. Ardından Amanda sordu: "Öyleyse ne yapacağız?"

Güzel soru. Eloise'in yüzmekle alakalı kendi anılarının çoğu aynı şekilde itişip kakışmaya dayanıyordu. "Belki kurulanıp bir süre dinleniriz."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Çocuklar önerisinden dolayı şoke olmuşlardı.

"Derslerimize de çalışmamız lazım," diye ekledi Eloise. "Belki birazcık daha aritmetik çalışırız. Bakıcı Edwards'a zamanımızı eğitici bir şeylerle geçirmeye söz verdim."

ikinci önerisi de ilkiyle aynı etkiyi yaratmıştı.

"Peki o zaman, siz ne yapmayı önerirsiniz?"

"Bilmem," diye yanıtladı Oliver homurdanarak. Amanda omuzlarını silkerek Oliver'a katıldığını belli etti.

Eloise ellerini kalçasına koyarak, "Burada bir şey yapmadan durmanın bir anlamı yok," dedi. "Çok sıkıcı olmasının yanında muhtemelen böyle beklersek donaca..."

"Gölden çıkın!"

Eloise hızla döndü. Arkasından gelen haykırıştan o kadar korkmuştu ki kayarak suya düşmüştü. Lanet olsun, kuru kalma fikri de elbisesi de mahvolmuştu. Nefes nefese, "Sör Phillip," dedi. Neyse ki düşerken elleriyle destek almış ve kalçasının üstüne oturmamıştı. Yine de elbisesinin ön tarafı tamamen ıslanmıştı.

Göle doğru korkunç bir hızla koşarken, "Sudan çıkın!" diye kükredi Phillip.

Ayağa kalkarken, "Sör Phillip," dedi Eloise şaşkınlıktan sesi boğuktu, "ne ol... "

Phillip çoktan ikizleri, kollarını göğüs kafeslerine dolayarak kavramış kıyıya sürüklüyordu. Eloise onları kıyıdaki çimlerin üzerine sertçe fırlatışını dehşetle izledi. Çocukları omuzlarından tutup sarsarak, "Size asla göle yaklaşılmayacak demiştim," diye bağırdı. "Uzak durmanız gerektiğini biliyordunuz! Siz... "

Durdu. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı ve nefes alması gerekiyordu.

"Ama bu geçen seneydi," diye sızlandı Oliver.

"Bu kuralı iptal ettiğimi duydunuz mu?"

"Hayır, ama düşünmüştüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün," diye çıkıştı Phillip. "Şimdi doğru eve dönüyorsunuz, ikiniz de!"

Çocuklar babalarının gözlerindeki korkunç ciddi ifade yüzünden telaşla tepeye doğru kaçıştılar. Phillip, onlar giderken hiçbir şey yapmadan bekledi ve sadece koşmalarını izledi. Çocuklar işitme mesafesinden çıktıklarında döndü ve Eloise'in korkudan bir adım geri gitmesine neden olacak bir ifadeyle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Eloise bir süre hiçbir şey söylemedi, çünkü Phillip'in sorusunu yanıtlamak çok saçma görünüyordu. Nihayet, "Biraz eğlenmeye çalışıyorduk." dedi, sözler ağzından istediğinden daha küstah bir tavırla çıkmıştı.

"Çocuklarımın göle yaklaşmalarını istemiyorum," diye çıkıştı Phillip. "Bunu açıkça belirtmiştim."

"Bana değil."

"Bilmeliydin."

Eloise, Phillip'in onu sorumsuzlukla suçlamasına ya da her ne demek niyetindeyse ona engel olmak için, "Suya yaklaşmalarını istemediğini nereden bilebilirdim?" diye sordu. "Bakıcılarına nereye gitmek ve ne yapmak istediğimizi söyledim. Bunun yasak olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

Phillip'in yüzünden itiraz etmek için geçerli bir sebebi olmadığı anlaşılıyordu ve bu onu daha da kızdırıyordu. Erkekler. Hatalarını kabul etmeyi öğrendikleri gün, kadınlar gibi olacaklardı.

"Hava sıcak," diye devam etti Eloise. Her zaman yaptığı gibi, bir tartışmayı kaybetmemek için uğraşırken, yine heceleri atlayarak hızlıca konuşuyordu.

"Çocuklarla kaynaşmaya çalışıyordum," diye ekledi, "çünkü morarmış bir göz fikrine daha dayanamayabilirim."

Bunu Phillip'in kendini suçlu hissetmesini sağlamak için söylemişti. İşe yaramış olacak ki adam yanakları kızarırken kendi kendine bir şeyler homurdandı.

Eloise başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini ya da doğru düzgün bir ses tonuyla konuşup konuşmayacağını merak ederek bekledi, Phillip konuşmak yerine

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

sadece ona baktığında ise devam etti: "Eğlenceli bir şeyler yapmanın kaynaşmaya büyük katkısı olurdu. Tanrı biliyor ya, çocuklara biraz eğlence lazım."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Phillip, sesi öfkeli ve toktu.

"Hiçbir şey," dedi Eloise aceleyle. "Sadece, yüzmekte hiçbir zarar görmüyorum."

"Çocukları tehlikeye attın."

"Tehlike?" diye hararetle çıkıştı Eloise. "Yüzmekten dolayı mı?"

Phillip hiçbir şey demedi, sadece bakıyordu.

"Tanrı aşkına," dedi Eloise önemsemez bir ifadeyle, "eğer yüzemeseydim ancak o zaman tehlikeli olurdu."

"Yüzüp yüzememen umurumda değil," diye çıkıştı Phillip. "Tek endişem, çocuklarımın yüzememesi."

Eloise gözlerini kırpıştırdı. 'Yüzebiliyorlar. Aslına bakarsan, ikisi de oldukça tecrübeliler. Hatta onlara sen öğretmişsindir diye düşündüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Eloise'in başı, ya endişe ya da meraktan yavaşça yana yatmıştı. 'Yüzmeyi bildiklerinden haberin yok muydu?"

Bir anlığına Phillip nefes alamadığını sandı, ciğerleri sıkıştı ve derisi karıncalandı. Vücudu soğuk, taştan bir heykel gibi kaskatı kesilmişti.

Bu korkunçtu.

Bu olay, bir şekilde tüm kusurlarını gözler önüne sermişti. Çocukları yüzme bildiği için değil, onların yüzme bildiklerinden habersiz olduğu için. Bir baba, kendi çocuklarıyla ilgili böyle bir şeyi nasıl bilmezdi?

Çocukları ata binebiliyorsa baba bunu bilmeliydi. Okuyabiliyorlarsa ya da yüze kadar sayabiliyorlarsa bunu da bilmek durumundaydı.

Ve Tanrı aşkına, yüzebiliyorlarsa bunu da bilmeliydi.

"Ben..." dedi, ağzından tek kelime çıkabiliyordu. "Ben..."

Eloise bir adım yaklaştı ve fısıldadı: "İyi misin?"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip başıyla onayladı. En azından onayladığını düşündü. Eloise'in sesi beyninde yankılanıyordu (yüzebiliyorlar, yüzebiliyorlar, yüzebiliyorlar,yüzebiliyorlar) ve ne söylüyor olduğunun bir önemi yoktu. Şaşırmıştı, hatta biraz küçümseyici bir hali vardı.

Phillip'in haberi bile yoktu.

Çocukları büyüyor, değişiyordu ve Phillip'in bundan haberi bile olmuyordu. Onları görüyor, tanıyordu ama gerçekte nasıl insanlara dönüştükleri hakkında en ufak fikri yoktu.

Derin bir nefes aldı. En sevdiği renkleri bilmiyordu!

Pembe? Mavi? Yeşil?

Önemli miydi? Yoksa önemli olan bunu bilmiyor olması mıydı?

Tam anlamıyla kendi babası kadar kötü bir babaydı. Thomas Crane çocuklarını ölümüne dövüyor olsa bile en azından onların, nasıl insanlar olduklarından haberdardı. Phillip ise sinirlenmemek için, onları görmezden gelerek, göz ardı ederek ve yok sayarak kendi babasına benzememek için elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Fakat belki de mesafeli durmak o kadar da iyi bir şey değildi.

Elini Phillip'in kolunun üstüne uzatarak, "Phillip?" diye fısıldadı Eloise. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Phillip baktı ama gözleri hâlâ görmüyor, odaklanamıyor gibiydi.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde, "Eve gitsen iyi olur," dedi Eloise. "İyi görünmüyorsun."

"İyi..." Phillip iyiyim demeye çalışsa da konuşamamıştı. Çünkü iyi değildi, normal bile değildi ve bu sıralar ne halde olduğunu kendi de bilmiyordu.

Eloise alt dudağını ısırarak, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını kaldırıp, üzerinden geçen gölgeye baktı.

Phillip de Eloise'in bakışlarını takip etti. Güneşin önüne süzülerek havayı bir anda neredeyse on derece soğutan bulutu izledi. Eloise'e baktı ve titrediğini görürken nefesi kesildi.

Phillip daha önce hiç üşümediği kadar üşümüştü. Eloise'i kolundan yakalayıp tepeye doğru sürüklemeye çalışırken, "İçeri girmelisin," dedi.

"Phillip!" diye çıkıştı Eloise sürüklenirken. "Ben iyiyim, Sadece biraz ürperdim."

Phillip onun tenine dokundu. "Ürpermemişsin, resmen donuyorsun." Ceketini çıkardı. "Giy şunu."

Eloise karşı çıkmasa da, "Gerçekten, iyiyim. Koşmaya gerek yok," dedi.

Phillip onu neredeyse düşürecekken, Eloise'in son cümlesi ağzından yarı boğuk bir şekilde çıkmıştı. "Phillip yeter! Lütfen, bırak yürüyeyim."

Eloise tökezleyip dengesini kazanmaya çalışırken, Phillip aniden durdu. "Zatürre olana kadar üşümene izin vermeyeceğim."

"Mayıs ayındayız."

"Haziran bile olsa umurumda değil. O ıslak elbiseyle dolaşmayacaksın."

Tartışmaya devam etmek Phillip'in daha da fazla ayak diretmesine sebep olacağından, "Elbette," diye yanıtladı Eloise, mantıklı davranmaya çalışıyordu. "Fakat yürümemek için bir sebep yok. Ev sadece on dakika uzaklıkta. Ölecek değilim yani."

Eloise bir insanın yüzünden kanın gerçekten çekilebileceğini tahmin etmezdi fakat Phillip'in o anki halini tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Dikkat kesilerek, "Phillip?" dedi. "Neyin var?"

Bir an Phillip'in cevap vermeyeceğini sandı ama sonra Phillip, sanki konuştuğunun farkında değilmişçesine, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Eloise koluna dokundu ve bakışlarını yüzüne sabitledi. Sanki tiyatro oyununda repliğini unutan bir aktör gibi donup kalmıştı. Gözleri açıktı ve ona bakıyordu ama Eloise onun çok korkunç bir anıdan başka bir şey görmediğine emindi.

Eloise'in içi sızlamıştı. Kötü anılar nasıl olur bilirdi. İnsanın içini nasıl sıktıklarını, uykularını kaçıracak kadar nasıl peşini bırakmadıklarını bilirdi. Eloise daha yedi yaşında babasının ölümüne şahit olmuştu. Babası can verip yere yığıldığında, ayağa kalkması için göğsüne vurarak yalvarmış, çığlık çığlığa ağlamıştı.

Babasının o esnada çoktan ölmüş olduğu belliydi ama bu durum, bu hatırayı çok daha kötü bir hale sokuyordu.

Eloise bunu geride bırakmayı başarmıştı. Nasıl yapabildiğini bilmiyordu. Büyük ihtimalle annesi sayesinde atlatabilmişti. Her akşam Eloise'in yatağının başına oturup elini tutar, babası hakkında konuşabileceklerini, onu özlemesinin normal olduğunu söylerdi.

Eloise hâlâ hatırlasa da artık anıları onu kovalamıyordu. On seneden fazla süredir bu konuyla ilgili tek kâbus görmemişti.

Fakat Phillip... Onun durumu çok daha farklıydı. Geçmişte ne yaşamışsa, hâlâ etkisi altındaydı. Ve Eloise'in aksine, bununla tek başına yüzleşiyordu.

Phillip'in yanağına dokunarak, "Phillip," dedi Eloise. Adam hareket etmemişti ve Eloise nefesini parmaklarının üzerinde hissetmese, karşısındakinin insan değil de bir heykel olduğunu söyleyebilirdi. Eloise daha da yaklaşarak tekrar adını söyledi. Gözlerindeki bu perişan bakışı silmek, Phillip'i düzeltmek istiyordu.

Onu. Phillip'in içinde saklı olan, o ilk tanıdığı hale döndürmek istiyordu.

Tek bir kelimeye şefkat, anlayış ve yardım sığdırarak, son bir kez Phillip'in adını fısıldadı. Dinlemiş, onu işitmiş olmasını umdu.

Ve sonra, Phillip'in eli yavaşça elini kavradı. Teni sert ve sıcaktı. Eloise dokunuşunu Phillip'in anılarına kazımaya çalışırcasına, elini onun yanağına bastırdı. Phillip, Elosie'in avucunu dudaklarına götürdü ve derin, saygılı bir ifadeyle öperek, göğsüne doğru indirdi.

Kalbinin üzerine.

Phillip'in niyetinin farkında olsa da, "Phillip?" diye fısıldadı Eloise sorgulayıcı bir ifadeyle.

Phillip boştaki eliyle onu arkadan kavrayarak, yavaşça ve kendinden emin bir tavırla, karşı koyamayacağı bir sağlamlıkla kendine doğru çekti. Çenesine dokundu ve dudaklarına, yalnızca adını fısıldamak için duraksayarak, baş döndüren bir öpücük kondurdu. Buna açtı, ihtiyacı vardı ve Eloise'i sanki onsuz kalırsa ölürmüş, Eloise onun yemeğiymiş, soluduğu tek havaymış gibi öptü. Sanki bedeni ve ruhuymuş gibi.

Bir kadının unutamayacağı türden bir öpücüktü. Eloise'in hayalini bile kuramayacağı türden bir öpücük.

Phillip onu daha da yakına, tüm bedeni kendi bedenine dayanana kadar çekti. Bir eliyle aşağılara doğru inerek Eloise'i belinden kavradı, kendine doğru bastırdı. Hareketin yakınlığından ötürü Eloise'in soluğu kesilmişti.

"Seni istiyorum," diye homurdandı Phillip. Sözcükler sanki boğazından yırtılarak çıkıyormuş gibiydi. Dudakları Eloise'in dudaklarından yanağına, oradan da boynuna doğru tahrik edici ve iç gıcıklayıcı bir şekilde kaydı.

Eloise eriyordu. Phillip, onu aklını başından alırcasına eritiyordu.

Eloise'in tek istediği Phillip'ti. Daha fazlası ve tamamı.

Fakat... Fakat bu şekilde değil. Phillip onu yaralarını sarmak için kullanacağı bir şey olarak görürken değil.

Kendini geri çekmek için biraz kuvvet bulmuşken, "Phillip," dedi Eloise. "Yapamayız. Bu şekilde olmaz."

Bir an Phillip'in onu bırakmayacağını sandı ama bıraktı. "Özür dilerim," dedi Phillip, güçlükle soluyarak. Başı dönüyor gibi görünüyordu. Eloise, bunun öpüşmelerinden mi yoksa az evvelki kargaşadan dolayı mı olduğunu bilmiyordu.

Alışkanlıkla elbisesinin sırılsıklam eteğini düzelterek, "Özür dileme," dedi Eloise. Yine de ellerini eteğinde gezdirmeye devam etti, o an bu bedende olmaktan rahatsızlık duyar gibiydi. Eğer hareket etmezse, gereksiz de olsa, birtakım hareketler yapmazsa tekrar Phillip'in kollarına atlayacağından korkuyordu.

"Eve dönmelisin," dedi Phillip, sesi tekrar mesafeli ve boğuktu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise şaşkınlıkla gözlerini açarak, "Sen gelmeyecek misin?" diye sordu.

Phillip başını salladı ve dümdüz bir sesle, "Tek başına donacak değilsin ya. Ne de olsa mayıs ayındayız," dedi.

'Yani evet ama..." Ne diyeceğini bilmediğinden, Eloise'in sesi solup gitmişti. Phillip'in sözünü keserek araya girmesini ummuştu.

Eloise tepeye tırmanmak için döndü ve Phillip'in arkadan kısık sesini işitip durdu.

"Düşünmem gerek," dedi Phillip.

"Neyi?" Eloise sormamalıydı, araya girmemeliydi ama kendi işine bakmayı hiç beceremezdi.

"Bilmiyorum," diyerek çaresizce omuzlarını silkti Phillip. "Sanırım her şeyi."

Eloise başını salladı ve eve doğru ilerledi. Phillip'in gözlerindeki ifade bütün gün aklından çıkmadı.

9. Bölüm

...hepimiz babamızı özlüyoruz, özellikle de yılın bu zamanı. Onunla on sekiz sene geçirebildiğin için ne kadar şanslı olduğunu bir düşün. Ben ise çok az şey hatırlıyorum. Beni tanımasını, büyüyüp nasıl bir insan olduğumu görmesini isterdim.

Eloise Bridgerton'dan ağabeyi Vikont Bridgerton'a, babalarının onuncu ölüm yıl dönümü vesilesiyle.

Eloise o akşam yemeğe bilerek geç inmişti. Çok fazla geç kalmamıştı. Bu davranışı başkalarında da hoş karşılamadığından, gecikmek onun yapısına aykırıydı. Fakat o öğleden sonra yaşananların ardından, Sör Phillip'in yemeğe gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Misafir odasında oturup, yemekte yalnız olup olmayacağını düşünmeye katlanamazdı.

Ne var ki şaşırtıcı, hatta Eloise'i rahatlatan bir şekilde, Phillip'i oturma odasındaki pencerenin önünde beklerken buldu. Üzerinde son moda olmasa da, kusursuz dikildiği belli olan bir gece kıyafeti vardı. Phillip'in kostümü siyah ve beyaz renklerden oluşuyordu. Eloise acaba hâlâ Marina'nın yasını mı tutuyor, yoksa bu renkler onun normalde de tercih ettiği renkler mi diye düşündü. Erkek kardeşleri de cemiyette oldukça popüler olan renkli kıyafetleri nadiren giyerlerdi.

Eloise bir süre kapının girişinde bekledi. Phillip'in duruşuna bakıp kendisini fark edip etmediğini merak ederek adını mırıldandı ve içeri girdi.

"Umarım bu öğleden sonra olanlar için özürlerimi kabul edersin," dedi Phillip. Sesi çekingen çıksa da Eloise, gözlerindeki yalvarır hali fark etmiş, gerçekten affedilmeyi ümit ettiğini anlamıştı.

"Özre gerek yok," dedi çabucak. Gerçekten de yoktu. Olayın neden kaynaklandığını bile anlamadan, özür dilemeye gerek olup olmadığını nasıl bilebilirdi?

"Gerekli," dedi Phillip tereddütlü bir şekilde. "Aşırı tepki gösterdim. Ben..."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise hiçbir şey söylemedi, sadece Phillip boğazını temizlerken onu izledi.

Phillip dudaklarını araladı, bir şey söylemeden birkaç saniye bekledi ve, "Marina o gölde neredeyse boğuluyordu," dedi.

Eloise'in nefesi kesildi. Elini dudaklarının üstünde hissedene kadar, ağzına götürdüğünün farkında bile değildi.

"İyi yüzücü değildi," diye açıkladı Phillip.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Eloise. "Peki sen..." Bu haddini aşmadan nasıl sorulabilirdi ki? Düzgün şekilde sormanın bir yolu yoktu ve Eloise dilini tutamadı; bilmek istiyordu. "Peki sen de orada mıydın?"

Phillip üzgünce başıyla onayladı. "Onu sudan ben çıkardım."

"Ne büyük şans," diye mırıldandı Eloise. "Çok korkmuş olmalı."

Phillip tek kelime etmedi. Hatta başını bile sallamadı.

Eloise babasını düşündü. O, gözlerinin önünde yere yığıldığında kendini ne kadar çaresiz hissettiğini düşündü. Çocuk haliyle bile bir şeyler yapmak istemişti. Asla geri planda kalan bir insan olmamıştı o hep harekete geçmeliydi. Bir şeyleri, hatta insanları düzeltmeliydi. Bunu yapması gerektiği o anda ise yapamamış, yetersiz kalmıştı.

"Onu kurtarabildiğine sevindim," diye mırıldandı. "Kurtaramamış olsaydın bu korkunç olurdu."

Phillip garip bir ifâdeyle baktı. Eloise söylediklerinin uygunsuz olduğunu düşünerek ekledi: "Bu çok... çok zor... ölmek üzere olan birine yardım etmek için bir şey yapamamak... ve buna seyirci kalmak çok zor." Eloise söylemek için uygun bir an olduğunu düşündüğünden ve karşısında kaskatı duran bu adama garip bir şekilde bağlı olduğunu hissettiğinden, yumuşakça ve biraz da kederle, "Biliyorum," dedi.

Phillip başını kaldırarak Eloise'e baktı. Gözlerinde sorgulayan bir ifade vardı.

"Babam," dedi Eloise kısaca.

Bu insanlarla paylaştığı bir şey değildi. Aslında, Eloise'in babasının garip ve zamansız ölümüne şahit olduğunu, ailesi dışında tek bilen yakın arkadaşı Penelope'ydi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Phillip.

"Öyle," dedi Eloise dalgın bir tavırla. "Ben de üzgünüm."

Ve Phillip söylenebilecek en garip şeyi söyledi: "Çocuklarımın yüzebildiklerini bilmiyordum."

Öyle beklenmedik, ilgisiz bir laftı ki Eloise'in tek yapabildiği gözlerini kırpıştırmak ve, "Anlayamadım?" demek oldu.

Eloise'i yemek odasına götürmek için kolunu uzattı ve, "Yüzebildiklerini bilmiyordum," diye tekrarladı Phillip.

"Bunun önemi var mı?" diye sordu Eloise sakince.

Phillip, "Var," dedi kesin bir ifadeyle, "bilmem gerekirdi."

Phillip'in yüzüne bakmak güçtü, Eloise, bir erkeği bu kadar acı dolu görmemiş ve bunun, kalbini tuhaf bir biçimde ısıttığına şahit olmamıştı. Çocuklarını bu kadar önemseyen bir insan (her ne kadar yanlarında nasıl davranacağını pek bilmese de), iyi bir insan olmalıydı.

Sör Phillip Crane iyi bir insandı. Mükemmel olmasa da iyiydi ve temiz kalpliydi.

Canlılık Eloise'in özelliği olduğundan ve sorunları sessizce çözmeye çalışmak yerine, üzerlerine gidip düzeltmeye çalışan bir yapısı bulunduğundan, "Eh, artık bu konuda yapılacak bir şey yok. Öğrendikleri bir şeyi unutacak değiller ya," dedi.

Phillip durdu, ona bakıyordu. "Kesinlikle haklısın." Ve daha yumuşak bir tavırla devam ederek, "Her kim öğretmiş olursa olsun, yüzebildiklerini biliyor olmalıydım," dedi.

Eloise Phillip'e katılıyordu ama onun rahatsız olduğu da belli oluyordu. Azarlamanın uygun olmayacağını düşündü. Duygusuzca olacağından bahsetmeye gerek bile yok tabii. "Hâlâ zamanın var farkındasın, değil mi?" dedi sakince.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ne için?" dedi Phillip alaycı bir tavırla, "sırt üstü yüzmeyi öğreteyim de iyice açılsınlar diye mi?"

Hafiften sert bir ses tonuyla, "Elbette, ayrıca onlar hakkında diğer şeyleri de öğrenmek için. İkisi de muhteşem çocuklar," dedi Eloise.

Phillip şüpheyle baktı.

Eloise boğazını temizledi. "Ara sıra yaramazlık yapıyor olabilirler..."

Phillip'in bir kaşı havaya kalktı.

"Tamam, sürekli yaramazlık yapıyor olabilirler fakat tek ihtiyaçları senden biraz ilgi görmek."

"Sana böyle mi dediler?"

"Tabii ki hayır," dedi Eloise onun saflığına gülerek. "Sadece sekiz yaşındalar. Bunu cümlelerle ifade edecek değiller. Ama bana gayet açık göründü."

Yemek odasına ulaştılar. Eloise, kâhyanın onun için tuttuğu sandalyeye oturdu. Phillip de Eloise'in karşısına oturarak, şarap kadehini eline aldı ve geri çekti. Dudakları, sanki bir şey söylemek istiyormuş da nasıl söyleyeceğini bilmiyormuşçasına hareket etti. Nihayet, Eloise şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Hoşlarına gitti mi? Yani yüzmek," diye sordu Phillip.

Eloise gülümsedi. "Hem de nasıl. Sen de onlarla yüzmeye gitmelisin."

Phillip gözlerini kapadı ve kısa bir süre öylece durdu. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Eloise başını salladı. Hatıraların gücünün farkındaydı. "Belki de başka bir yerde," diye öneride bulundu. "Etrafta mutlaka başka bir göl ya da gölet vardır."

Eloise'in kaşığı eline almasını bekledi ve kendi kaşığını çorbaya daldırdı. "İyi bir fikir. Sanırım..." Duraksadı ve boğazını temizledi. "Sanırım bunu yapabilirim. Nereye gidebileceğimizi iyice bir düşüneyim."

İfadesinde üzücü bir şeyler vardı. Bir emin olamamazlık ya da savunmasızlık. Eğer yapacağı şey doğru değilse bile yine de yapacağının farkında olma hali. Eloise içinin acıdığını, kalbinin bir an cız ettiğini hissederek, masanın diğer yanına

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

uzanmak ve Phillip'in eline dokunmak istedi. Tabii bu mümkün değildi. Masa, kolundan sadece yirmi santim daha uzun olsa da yapamazdı. Sadece gülümseyerek ifadesinin güven verici olmasını umdu.

Phillip çorbasından bir yudum daha aldı ve peçeteyle ağzını silerek, "Umarım sen de bize katılırsın," dedi.

Çok sevinerek, "Elbette," dedi Eloise. "Davet edilmezsem yapayalnız kalırdım."

Phillip, "Abartıyorsun," dedi dudaklarını büzerek, "ama yine de gelmen bizim için bir onurdur ve sen orada olursan benim de içim rahat olur." Sesindeki ciddiyeti korumaya çalışarak ekledi: "Gezi senin sayende güzel geçecektir."

"Eminim sen..."

Phillip sözünü keserek, "Bize katılırsan hepimiz için daha eğlenceli olur," dedi daha anlayışlı bir ifadeyle. Eloise de itiraz etmekten vazgeçip iltifatı zevkle kabullendi.

Phillip kesinlikle haklıydı. O ve çocuklar birlikte vakit geçirmeye hiç alışmamışlardı bu yüzden yanlarında bulunup onları kaynaştırması kesinlikle iyi olurdu.

Eloise bu fikre itiraz etmeyerek, "Belki yarın," diye önerdi. "Hava böyle güzel olmaya devam ederse."

"Olacağını sanıyorum," dedi Phillip. "Pek değişecek gibi görünmüyor."

Eloise tuzu biraz az olan sebzeli tavuk çorbasından yerken Phillip'e baktı. "Hava durumunu tahmin mi ediyorsun yani?" diye sordu, yüzünde şüpheci bir ifade vardı. Hava durumunu tahmin edebildiğini iddia eden bir kuzeni vardı ve Eloise ne zaman onun sözüne güvense, ya baştan aşağı ıslanıyor ya da parmak uçlarına kadar donuyordu.

"Pek değil," diye yanıtladı Phillip. "Ama tahmin edebilsey..." Sözü yarım kaldı, başını yana doğru eğerek, "O da neydi öyle?" diye sordu.

"Ne neydi?" diye soru Eloise ama tam cümlesini bitirdiği an oda duymuştu. Her saniye artan tartışma sesleri. Sert adımlar.

Ağız dolusu küfürler, kâhyadan gelen haykırışa eşlik ediyordu...

Ve Eloise neler döndüğünü anladı.

"Tanrım!" dedi, kaşık elinden kaydı ve çorba kâsesinin içine düştü.

"Neler oluyor?" diye sordu Phillip, evini bir istilaya karşı savunmak üzere ayağa kalkmıştı.

Fakat neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Neredeyse on saniye sonra karşılaşacağı kişilerin ne kadar rahatsız edici, şeytani ya da işgüzar olabileceklerini bilmiyordu.

Ama Eloise biliyordu ve Phillip'in hayatı söz konusuydu.

"Eloise?" diye seslendi Phillip, kaşları birilerinin Eloise'in adını haykırdığını duyduğunda kalkmıştı.

Eloise kanının çekildiğini hissetti, bu durumu atlatmasının kolay bir yolu yoktu. Kendi kanından birilerini öldürmeden, bundan kurtulması mümkün görünmüyordu.

Masayı sıkı sıkı tutarak ayağa kalktı. Ayak sesleri (resmen sürü gibiydi) yaklaştı.

Ölmesine ramak kalmış birine nazaran oldukça içten bir şekilde, "Tanıdığın birileri mi?" diye sordu Phillip.

Eloise başını salladı ve güçlükle konuşmayı başarabildi: "Ağabeylerim."

Phillip (gırtlağından tutulup duvara yaslanmış durumdaydı), *Eloise beni bu konuda biraz uyarsaydı iyi olurdu, diye düşündü.*

Fazla zaman gerekmese de bu dört tane çok iri ve çok kızgın adamın müşterek gücüne karşı yine de hazırlıklı olabilirdi.

Ağabeyler. Bunu dikkate almış olması gerekirdi. Ağabeyleri olan bir kadına kur yapmaya çalışmamak iyi olurdu.

Hem de dört tane.

Dört tane. Çoktan ölmüş olmaması bir mucizeydi.

"Anthony!" diye bağırdı Eloise. "Dur!"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Anthony ya da Phillip'in Anthony varsaydığı adam (tanışmaya pek fırsat olmamıştı), gırtlağını daha da fazla sıktı.

Topluluğun en irisine yönelerek, "Benedict," diye yalvardı Eloise, "Mantıklı ol.

Bir diğeri (boğazını sıkan diğeri ve iki başka adam daha vardı fakat onlar sadece orada dikilip öfkeyle bakıyorlardı), dönüp Eloise'e bakmak için Phillip'in gırtlağını kavrayan elini gevşetti.

Bu çok büyük bir hataydı. Çünkü Phillip'i paramparça etmek için aceleyle davrandıklarından, hiçbiri Eloise'e yüzündeki morluğu fark edecek kadar uzun bakmamıştı.

Bunu mutlaka Phillip'in yaptığını düşüneceklerdi.

Benedict korkunç bir şekilde gürleyip Phillip'i duvara öyle bir dayadı ki ayaklarını yerden kesti.

Harika, şimdi gerçekten de öleceğim, diye düşündü Phillip elinden geldiğince sakin kalarak. İlk darbe rahatsız ediciydi fakat bu seferki...

Eloise, "Yeter!" diye bağırarak Benedict'in sırtına atladı ve saçına asıldı. Benedict hafifçe inledi fakat Anthony'nin boğucu tutuşu, Benedict Eloise ile mücadele etmek için onu bıraktığında hâlâ sağlamdı.

Phillip'in nefessiz kalırken görebildiği kadarıyla, Eloise, efsanevi yılan saçlı Medusa kadar şirret bir kadın gibi görünüyordu. Sol kolunu Benedict'in çenesinin altından sıkıca gırtlağına dolamış, sağ eliyle de hâlâ saçına asılıyordu.

Kız kardeşini sırtından atmaya çalışırken, "Tanrı aşkına," diye bağırdı Benedict. "Biri şunu üstümden alsın!"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Eloise'in ağabeyleri Benedict'e yardım etmeye gitmemişlerdi. Hatta bu durum, duvara yaslanmış izleyen kişinin pek hoşuna gitmişti.

Phillip'in görüşü bulanmaya, yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Yine de Eloise'in direncine hayran kalmıştı. Bir kadının kazanmak için nasıl kavga edeceğini bilmesi nadir görülen bir şeydi.

Anthony aniden yüzünü Phillip'e yaklaştırarak, "Sen... ona... vurdun mu?" diye kükredi.

Sanki Phillip cevap verebilecek haldeymiş gibi. Sersemlemiş hissediyordu kendini.

"Hayır!" diye bağırdı Eloise, dikkatini bir anlığına Benedict'in saçlarını yolmaktan alarak. "Tabii ki vurmadı."

Eloise, Benedict'i yumruklamaya devam ederken, Anthony sert bir ifadeyle Eloise'e baktı. "Bunun 'tabii ki'si falan yok."

"Kazayla oldu," diye diretti Eloise: "Onun bununla hiçbir alakası yok." Ağabeylerinden inandıklarına dair bir işaret gelmeyince ekledi:, "Tanrı aşkına. Bana saldırmış birini niye savunayım?"

İşe yaramış görünüyordu. Anthony, Phillip'i bir anda bıraktı. Phillip yere çökerek nefes almaya çalıştı.

Dört tane. Eloise ona dört erkek kardeşi olduğunu söylemiş miydi? Elbette hayır. Phillip'in dört erkek kardeşi olan bir kadınla evlenmeyi düşünmeyeceğini tahmin etmiş olmalıydı. Ancak bir ahmak kendini bu kadar geniş bir aileye bağlamayı göze alırdı.

Benedict'in üstünden inip Phillip'e doğru koşturan Eloise, "Ona ne yaptınız?" diye sordu.

Kardeşlerden, diğerleri Phillip'i gırtlaklamadan önce yumruk atmış olanı, "O sana ne yaptı?" diye sorarak cevap bekledi.

Eloise ona sert bir bakış atarak, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Kız kardeşimin onurunu koruyorum," diye çıkıştı kardeşi.

"Sanki beni korumana çok ihtiyacım varmış gibi! Daha yirmi yaşına bile gelmedin!"

Hmm, diye düşündü Phillip. Bu, adı G harfiyle başlayan olmalıydı. George? Hayır, o değil. Gavin? O da değil...

Küçük kardeş sinirle, "Ben yirmi üç yaşındayım," diye çıkıştı.

"Ben de yirmi sekiz yaşındayım!" diye patladı Eloise. "Sen altında bezle gezerken yardımına ihtiyacım yoktu, şimdi de yok!"

Gregory. Evet oydu. Gregory. Eloise mektuplarından birinde bahsetmişti. Eğer onu biliyorsa, erkek kardeş sürüsünün geri kalanını da biliyor olmalıydı. Suç kendisinindi.

Köşede duran, Phillip'i henüz öldürmeyi denememiş tek kardeş olan bir diğeri, "Bizimle gelmek istedi," dedi. Phillip en çok onu sevmişti. Özellikle, Eloise'e saldırmaması için Gregory'nin kolunu tuttuğu anda.

Ki Phillip, yere kapaklanmış birine göre oldukça düşünceli bir şekilde, Eloise'in bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bezler ha? Çok iyi.

Eloise, Phillip'in tam olarak aklının başında olmadığını unutarak, "Mâni olmalıydın," dedi. "Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunun farkında mısın?"

Kardeşleri, Eloise'e ciddiyetle baktılar. Phillip'e göre, bakışlarından Eloise'in delirmiş olduğunu düşündükleri anlaşılıyordu.

"Senin bunu hissetmeye hakkın yok," diye çıkıştı Anthony, "tek kelime etmeden kaçıp gittikten sonra, küçük düşme, utanma, rezil olma gibi bir hakkın kalmadı. Hatta, aptalın teki olmak haricindeki bütün haklarını kaybettin."

Eloise biraz daha yatışmış görünüyordu ama hâlâ homurdanıyordu. "Sanki söyleyeceğin bir şeyi dinleyecekmişim gibi."

"Bizim tam tersimize, şu alçakgönüllülük ve saygı timsali olana da bakın," diye mırıldandı biri, Colin olmalıydı bu.

Eloise, Phillip'in sızlayan kulaklarına hoş gelen ama hiç de kadınsı olmayan bir sesle, "Ah, Tanrı aşkına," diye inledi.

Sızlayan? Biri kulaklarına mı vurmuştu? Hatırlamak güçtü. Darbe almış olsaydı da hafızası biraz bulanırdı.

Phillip'in, Anthony olduğundan neredeyse emin olduğu bir tanesi, "Sen," diye parladı bir parmağıyla Phillip'i işaret ederek, "hiçbir yere ayrılma."

Sanki söylemesine gerek varmış gibi.

"Ve sen, ne halt ettiğini sanıyordun ha?" dedi Anthony Eloise'e, Phillip pek mümkün olabileceğini düşünmese de sanki sesi daha da sert çıkmıştı.

Eloise soruyu soruyla karşılık vererek atlatmaya çalıştı: "Burada ne işiniz var?"

Başardı da. Ağabeyi sorusuna cevap verdi. "Seni mahvolmaktan kurtarıyoruz," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, Eloise, ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun?"

"Bundan, gidişimin farkına bile varmadığınız sonucunu çıkarıyorum," diye şakayla yaklaşmayı denedi Eloise.

Anthony, "Eloise," dedi, "annemiz kahroldu."

Eloise bir anda ciddileşti, "Ahh, hayır," diye fısıldadı. "Bunu düşünmemiştim."

"Düşünmedin demek! Seni kırbaçlamam gerekir aslında," dedi Anthony. Sesinin sert tonu, tam da yirmi senedir aileye reislik eden bir adamdan beklenecek türdendi.

Phillip müdahale etmeliydi çünkü kırbaçlamayı kesinlikle tasvip etmezdi. Anthony ekledi: "Belki de ağızlık falan takmam gerekir." *Phillip, ağabeyinin kız kardeşini gayet iyi tanıdığını* düşündü.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Benedict Phillip'e. Phillip, yere tekrar kapaklanmadan önce ayağa kalkmaya çalışıyor olmalıydı.

Phillip, Eloise'e döndü. "Bizi, artık tanıştırsan?"

"Ah," dedi Eloise yutkunarak, "evet elbette. Bunlar benim erkek kardeşlerim."

"Fark ettim," dedi Phillip, sesi kupkuruydu.

Eloise Phillip'e özür dileyen gözlerle bakıyordu. Phillip, öldürülmesine ramak kaldıktan sonra en azından bu kadarını beklerdi zaten. Eloise kardeşlerine döndü ve her birini sırayla işaret ederek, "Anthony, Benedict, Colin, Gregory. Bu üçü," dedi A, B ve C'yi işaret ederek, "ağa beylerim. Bu ise," dedi umursamaz bir tavırla Gregory'yi işaret ederek, "ufaklık."

Gregory Eloise'in gırtlağına yapışacak gibi görünüyordu. Ki bu, Gregory'nin vahşi tavırlarına bir son verecekse Phillip için sorun değildi.

Eloise sonra kardeşlerine Phillip'i işaret ederek, "Sör Phillip Crane ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz," dedi.

"Çalışma masanda bir mektup kalmış," dedi Colin.

Eloise acıyla gözlerini yumdu. Phillip, *kendi kendine aptal, aptal, aptal dediğini görür gibi oldu.*

Colin pis pis sırıttı. "Eğer ilerde yine kaçacak olursan daha dikkatli olmalısın."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Eloise fakat hararetini kaybediyordu.

Phillip cesaretini toplayarak, "Şimdi kalksam olur mu?" diye sordu.

"Hayır."

Hangi Bridgerton'ın sesinin daha fazla çıktığını kestirebilmek zordu.

Phillip yerde kaldı. *Kendini korkak saymazdı ve yumruk kavgasında da ustaydı ama lanet olsun ki karşısında dört kişi vardı. Boksör olabilirdi ama intihara meyilli salağın teki de değildi.*

"Gözün nasıl bu hale geldi?" diye sordu Colin sakince.

Eloise cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Kazayla oldu."

"Konuyu biraz daha açmak ister misin?" diye sordu Colin.

Eloise rahatsız bir ifadeyle yutkundu ve Phillip'e baktı. *Keşke bakmasaydı,* diye düşündü Phillip. Bu Eloise'in gözünün morarmasından Phillip'in sorumlu olduğu fikrini kuvvetlendirecekti.

Bir yanlış anlama ölümüne ya da paramparça edilmesine neden olabilirdi. Göz morartmak şöyle dursun, kız kardeşlerine dokunulmasına bile müsaade edecek tipler gibi görünmüyorlardı.

Phillip bıkkın bir ifadeyle, "Onlara gerçeği söyle Eloise," dedi.

"Phillip'in çocukları yaptı," dedi Eloise çekinerek. Phillip endişe etmemişti, ne kadar kendisini boğmaya çalışmışlarsa da masum çocuklara zarar verecek tiplere benzemiyorlardı. Eloise de kesinlikle, Amanda ve Oliver'a zarar gelmesine neden olacak bir şey söylemezdi zaten.

Anthony, Phillip'e biraz daha az aşağılayıcı bir ifadeyle bakarak, "Çocukları da mı var?" diye sordu.

Anthony'nin de çocukları var herhalde, diye düşündü Phillip.

"İki tane," diye yanıtladı Eloise. "İkizler aslında. Bir kız bir erkek. Sekiz yaşındalar."

"Tebrik ederim," diye mırıldandı Anthony.

"Teşekkür ederim," dedi Phillip, o an kendini çok yaşlı ve yorgun hissederek. "Taziyelerinizi kabul ediyorum demek daha doğru olur."

Anthony, Phillip'e ilgiyle baktı. Hatta neredeyse (tam olarak olmasa da) gülümser gibi oldu.

"Çocuklar burada oluşumu pek hoş karşılamadılar," dedi Eloise.

"Akıllı çocuklarmış," dedi Anthony.

Eloise, Anthony'ye hoşnutsuzluğunu belirten bir bakış attı. "İple tuzak kurdular. Tıpkı Colin'in bana 1804'te kurduğu gibi." Eloise, Colin'e delici bakışlar göndermek için döndü.

Colin dudaklarını inanmaz bir ifadeyle büzdü. "Tarihi hatırlıyor musun?"

"O her şeyi hatırlar," dedi Benedict.

Eloise, Benedict'e bakmak için döndü.

Ağrıyan boğazına rağmen, Phillip konuşmadan zevk alıyordu.

Eloise tekrar, bir kraliçe edasıyla Anthony'ye dönerek, "Ve düştüm," dedi.

"Gözünün üstüne mi?"

"Aslında kalçamın üstüne fakat düşüşümü yavaşlatmaya fırsatım olmadı ve yanağımı çarptım. Sanıyorum ezik de gözüme doğru yayıldı."

Anthony, Phillip'e vahşice baktı. "Doğru mu söylüyor?"

Phillip başıyla onayladı. "Ağabeyimin ölüsü üstüne yemin ederim. Çocuklar da aynı ifadeyi vereceklerdir. Onları sorgulamak istiyor musun?"

"Elbette hayır," dedi Anthony sertçe. "Ben öyle bir şey..." Boğazını temizledi ve, "Kalk ayağa!" diye emretti. Phillip'e elini uzatarak tavrını kontrol altına aldı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip uzatılan eli kabul etti. Eloise'in ağabeyinin düşmandan ziyade, çok iyi bir müttefik olabileceğini anlamıştı. Dört Bridgerton erkeğini de temkinle incelemişti ve savunma pozisyonunda duruyordu. Dördü de aynı anda üstüne gelirse karşılarında hiç şansı yoktu ve hâlâ böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

Günün sonunda ya evlenecek ya da ölecekti. Bridgerton kardeşlerin bunu oylamaya sunmasına da pek hazır değildi.

Anthony diğer dört kardeşini tek bir bakışla susturdu. Phillip'e dönerek, "Belki de neler olduğunu senden dinlemeliyiz," dedi.

Phillip gözünün ucuyla, sandalyede oturan Eloise'in sakince ya da en azından Eloise'den beklemediği bir sakinlikle, araya girmek için ağzını açtığını ve sonra kapadığını gördü.

Phillip, Anthony Bridgerton gibi bakmayı öğrenmesi gerektiğini düşündü. Bu bakışla çocuklarını anında hizaya sokabilirdi.

"Eloise'in artık lafımızı böleceğini sanmıyorum," dedi Anthony sakince. "Lütfen, devam et."

Phillip, Eloise'e baktı, patlayacak gibi görünüyordu ama yine de dilini tutmuştu; Bu Eloise gibi biri için takdire şayan bir hareketti.

Eloise'i Romney Malikânesi'ne getiren olayları özetle sıraladı. Anthony'ye Eloise'in yazdığı başsağlığı mektubundan başlayarak, karşılıklı dostça yazışmalarından bahsetti. Colin başını sallayıp, "Odasında neler yazdığını hep merak etmiştim," diyene kadar da anlatmaya devam etti.

Phillip, Colin'e sorgular bir ifadeyle baktığında, Colin ellerini kaldırdı ve, "Parmaklarında hep mürekkep lekeleri vardı. Sebebini hiç anlayamamıştım," dedi.

Phillip hikâyesini noktaladı. "Gördüğünüz üzere, bir eş arayışındaydım. Eloise'in mektuplarından akıllı ve mantıklı bir insan olduğu kanaatine vardım. Çocuklarım ise, eğer onlarla tanışacak kadar uzun süre burada kalırsanız sizin de anlayacağınız üzere, biraz, şey... şamatacılardır." Bu kelimeyi seçtiği için memnundu. "Eloise'in onları sakinleştirecek bir etki yaratacağını düşündüm."

Benedict, "Eloise mi?" diye homurdanarak güldü. Diğerlerinin de onunla aynı fikirde olduğu ifadelerinden belliydi.

Phillip, Benedict'in Eloise'in her şeyi hatırladığını söylemesine gülse, hatta Anthony'nin ağızlık takma fikrine katılsa da Bridgerton erkeklerinin, kız kardeşlerine hak ettiği saygıyı göstermediklerini fark etmişti. Sert bir ses tonuyla, "Kız kardeşiniz, çocuklarım üzerinde olağanüstü bir etki yarattı. Onu benim yanımda küçük düşürmezseniz iyi edersiniz," dedi.

Phillip muhtemelen ölüm emrini imzalamıştı. Onlar dört kişiydiler ve hakaret etmek Phillip'in pek hayrına değildi. Ülkenin yarısını kardeşlerinin namusunu korumak için kat etmişlerse de karşısında durup onunla dalga geçmelerine de göz yumacak değildi.

Bunu Eloise'e yapamazlardı, en azından Phillip'in önünde değil.

Ne kadar şaşırtıcı olsa da hiçbiri karşılık vermemişti. Hatta hâlâ yetkinin kendisinde olduğu belli olan Anthony bile, Phillip'i dikkatle süzmüş ve sanki ne ima ettiğini anlamaya çalışırmış gibi onu incelemişti.

"Senin ve benim konuşacak çok şeyimiz var," dedi Anthony sessizce.

Phillip başını sallayarak onayladı. "Kardeşinizle de konuşacağınızı umuyorum."

Eloise Phillip'e minnet dolu gözlerle baktı. Phillip buna şaşırmamıştı. Eloise'in hayatıyla ilgili kararlar verilirken dışlanmayı hoş karşılayacağını düşünmüyordu. Aslında herhangi bir konuda dışlanmayı kabul edecek biri değildi.

"Evet," dedi Anthony "Konuşacağım. Hatta izin verirsen önce biz aramızda bir konuşalım."

Phillip, diğer üçü gözlerini üzerine dikmişken, bir Bridgerton'a itiraz edecek değildi.

"Lütfen, çalışma odamı kullanın, Eloise size yolu gösterebilir."

Bu pek söylenecek söz değildi. Kardeşlerine Eloise'in etrafı bilecek kadar uzun süredir burada kaldığını hatırlatmak yanlıştı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Anthony ve Eloise tek kelime etmeden odadan çıkarak, Phillip'i diğer Bridgerton kardeşlerle baş başa bıraktılar.

Yemek odasında bir müddet daha kalacağını fark eden Phillip, "Oturabilirmiyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi Colin içtenlikle. Benedict ve Gregory, Phillip'e bakmaya devam ediyorlardı. Phillip, Colin'in arkadaş olma gibi bir niyetinin olmadığını anladı. Diğer erkek kardeşlerine göre daha sıra dışı bir sıcakkanlılığı olabilirdi ama gözlerinden Phillip'in yadsıyamayacağı keskin bir zekâ okunuyordu.

Phillip masadaki yemeği işaret ederek, "Lütfen yiyin," dedi

Benedict ve Gregory, Phillip sanki onlara zehir sunuyormuş gibi pis pis bakıyorlardı. Colin ise Phillip'in karşısına oturup tabağa kıtır bir ekmek koymuştu.

"Çok güzeller," dedi Phillip, her ne kadar o akşam ekmek yeme fırsatı bulamamışsa da.

Bir ısırık alarak, "Harika," diye mırıldandı Colin. "açlıktan ölüyordum."

"Böyle bir durumda nasıl yemek düşünebilirsin?" dedi Gregory kızarak.

Tereyağını bulmak için masayı tarayarak, "Ben her zaman yemek düşünürüm," dedi Colin. "Düşünecek başka ne var ki?"

"Eşin," dedi Benedict kelimeyi vurgulayarak.

"Ah, eşim," dedi Colin ve başını salladı. Phillip'e dönerek sert bir bakış yöneltti. "Farkında olacağın üzere, geceyi eşimle birlikte geçirmek isterdim."

Phillip'in aklına, o an orada olmayan Bayan Bridgerton'a hakaret niteliği taşımayacak bir cevap gelmedi.

Colin ekmekten kocaman bir ısırık aldı ve ağzı doluyken konuşup ev sahibine açıkça kabalık ederek, "Evleneli yalnızca birkaç hafta oldu," dedi.

Phillip kaşlarından birini sorgular bir ifadeyle kaldırdı.

"Yeni evliyiz."

Phillip, sanki bir çeşit yanıt gerekiyormuşçasına başını salladı.

Colin öne doğru eğildi. "Eşimi bırakmayı hiç istemedim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Phillip. Cidden, başka nasıl cevap verilebilirdi ki?

"Ne dediğini gerçekten anlıyor musun?" dedi Gregory.

Colin dönerek, henüz konuşma sanatının inceliklerini bilemeyecek kadar genç olan kardeşine soğuk bir bakış attı. Phillip, Colin ona dönene kadar bekledi ve kuşkonmaz ikram etti.

"Sanırım eşinizi özlemişsiniz."

Bir anlık sessizlikten sonra, Colin mağrur bir ifadeyle, "Aynen öyle," dedi.

Phillip, bu münakaşaya karışmayan Benedict'e baktı.

Büyük hata. Benedict parmaklarını esnetiyor, hâlâ Phillip'i eline geçen ilk fırsatta boğmadığına pişmanmış gibi görünüyordu.

Phillip bakışlarını, kollarını göğsünde sinirle kavuşturmuş olan Gregory'ye çevirdi. Tüm vücudu resmen öfkeyle gerilmişti. Belki Phillip'e belki de bütün gece ona ergen muamelesi yapan ailesine öfkeliydi. Phillip'in bakışlarına pek hoş karşılık vermedi. Gregory çenesini ileri uzatıp dişlerini gıcırdattı ve...

Phillip'e bu kadarı yetmişti. Tekrar Colin'e döndü.

Colin hâlâ yemekle uğraşıyordu. Her nasılsa hizmetkârlardan birini çorba getirmesi için kandırabilmişti. Kaşığını masaya bırakarak öteki eline bakıyor, parmaklarını sırayla gerdirerek, her defasında Phillip'e yöneltilmiş gibi gelen bir şeyler mırıldanıyordu.

"Eşimi.

"Çok.

"Özledim."

Phillip sonunda, "Lanet olsun!" diye patladı. "Eğer bacaklarımı kıracaksanız lütfen hemen şu an kırın."

10. Bölüm

...kardeşlerinin hepsi kız olduğu için çok şanssızsın Penetope. Erkek kardeşler çok daha eğlenceli.

Eloise Bridgerton'dan Penelope Featherington'a, ağabeyleriyle Hyde Park'ta yaptıkları bir akşam gezmesinden sonra.

"Seçeneklerin şunlar," dedi Anthony, Phillip'in masasında sanki evin sahibiymiş gibi oturuyordu. "Onunla ya bir ya da iki haftaya kadar evleneceksin."

Eloise'in ağzı şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Anthony!"

"Başka bir şey önermemi mi bekliyordun?" dedi ağabeyi sakince. "Ama durumu göz önünde bulundurursak, sanırım üç haftaya kadar uzatabiliriz."

Eloise insanların bu şekilde, sanki onlar olgun ve mantıklılarmış da kendisi söz dinlemez çocuğun tekiymiş gibi davranmalarına dayanamıyordu. Anthony'nin bağırıp çağırmasını yeğlerdi, çünkü bu sayede sanki Anthony aklını kaçırmış da kendisi üstüne gidilen zavallı masumun tekiymiş gibi davranabilirdi.

"İtirazını anlamsız buluyorum," diye devam etti Anthony. "Buraya zaten onunla evlenmek niyetiyle gelmedin mi?"

"Hayır! Ben onun evlenmek için uygun biri olup olmadığını görmeye geldim."

"Öyle mi peki?"

"Bilmiyorum," dedi Eloise. "Daha geleli iki gün oldu."

"Yine de," dedi Anthony, zayıf mum ışığı altında tırnaklarına boş boş bakarak, "iki gün bütün itibarını mahvetmen için yeterli bir süre."

"Gittiğimi kimse biliyor mu?" diye hızlıca sordu Eloise. "Aile dışından yani."

"Henüz değil," dedi Anthony, "ama biri öğrenecektir. Birileri hep öğrenir."

"Aslında bir refakatçim de olacaktı," dedi Eloise somurtarak.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Öyle mi?" diye sordu Anthony, ifadesi oldukça girişkendi. Sanki yemekte kuzu servis edilip edilmeyeceğini ya da şerefine bir av partisi düzenlenip düzenlenmeyeceğini sorar gibiydi.

'Yakında gelecek."

"Hmm. Ondan önce gelmem kötü olmuş."

"Herkes için kötü oldu," diye mırıldandı Eloise.

Eloise'in söylediklerini duyduğunu ima eden o kötü ses tonuyla, "O ne demek?" diye sordu Anthony.

"Anthony," dedi Eloise, sesinde bir rica havası vardı ama ne rica edeceğini de bilmiyor gibiydi.

Anthony, Eloise'e döndü, koyu gözlerinden ateş fışkırıyordu. Bakışları o kadar sertti ki Eloise gözlerini görünce, daha önce tırnaklarına bakıyor olmasına şükretti. Anthony Bridgerton'ın öfkesine şahit olan herkesin yaptığı gibi, Eloise de bir adım geri attı.

Fakat Anthony konuşmaya başladığında, sesi kontrollü ve sakindi. "Mezarını kazdığına göre," dedi yavaş ve kesin bir şekilde konuşarak, "korkarım içine girip yatmalısın."

"Beni tanımadığım bir adamla mı evlendireceksin?" diye fısıldadı Eloise.

"Sanki gerçekten öyle de..." diye karşılık verdi Anthony. "Yemek odasındayken onu gayet iyi tanıyor gibiydin. Her fırsatta savunmaya çalıştın onu."

Anthony onu köşeye sıkıştırıyordu ve bu Eloise'i delirtmekteydi. "Şimdi değilse ne zaman? Bir haftaya kadar mı? Ya da iki?"

Eloise, elleriyle kulaklarını kapamak istercesine, 'Yeter!" diye patladı. "Düşünemiyorum."

"Düşünmüyorsun," diye düzeltti Anthony. "Beyninin sağduyuya ayrılmış o ufacık kısmını kullanıp sadece biraz düşünseydin, kaçıp buraya gelmezdin. Ne yapacaksın Eloise?"

Eloise tam bir aptal gibi cevap vermekten nefret ederek, "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

O mantıklı ve can sıkıcı konuşma tonunda devam eden Anthony, "Öyleyse," dedi, "bu durum elimizi kolumuzu bağlıyor, değil mi?"

"Bu şekilde konuşmayı keser misin?" diye sordu Eloise, yumruklarını göğsünün üzerinde sıkarak. "Her cümleni soru işaretiyle bitirmek zorunda mısın?"

Anthony keyifsiz bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de senin fikrini almamı takdir edersin diye düşünmüştüm."

"Beni küçümsüyorsun ve bunu biliyorsun."

Anthony gözlerinde şimşekler çakarak öne doğru eğildi. "Kendimi kontrol etmemin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Eloise tahminde bulunma riskine girmek istemedi.

"Gece yarısı kaçıverdin," dedi ayağa kalkarak, "tek kelime etmeden, bir not bile bırakmadan... "

"Not bıraktım!" diye çıkıştı Eloise.

Anthony inanmadığı aşikâr olan bir tavırla Eloise'e baktı.

"Gerçekten bıraktım!" diye ısrarla direndi Eloise. "Ön taraftaki salonda, duvara dayalı masalardan birinin üzerine, Çin vazosunun yanına bıraktım."

"Ve bu gizemli notta yazan..."

"Endişelenmemeniz gerektiği, iyi olduğum ve bir aya kadar sizinle iletişim kuracağım yazıyordu."

"Ha!" dedi Anthony dalga geçerek. "Bak bu içime su serpti."

"Neden görmediğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı Eloise. "Herhalde diğer davetiyelere karışmıştır."

Anthony, Eloise'e doğru bir adım atarak, "Tüm bildiğimiz kaçırılmış olduğundu," diye devam etti.

Eloise'in beti benzi attı. Ailesinin böyle bir şey düşünebileceği aklının ucundan geçmemişti. Notunu bulamayacaklarını hiç düşünmemişti.

"Annemizin ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Anthony, sesi son derece ciddiydi. "Tabii endişe etmekten dolayı kendinden geçtikten sonra."

Eloise duyacağı cevaptan korkarak başını salladı. "Bankaya gitti," dedi Anthony. "Neden biliyor musun?"

"Söyler misin artık?" dedi Eloise bundan sıkılmaya başlamıştı, sorulardan nefret ediyordu.

"Bankaya gitti," dedi Anthony Eloise'e doğru korkunç bir ifadeyle biraz daha yaklaşarak, "çünkü seni kaçıranlara fidye ödemek için tüm hesapların yerinde olduğundan emin olmak istiyordu."

Eloise, ağabeyinin sesindeki öfkeden ötürü geriledi. Not bırakmıştım demek istedi bir kez daha fakat bunun önemi olmadığını biliyordu. Yanlış davranmıştı, aptallık etmişti ve özür dileyerek aptallığını doğrulamak istemiyordu.

"Neyse ki Penelope yaptığın şeyi fark etti," dedi Anthony. "Odanda bizden daha fazla zaman geçirdiği için ondan odanı aramasını istedik."

Eloise başıyla onayladı. Penelope en yakın arkadaşıydı (Colin ile evli olsa da hâlâ öyleydi). Eloise'in odasında saatlerce birlikte vakit geçirirler, her şeyi konuşurlardı. Phillip'in mektupları ondan sakladığı tek sırdı.

"Mektubu nerede buldu?" diye sordu Eloise. Önemli olduğunu düşündüğünden değil ama Eloise yine de merak ediyordu. "Çalışma masanın arkasına düşmüş." Anthony kollarını kavuşturdu. "İçindeki çiçekle beraber."

Her nasılsa uygun göründü ve, "Phillip botanikçi," diye mırıldandı.

"Anlayamadım?"

"Botanikçi," dedi Eloise biraz daha yüksek sesle. "Sör Phillip. Cambridge'de eğitim görmüş. Ağabeyi Waterloo'da ölmese akademik kariyer yapacakmış."

Anthony Eloise'in verdiği bilgiyi düşünerek başını salladı. "Eğer bana onun zalim bir adam olduğunu ve seni dövüp kaba davranacağını falan söylesen seni buna zorlamazdım. Fakat bir cevap vermeden önce söyleyeceklerimi düşünmeni

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

istiyorum. Sen bir Bridgerton'sın. Kiminle evleneceğin ya da rahibin huzurunda evlilik yemini edince soyadının ne olacağı umurumda değil. Sen daima bir Bridgerton olarak kalacaksın ve biz Bridgertonlar onurlu, namuslu insanlarızdır. Böyle olmamız beklendiğinden değil, gerçekte böyle olduğumuzdan ötürü."

Eloise başıyla onayladı, gözlerine dolan yaşlara engel olmaya çalışarak yutkundu.

"O yüzden şimdi sana soruyorum," dedi Antony, "Sör Phillip Crane ile evlenmemen için bir sebep var mı?"

"Hayır," diye fısıldadı Eloise, tereddüt bile etmemişti. Henüz evliliğe hazır değildi ama cevap vermeye tereddüt ederek de hakikate gölge düşüremezdi. "Sanırım yok."

Eloise, ne demesi gerektiğini bilemeyerek ayakta dikiliyordu ve döndü. Ağladığını Anthony'nin fark ettiğinden emindi ama gözyaşlarını görmesini istemiyordu. "Evleneceğim," dedi güçlükle konuşarak, "Ama ben... şey olmasını isterdim..."

Anthony üzüntüsünü anlayarak bir süre sessiz kaldı ama sonra, Eloise devam etmeyince sordu: "Ne isterdin Eloise?"

"Bunun bir aşk evliliği olacağını ummuştum," dedi Eloise, kendisinin bile zar zor duyabildiği çok kısık bir sesle.

Her zamanki gibi her şeyi gayet iyi işiten Anthony, "Anlıyorum," dedi. "Bunu evden kaçmadan önce düşünmen gerekirdi, değil mi?"

Eloise o an ağabeyinden nefret etti. "Sen aşk evliliği yaptın, beni anlıyor olman gerekir."

Anthony, Eloise'in konuyu kendine getirmesinden hoşlanmadığını belli eder bir ifadeyle, "Ben eşimle, kendimizi İngiltere'deki en rezil dedikodunun içinde bulduktan sonra evlendim," dedi.

Eloise uzun bir soluk verdi, kendini aptal gibi hissediyordu. Anthony evleneli çok uzun zaman olmuştu ve o zamanki olayları unutmuştu.

"Eşimle evlendiğim zaman ona âşık değildim ya da," diye ekledi Anthony, sesi biraz daha yumuşayıp daha boğuk bir hal almıştı, "o zaman öyleysem bile bunun farkında değildim."

Eloise başını salladı, Phillip'le aynı şansa sahip olmasını dileyerek, "Sen çok şanslıydın," dedi.

Bu söz üzerine Anthony'nin çıkışmaması şaşırtıcıydı. Tek söylediği, "Biliyorum," oldu.

Eloise, "Penelope, Colin ile evlendiğinde," diye mırıldandı, "ne yapacağımı bilemedim..." Sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına almıştı. "Ben çok kötü bir insanım. Ayrıca sahtekârın tekiyim. Çünkü evlendiklerinde tek düşünebildiğim kendimdi."

Anthony içini çekti ve Eloise'in yanına çömeldi. "Berbat biri değilsin Eloise, bunu biliyorsun."

Eloise, Anthony'nin yüzüne bakarak, ağabeyinin ne zaman bu kadar bilge olduğunu merak etti. Eğer tek bir kırıcı söz daha etmiş ve dalga geçmiş olsa, Eloise'in kalbi paramparça olurdu. Kalbi kırılır ya da artık iyice hissizleşirdi ama her iki şekilde de, aralarındaki bağ mahvolacaktı.

Fakat kardeşleri arasındaki, en gururlu ve en kendini beğenmiş, doğuştan asilzade Anthony bile, Eloise'in yanında diz çökmüş, ellerini ellerinin üzerine koymuş, şefkatle konuşuyordu.

"Onlar adına mutlu oldum," dedi Eloise. "Mutluyum."

"Biliyorum."

"Mutluluktan başka bir şey hissetmemeliydim. Başka bir şey hissetmek hiç insani değil. Penelope bana kız kardeşim kadar yakın," dedi Eloise. "Sadece mutlu olmalıydım."

"Mutluyum dememiş miydin zaten?"

Eloise başını sallayarak onayladı. "Öyleyim. Öyleyim. Eminim ki öyleyim. Sadece bunu dile getirmiyorum."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Anthony sevimli bir şekilde gülümsedi ve Eloise'in devam etmesini bekledi.

"Sadece, kendimi bir anda çok yalnız ve yaşlanmış buldum." Eloise, Anthony'ye bakarak anlayıp anlamadığını görmek istedi. "Yüz üstü bırakılacağımı hiç düşünmemiştim."

Anthony kıkırdadı. "Eloise Bridgerton, kimsenin seni yüz üstü bırakmak gibi bir hata yapacağını sanmıyorum."

Eloise'in dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Sanırım ömrümü evde kalmış bir kadın olarak geçireceğimi düşünmemiştim. Ya da sonsuza kadar evde kalsam bile, en azından Penelope de benimle aynı durumda olmalıydı. Böyle düşünerek kabalık ettim ve..."

"Ama aynen böyle oldu," dedi Anthony, Eloise'in hassaslığına bir son vererek. "Penelope'nin bile bir gün evleneceğini düşündüğünü sanmıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Colin'in de. Bilirsin, aşkın insanın karşısına ne zaman çıkacağı belli olmaz."

Eloise başını sallayarak onayladı. Aşkın kendi karşısına da çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Herhalde çıkmayacaktı. "Evlendiklerine seviniyorum."

"Biliyorum. Ben de seviniyorum."

Eloise, Phillip salonun aşağısında, iki koridor ötedeki yemek odasında olsa da kapıyı işaret ederek, "Sör Phillip," dedi, "bir senedir yazışıyorduk. Sonra o evlilik bahsini açtı ve bunu çok düzgün bir şekilde yaptı. Teklifte bulunmadı.
Birbirimize uyup uymadığımızı görmek için ziyaret etmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Kendi kendime, adam delirmiş olmalı, diye düşündüm, çünkü böyle bir teklifi kabul edemezdim. Kim tanımadığı biriyle evlenmek isterdi ki?" Küçük bir kahkaha attı. "Ardından, Colin ve Penelope nişanlarını duyurdular. Sanki dünyam altüst olmuştu. İşte o an teklifi düşünmeye başladım."

Anthone hiçbir şey söylemedi, yalnızca Eloise'i anlıyormuşçasına elini sıktı.

"Bir şeyler yapmalıydım," dedi Eloise. "Hayatımın gidişatını kaderin eline bırakamazdım."

Anthony bir kahkaha patlatarak, "Eloise," dedi, "bu seninle alakalı endişe edeceğim en son şey." "Anth..."

'Yo, dur bitireyim," dedi Anthony. "Sen özel bir insansın Eloise. Senin hayatın asla kader tarafından şekillendirilemez. Bu konuda bana güven. Senin nasıl yetiştiğine şahit oldum, sana ağabeylik etmem gerekirken, çoğu zaman babalık etmek zorunda kaldım."

Eloise, sanki bir şey yüreğini dağlıyormuş gibi dudaklarını araladı. Anthony haklıydı. Babası gibiydi. Kimsenin Anthony'ye biçilmesini istemediği ama onun yıllardan beri hiç şikâyet etmeden üstlendiği bir roldü bu.

Bu kez Eloise onun elini sıktı. O anda onu ne kadar sevdiğini bir kez daha anlamıştı.

"Sen kendi kaderini kendin belirlersin Eloise." dedi Anthony. "Sen her zaman kendi kararlarını kendin verdin, kontrol hep senin ellerindeydi. Her zaman böyle olmamış olabilir ama söylediklerim doğru."

Eloise bir an gözlerini kapayarak başını salladı. "Buraya gelirken de kendi kararımı vermeye çalışıyordum. Yaptığım şey doğru görünüyordu."

"Belki de," dedi Anthony sakin bir şekilde, "doğru olduğunu zamanla göreceksin. Sör Phillip sağlam birine benziyor."

Eloise yüzündeki aksi ifadeyi gizleyemedi. "Sen bunu Phillip'i boğazlarken anlayabildin yani?"

Anthony hor gören bir bakış attı. "Bir erkeğin dövüşürken diğeri hakkında neleri anlayabileceğini bilsen şaşırırsın."

"Sen ona kavga mı diyorsun?" Dörde karşı tekti!"

Anthony omuzlarını silkti. "Adil bir dövüş olduğunu söylemedim."

"Sen adam olmazsın."

"Son zamanlarda yaptıklarını düşünürsek, bunu senin söylemen ilginç."

Eloise yüzünün kızardığını hissetti.

"Peki öyleyse," dedi Anthony canlı bir şekilde. Bu, konuyu değiştireceğinin belirtisiydi. "Şöyle yapacağız..."

Eloise ağabeyi ne derse onu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, ifadesi kesindi.

"Derhal valizini toplayacaksın," dedi Anthony. "Benim Kulübem'e gidip bir hafta orada kalacağız."

Eloise başını salladı. Benim Kulübem, Benedict'in evinin garip adıydı. Wiltshire'da, Romney Malikânesi'nden fazla uzak olmayan bir yerde konumlanıyordu. Benedict orada, eşi Sophie ve üç oğluyla birlikte yaşıyordu. Çok büyük bir ev değildi ama konforluydu ve birkaç Bridgerton için de yeterince odası vardı.

"Senin Sör Phillip her gün gelip ziyaret edebilir," diye devam etti Anthony. Eloise, ağabeyinin böyle diyerek, Sör Phillip'in her gün gelmek zorunda olduğunu kastettiğinin farkındaydı.

Tekrar başını salladı Eloise.

"Eğer haftanın sonunda kız kardeşimle evlenmek için yeterince uygun bir insan olduğuna ikna olursam evleneceksin. Derhal!"

"Gerçekten bir haftada bir insanın karakteri hakkında yargıya varabileceğini düşünüyor musun?"

"O kadar bile zaman almaz," diye belirtti Anthony, "ve eğer ikna olamamışsam bir hafta daha bekleyeceğiz."

Eloise, "Sör Phillip benimle evlenmek istemeyebilir," diye belirtmek zorunda hissetti kendini.

Anthony sertçe bakarak, "Öyle bir şansı yok," dedi.

Eloise yutkundu.

Anthony kibirli bir ifadeyle, "Anlaştık mı?" diye sordu.

Eloise başını sallayarak onayladı. Anthony'nin planı mantıklı görünüyordu (çoğu ağabeyin müsaade edeceğinden daha mantıklı). Eğer bir şeyler yolunda gitmezse Eloise Sör Phillip Crane ile evlenmesinin mümkün olmadığını düşünürse o zaman bu

işten nasıl sıyrılacağını düşünmesi için bir hafta zamanı olacaktı. Bir haftada her şey olabilirdi.

Şu son bir haftaya baksanıza...

Anthony, "Yemek odasına dönelim mi?" diye teklifte bulundu. "Sanırım karnın açtır. Ayrıca daha fazla oyalanırsak, Colin ev sahibimizi bile yiyip bitirebilir."

Eloise başını salladı. 'Ya öyledir ya da Phillip'i çoktan öldürmüşlerdir."

Anthony bir an durup düşündü. "Bu beni düğün masrafından kurtarırdı."

"Anthony!"

"Dalga geçiyorum Eloise," dedi Anthony başını yorgun bir tavırla sallayarak. "Hadi gel bakalım, Sör Phillip'in sağ kaldığından emin olalım."

Anthony ve Eloise odaya girerlerken Benedict anlatıyordu; "Sonra handa masalara servis yapan kadın çıkageldi. Hayatımda gördüğüm en büyük... "

"Benedict!" diye bağırdı Eloise.

Benedict kız kardeşine mahcup bir ifadeyle baktı. Elleriyle, bir kadının sahip olması mümkün olmayan ölçüleri gösteriyordu. Ellerini aniden geri çekerek, "Affedersin," diye mırıldandı.

Eloise, "Sen evlisin!" diyerek azarladı onu.

Colin, "Ama kör değil ya," dedi sırıtarak.

Eloise, "Sen de evlisin!" diyerek Colin'i de suçladı.

"Ama kör de değilim," dedi tekrar Colin.

Gregory, Eloise'in hayatında işitmek zorunda kaldığı muhtemelen en sinir bozucu küçümseyişle, "Eloise, hayatta bazı şeyleri görmemek imkânsızdır," dedi ve ekledi; "özellikle erkeksen."

"Doğru, ben de gördüm," dedi Anthony. Eloise bir kardeşinden diğerine bakıp bu iğrenç konuşmanın içinde akıllı birilerini ararken ağzı açık kalmıştı. Bakışlarını Phillip'e yöneltti. Eloise'in Anthony ile odaya kapandığı kısa süre içerisinde, kardeşleriyle sağlam bir bağ kurmuş gibiydi ve halinden son derece memnun görünüyordu.

"Sör Phillip?" dedi Eloise, ondan mantıklı bir şeyler duymayı umarak.

Fakat Phillip sadece delice bir gülümsemeyle, "Kimden bahsettiklerini biliyorum," dedi. "Birçok kez o hana gittim. Lucy buralarda oldukça meşhurdur."

"Onu ben bile duydum," dedi Benedict, başını bildiğini belli eden bir şekilde sallayarak.

Mavi gözleri ilgiyle parıldayan Gregory, Phillip'e doğru eğilerek sordu, "Peki sen onunla hiç..."

"Gregory!" Eloise resmen haykırmıştı. Bu kadarı da fazlaydı artık. Kardeşleri onun önünde böyle şeyler konuşmamalıydı. Dahası bilmek isteyeceği son şey, Sör Phillip'in memeleri çorba çanağı kadar kocaman olan garson kadının tekiyle oynaşıp oynaşmadığıydı.

Fakat Phillip başını salladı, "Lucy evliydi, tıpkı benim gibi," dedi.

Anthony Eloise'e döndü ve kulağına fısıldadı: "İyi gidiyor."

Eloise, "Sevgili kız kardeşin için bu kadar yüksek ölçütlerin olmasına sevindim," diye mırıldandı.

Anthony, "Söylediğim gibi," diye belirtti, "Lucy'yi ben de gördüm. Ve Phillip kendine hâkim olabilen bir adam."

Eloise ellerini beline koyarak, doğrudan ağabeyinin gözlerinin içine baktı. "Baştan çıkmış mıydın?"

"Elbette hayır! Kate gırtlağımı keserdi."

"Kate'in yoldan çıksaydın ne yapacağını sormuyorum, kaldı ki kesmeye gırtlağından başlayacağından da şüpheliyim."

Anthony irkildi, söylediği doğruydu.

"Ben baştan çıkıp çıkmadığını bilmek istiyorum," diye ısrar etti Eloise.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi Anthony. "Ama kimseye söyleme. Sonuçta eskiden zamparalığımla ünlüydüm. İnsanların tamamen uysallaştığımı düşünmelerini istemem."

"Korkunçsun."

Anthony sırıtarak, "Ayrıca, eşim bana hâlâ deliler gibi âşık, önemli olan da bu, değil mi?" Eloise Anthony'ye hak verdi. İç geçirerek, "Onlarla ne yapacağız?" dedi. Yemek odasındaki, boş tabaklarla dolu masada oturan dörtlüyü işaret etti. Phillip, Benedict ve Gregory arkalarına yaslanmış dinleniyorlardı fakat Colin hâlâ yemeye devam ediyordu.

Anthony omuzlarını silkti. "Sen ne yapmak istersin bilmiyorum ama ben onlara katılacağım."

Eloise kapının ağzında dikilerek Anthony'nin oturup kendine bir kadeh şarap doldurmasını izledi. Şükürler olsun ki, sohbet Lucy'nin devasa memelerinden boksa kaymıştı. Ya da en azından Eloise öyle olduğunu düşünmüştü. Phillip, Gregory'ye bir hareket gösteriyordu ancak bir anda yüzüne yumruğu yapıştırdı. Phillip, Gregory'nin sırtını sıvazlayarak, "Çok affedersin," dedi. Fakat Eloise, Phillip'in ağzının sağ yanıyla hafifçe gülümsediğini fark etti. "Eminim fazla acımaz. Benim çenem düzelmeye başladı bile."

Gregory, canının yanmadığını söylercesine bir şeyler mırıldandı ama yine de çenesini ovuşturdu.

Eloise yüksek sesle, "Sör Phillip?" dedi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Phillip derhal ayaklanarak, "Elbette," dedi. Aslında, Eloise'in kapıdaki duruşu değişmediğinden, odadaki tüm erkeklerin ayağa kalkmış olması gerekirdi.

Phillip ona doğru yürüdü. "Ters bir durum mu var?"

"Seni öldüreceklerini sandım," diye fısıldadı Eloise.

"Ah." Phillip, üç kadeh şarabın etkisiyle sırıttı. "Öldürmediler."

"Farkındayım," dedi Eloise. "Neler oldu?" Phillip masaya doğru baktı. Anthony, Colin'den arta kalan (gözünden kaçtığı için orada olduklarını fark etmediği) kırıntıları yiyordu. Benedict altındaki sandalyeyi arkaya doğru yaslayıp, iki bacağı üzerinde tutmaya çalışıyordu. Gregory kendi kendine mırıldanıyor, gözlerini kapayıp mutlulukla gülümserken muhtemelen Lucy'yi, daha doğrusu Lucy'nin devasa ve yumuşacık çıkıntılarım düşünüyordu.

Phillip tekrar Eloise'e döndü ve omuzlarını silkti.

Eloise müthiş bir sabırla, "Ne zaman bu kadar yakın dostlar oldunuz?" diye sordu.

"Ah," dedi Phillip başını sallayarak. "O olay epey komik aslına bakarsan. Onlara bacaklarımı kırın dedim."

Eloise öylece Phillip'e baktı. Ömrü boyunca erkekleri anlayamamıştı. Dört erkek kardeşi vardı ve bu yüzden erkekleri çoğu kadına nazaran daha iyi anlıyor olması gerekirdi. İdrak etmek yirmi sekiz senesini almış olsa da erkeklerin resmen birer ucube olduklarını anlamıştı.

Phillip tekrar omuzlarını silkerek, "Bu aramızdaki buzları eritti," dedi.

"Belli oluyor."

Karşılıklı bakıştılar. Eloise, tüm o zaman zarfınca Anthony'nin ikisine de baktığını görebiliyordu. Phillip bir anda, "Evlenmek zorundayız," dedi.

"Biliyorum."

"Evlenmezsek cidden bacaklarımı kıracaklar."

"Sadece o kadarla da kalmazlar," diye homurdandı Eloise. "Yine de bir hanımefendi, kemik sağlığı dışında bir sebepten dolayı seçilmiş olduğunu düşünmek ister."

Phillip şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, erkeklerin ne söyleyeceğini bilmedikleri zaman kıvırmaya çalıştıkları şekilde, "Doğru," dedi yavaşça.

"Ya da en azından," dedi Eloise, çaresizce iltifat dileniyormuş gibi algılanmayacak bir şeyler düşünmeye çalışarak, "başka bir sebepten dolayı seçilmiş olduğunu düşünmek ister."

Phillip, "Doğru," dedi başını sallayarak. Hâlâ bir şey söylemiyordu.

Eloise'in gözleri kısıldı. "Ne kadar şarap içtin sen?"

Phillip, "Üç kadeh... cik," dedi. Durdu ve düşündü. 'Ya da dört."

"Kadeh mi şişe mi?"

Phillip'in verecek bir cevabı yoktu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise masaya baktı boş tabakların yanı sıra üçü boşalmış, dört şişe şarap vardı.

'Yanınızdan o kadar uzun süre ayrılmadım," dedi Eloise.

Phillip omuzlarını silkti. "Ya onlarla içecektim ya da bacaklarımı kıracaklardı, İçmek bana gayet mantıklı göründü."

Eloise, "Anthony!" diye seslendi. Phillip'ten bıkmıştı artık. Hepsinden, erkekler, evlilik, kırık bacaklar ve boş şarap şişelerinden bıkmıştı. Ve her şeyden önemlisi, kendinden, kontrolünü kaybetmekten, hayatındaki çalkantılara karşı bu kadar çaresiz kalmaktan bıkmıştı.

"Gitmek istiyorum."

Anthony, Colin'den kalan bir parça tavuğu çiğnerken başını sallayarak homurdandı.

"Hemen Anthony!"

Anthony sesindeki titremeyi, ağzından güçlükle çıkan heceleri duymuş olmalıydı ki, derhal kalkıp, "Elbette," dedi.

Eloise hayatı boyunca at arabasında olduğuna bu kadar sevinmemişti.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

11. Bölüm

...içkinin dozunu kaçıran bir adama katlanamam. Bu yüzden, senin de anlayışla karşılayacağını düşündüğüm üzere, Lord Wescott'un teklifini kabul etmeyeceğim.

Eloise Bridgerton'dan ağabeyi Benedict'e, Eloise'e yapılan ikinci evlilik teklifini reddetmesi üzerine.

Benedict'in ufak tefek ve daima zarif görünen eşi Sophie Bridgerton, "İmkansız! Bunu yapmış olamazlar!" dedi.

Çimlerin üzerindeki sandalyesinde arkasına yaslanıp, limonatasından bir yudum alarak, "Yaptılar," dedi Eloise üzüntüyle. "Sonra da sarhoş olana kadar içtiler!"

"Şeytanlar," diye söylendi Sophie. Eloise onun, beylerin dün akşam birlikte yaptıkları rezillikten tiksindiğini fark etti. Tek ihtiyacı olan şeyin, erkekler hakkında konuşabileceği hassas bir kadın olduğunu anlamıştı.

Sophie kaşlarını çatarak, 'Yine o zavallı Lucy'yi konuştuklarını söyleme," dedi.

Eloise yutkundu. "Sen de mi tanıyorsun?"

"Onu tanımayan mı var? Sokakta yanından geçseydi sen de fark ederdin."

Eloise durdu ve kafasında canlandırmaya çalıştı. Yapamadı.

Sophie, etrafındaki kimse duyamayacak kadar kısık bir sesle, "Doğrusunu söylemek gerekirse o kadına üzülüyorum. Herkes ona bakıyor. Ayrıca, o durum beli için de sağlıksız olmalı," dedi

Eloise gülmemek için kendini tutsa da ağzından ufak bir kıkırdama çıktı.

"Posy bir kere bunu Lucy'ye sordu hatta!"

Eloise'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Posy, Sophie'nin üvey kız kardeşiydi. Benedict ve Sophie'nin evine sadece birkaç mil mesafede oturan oldukça neşeli bir papazla evlenmeden önce, birkaç sene Bridgertonlar ile yaşamıştı. Ayrıca, Posy Eloise'in tanıdığı en arkadaş canlısı insandı. Eğer koca memeli bir han hizmetlisi ile arkadaşlık edecek biri varsa, o kişi Posy olmalıydı.

Posy'nin eşini kastederek, "Lucy de Hugh'ın cemaatinde," diye açıkladı Sophie. "O yüzden, mutlaka denk gelmişlerdir."

"Peki ne dedi?" diye sordu Eloise.

"Posy mi?"

"Hayır Lucy."

"Ah, bilmiyorum," diyerek suratını astı Sophie. "Posy bana söylemedi, inanabiliyor musun? Hayatı boyunca benden hiç sır saklamamıştır. Bir cemaat üyesinin güvenine ihanet edemem dedi."

Eloise bunun asil bir davranış olduğunu düşündü.

Sevildiğinden emin olan bir kadının tüm özgüveniyle, "Beni endişelendirmiyor tabii," dedi Sophie, "Benedict asla yoldan çıkmaz."

"Tabii ki çıkmaz," dedi Eloise aceleyle. Benedict ve Sophie'nin aşkları, ailede bir efsane gibiydi. Eloise'in bir sürü teklifi geri çevirme nedenlerinden biri buydu. Onlarınki gibi bir aşk ve tutku arıyordu. Taliplerinden birinin tokalaşırken söylediği gibi, "Üç evim, on altı atım, kırk iki tane av köpeğim var," gibi laflardan daha fazlasını bekliyordu.

Sophie devam etti: "Ama yine de Lucy yanından geçerken Benedict'in ağzının sulanmamasını ummak fazla olmaz diye düşünüyorum."

Eloise coşkuyla ve kararlı bir ifadeyle, bu konuda Sophie'ye katıldığını söylemek üzereydi ki çimlerde, kendilerine doğru yürümekte olan Sör Phillip'i gördü.

"Bu o mu?" diye sordu Sophie gülümseyerek.

Eloise başını sallayarak onayladı.

"Çok yakışıklı."

"Evet, sanıyorum öyle," dedi Eloise sakince.

"Sanıyor musun?" diye çıkıştı Sophie. "Utangaç numarası yapma Eloise Bridgerton. Bir aralar senin yardımcındım. Seni herkesten iyi tanırım."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise, bunu vurgulamak istemese de Sophie ve Benedict evlilik kararı almadan önce, iki hafta süreyle Eloise'e yardımcılık yapmıştı. "Peki," dedi Eloise, "eğer sert tiplerden hoşlanıyorsan, oldukça yakışıklı."

"Sen hoşlanırsın," dedi Sophie neşeli bir ifadeyle.

Eloise kıpkırmızı olmuştu. "Olabilir," diye mırıldandı.

Sophie onay verir bir tavırla, "Çiçek de getirmiş," dedi.

"Kendisi botanikçi," dedi Eloise.

"Bu yaptığı jestin önemini azaltmaz ki."

"Hayır, sadece daha kolay kılar."

Sophie, itiraz ederek, "Eloise, kes şunu," dedi.

"Neyi keseyim?"

"Zavallı adama bir şans bile tanımadan onu yerin dibine sokuyorsun."

Eloise, "Hiç de öyle yapmıyorum." diye çıkışsa da daha cümlesini bitirmeden yalan söylemekte olduğunun farkına varmıştı. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, ailesinin hayatına müdahale etmesinden nefret ediyordu. Bu da Eloise'i daha huysuz hale getiriyor, her şeyi reddetmesine sebep oluyordu.

"Bence çiçekler gayet hoş," dedi Sophie kararlı bir tavırla. "Onda bunların sekiz bin ayrı türü olsa da fark etmez. Önemli olan getirmeyi düşünmüş olması."

Eloise kendine kızarak başını salladı.' Kendini daha mutlu hissetmek, gülümsemek, neşelenmek, olumlu düşünmek istiyordu ama beceremedi.

Eloise'in rahatsızlığını görmezden gelerek, "Benedict bana tüm ayrıntıları anlatmadı," diye devam etti Sophie. "Erkekleri bilirsin. Bilmek istediğini anlatmazlar."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sophie, Sör Phillip'e doğru baktı. Yanlarına gelmesinin ne kadar süreceğini hesap etmeye çalıştı. "Öncelikle, evden kaçmadan önce, onunla tanışmıyor olduğun doğru mu?"

"Doğru. Şahsen tanışmıyorduk." Eloise bunu anlatırken ne kadar saçma geldiğinin bilincindeydi. Kim onun, bir Bridgerton'ın hiç tanımadığı bir adama kaçacağını düşünebilirdi ki?

Sophie gerçekçi bir tavırla, "Eğer sonunda her şey güzel olursa, çok romantik bir hikâyeye dönüşecek," dedi.

Eloise sıkıntıyla yutkundu. Sonunda her şeyin güzel olup olmayacağını söylemek için henüz çok erkendi. Eninde sonunda Sör Philliple evleneceğini biliyordu ama bu evliliğin nasıl olacağından emin değildi (aslında hiçbir fikri yoktu). Phillip'e âşık değildi, en azından şimdilik. Phillip de ona âşık değildi ve bu durum, şu an için bir sorun teşkil etmiyordu. Eloise artık Wiltshire'daydı ve, Benedict'in Sophie'ye nasıl baktığına şahit oldukça, bir hata yapıp yapmadığını sorguluyordu.

Önceliği çocuklarına anne bulmak olan' bir adamla evlenmeyi gerçekten istiyor muydu?

Eğer insan aşkı bulmamışsa, yalnız kalmak dahamı iyiydi?

Ne yazık ki tüm bu sorulara cevap bulmanın tek yolu, Sör Phillip ile evlenmek ve işlerin nasıl gideceğini görmekti. Eğer yolunda gitmezse...

Eloise sıkışıp kalacaktı.

Bir evliliği bitirmenin en kolay yolu ölüm olurdu ve bu, Eloise'in düşünebileceği türden bir çözüm değildi.

"Bayan Bridgerton."

Phillip karşısında durmuş, elindeki bir buket beyaz orkideyi uzatıyordu. "Bunları size getirdim."

Eloise, Phillip'in varlığı karşısında hissettiği gergin ve biraz da coşkulu histen cesaret alarak gülümsedi. Çiçekleri alıp koklayarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Çok tatlılar."

"Orkideleri nereden buldunuz?" diye sordu Sophie. "Muhteşem görünüyorlar."

"Kendim yetiştirdim," diye yanıtladı Phillip. "Seram var."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ah elbette," dedi Sophie. "Eloise botanikçi olduğunuzdan bahsetmişti. Ben de bahçe işleriyle uğraşmaktan hoşlanıyorum fakat çoğu zaman bilinçsizce çalışıyorum. Eminim buradaki bekçilerimiz beni başlarının belası gibi görüyorlardır."

Eloise henüz onu takdim etmediğini fark ederek boğazını temizledi. Yengesine Phillip'i işaret ederek, "Sör Phillip" dedi. "Bu da Benedict'in eşi Sophie."

Phillip, Sophie'nin elini tutup reveransla eğildi. "Bayan Bridgerton."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Sophie, oldukça arkadaş canlısı bir ifadeyle. "Lütfen bana ismimle hitap edin. Eloise'e o şekilde hitap ettiğinizi biliyorum, neredeyse ailemizin bir üyesiymişsiniz gibi."

Eloise'in yüzü kızardı.

Sophie bir anda utanarak, "Şey!" diye açıklama ihtiyacı hissetti. "Seninle alakalı olarak söylemedim yani Eloise. Ben böyle bir şeyi kesinlikle... Hay aksi! Demek istediğim şey, hani beyler dün akşam..." Yanakları kıpkırmızı olurken başını eğdi. 'Yani... bir hayli şarap içildiğini duydum," diye mırıldandı.

Phillip boğazını temizledi. "Bu hatırlamak istemediğim bir ayrıntı."

"Zaten herhangi bir şey hatırlıyor olman mucize," dedi Eloise tatlı bir ifadeyle.

Phillip, o tatlı ifadeye aldanmadığını açıkça belirten bir tavırla, "Çok kibarsın," dedi.

"Başın ağrıyor mu?"

Phillip çekinerek, "Çatlayacak gibi," dedi.

Eloise daha ilgili, daha nazik olmalıydı. Özellikle de Phillip ona harika orkideler getirmek zahmetinde bulunmuşken. Ama Phillip'in bunu fazlasıyla hak ettiğini düşünerek, "Güzel." dedi (sessizce söylemişti ama yine de söylemişti işte).

"Eloise!" dedi Sophie Eloise'in bu davranışını onaylamayarak.

"Benedict nasıl?" diye sordu Eloise.

Sophie içini çekti. "Bütün sabah bir kurt gibi gezindi. Gregory de henüz kalkmadı bile."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ben onlara kıyasla gayet iyiymişim," dedi Phillip.

"Colin dışında tabii," dedi Eloise. "Alkol ona dokunmaz. Anthony de az içti zaten."

"Şanslı adam."

Sophie, "Siz bir şeyler içmek ister miydiniz Sör Phillip?" diye sordu, gözlerini güneşten koruması için şapkasını biraz eğerek. "Tabii, bu durumda alkolsüz bir şeyler. Size limonata ikram etmekten mutluluk duyarım."

Phillip, "İyi olur, teşekkür ederim," dedi. Sophie'nin kalkıp eve doğru hafif bir eğimle tırmanan yolu yürümesinden sonra, onun yerine, Eloise'in karşısına oturdu.

"Seni görmek çok güzel," dedi boğazını temizleyerek. Normalde pek konuşkan bir adam değildi. Meydana gelen sıra dışı olaylara rağmen, bu sabah da farklı davranmıyordu.

"Seni de," diye mırıldandı Eloise.

Phillip oturduğu yerde kıpırdandı. Sandalye küçük gelmişti. Çoğu sandalye ona küçük gelirdi zaten. "Dün geceki davranışımdan dolayı özür diliyorum," dedi kararlı bir ifadeyle.

Eloise gözlerini Phillip'in arkasındaki çimlere doğru kaydırmadan önce, bir süre onun koyu gözlerine baktı. Söylediklerinde samimi görünüyordu ve muhtemelen öyleydi de. Eloise onu iyi tanımıyordu (kesinlikle evlenecek kadar değil ve bu konu da artık biraz tartışılır halde gelmişti) ama yalandan özür dileyecek tipte bir insan gibi görünmüyordu. Yine de Eloise ona minnetle yanaşacak değildi. Bu yüzden, ihtiyatlı bir ifadeyle, "Erkek kardeşlerim var," dedi. "Bu tip şeylere alışkınım."

"Sen öyle olabilirsin ama ben değilim. Bu şekilde içmeyi alışkanlık haline getirmeyeceğime seni temin ederim."

Eloise onun özrünü kabul ederek başını salladı.

"Düşündüm de..." dedi Phillip.

"Ben de düşündüm."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip boğazını temizledi, sanki bir anda boğazını sıktığını hissettiği boyun bağını çekiştirerek esnetti. "Kesinlikle evlenmek zorundayız."

Eloise'in bilmediği bir şey söylememişti ama söyleyiş tarzı çirkindi. Belki sesinin, sanki Eloise çözmesi gereken bir sorunmuş gibi duygusuzca çıkmasındandı. Ya da Eloise'in başka şansı yokmuş gibi (aslında yoktu ama bunun hatırlatılmasını da istemiyordu) konuşmasından.

Bu her ne ise Eloise'i rahatsız etmişti. Sanki kendi derisinden sıyrılmak istermişçesine kaşındırmıştı onu.

Ömrünü yetişkin olarak geçirdiği dönem boyunca kendi kararlarını vermiş, kendini kız kardeşlerinin en şanslısı olarak kabul etmişti. Çünkü ailesi kendi kararını kendisinin almasına müsaade etmişti. Belki de şu anda, hazır olmadığı bir duruma zorlanmayı bu yüzden katlanılmaz buluyordu.

Belki de tüm bu saçmalığa kendisi sebep olduğu için katlanamıyordu. Kendine öfkeliydi, bu da onu diğerlerine kaba davranmaya itiyordu.

"Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Phillip sert bir tavırla. "Çocuklarımın da bir anneye ihtiyaçları var."

Eloise zayıfça gülümsedi. Evliliğin çocuklardan başka bir sebepten dolayı olmasını isterdi.

"Eminim çok yardımın dokunacak," dedi Phillip.

Eloise işittiği sözlerden rahatsızlık duyarak, "Yardımım mı dokunacak?" diye tekrarladı.

"Sence de öyle değil mi?"

Eloise sadece başını salladı, çünkü eğer ağzını açarsa çığlık atacağını düşünüyordu.

"Güzel, öyleyse bu iş tamamdır," dedi Phillip.

Bu iş tamamdır. Eloise'in hayatı boyunca duyacağı son evlenme teklifi ancak bu olacaktı. *Bu iş tamamdır.* En kötü tarafı da kendisinin bundan şikâyet etme gibi bir hakkının olmamasıydı. Phillip'e refakatçi ayarlamasına yetecek zamanı tanımadan

kaçıp giden kendisiydi. Kendi kaderini kendi tayin etmek için can atan da kendisiydi. Düşünmeden davranan yine kendisiydi ve şimdi ona sunulan tek şey... *'Bu iş tamamdır' olmuştu.*

Eloise yutkundu. "Harika."

Phillip şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak, Eloise'e baktı. "Mutlu değil misin?"

"Elbette," dedi Eloise boş bir şekilde.

"Mutluymuş gibi görünmüyorsun."

Eloise, "Mutluyum," diye çıkıştı.

Phillip bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Eloise.

"Hiçbir şey."

"Bir şey dedin."

Phillip sabrı zorlanırcasına Eloise'e baktı. "Eğer duymanı isteseydim, sesli söylerdim."

Eloise yüksek sesle içini çekerek, "O zaman hiç söylememeliydin," dedi.

"Bazı şeyleri," dedi Phillip homurdanarak, "insanın içinde tutması mümkün değildir."

"Ne dedin?" diye ısrarla sordu Eloise.

Phillip elleriyle saçını düzeltti. "Eloise... "

"Bana hakaret mi ettin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Eloise, "Evleneceğimize göre evet," dedi.

"Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum," diye karşılık verdi Phillip. "Fakat kadınlar ve duygusuzluk kelimelerini aynı cümle içinde kullandığımı sanıyorum."

Keşke hiç yapmasaydı. Hangi şartlar altında olursa olsun, özellikle şu an bunun kabalık olacağını kendi de biliyordu. Ama Eloise direterek zorlamış, zorlamış ve zorlamıştı. Sanki derisine bir iğne batırıp sırf eğlenmek için Phillip'i dürtmüş gibiydi.

Ayrıca Eloise neden kendini bu kadar kötü hissediyordu ki? Phillip'in tek yaptığı gerçekleri söylemekti. Evlenmek zorundalardı ve Eloise'in kendisiyle evlenmek isteyen bir adamla anlaşmış olmaktan mutluluk duyması gerekirdi.

Minnettarlık falan beklemiyordu. Lanet olsun, kendisi ne kadar hatalıysa Eloise de en az o kadar hatalıydı. Başta Eloise'i davet eden kendisiydi belki ama şu an bir gülümseme ve biraz daha düzgün bir tavır görmeyi beklemek çok mu fazlaydı?

"Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim," dedi Eloise aniden. "Çok iyi oldu."

Phillip başını kaldırdı ve kuşkuyla baktı. "Anlayamadım?"

"Çok faydalı oldu," dedi Eloise. "insan evlenmeden önce eşini anlamak zorunda ve... "

Phillip homurdandı. Bu cümlenin sonu iyi bitecek gibi görünmüyordu.

"Ve," diye sertçe ekledi Eloise homurdanan Phillip'e bakarak, "senin cinsiyetim hakkındaki görüşlerini bilmem iyi oldu."

Phillip genelde tartışmalardan kaçan taraf olurdu ama artık bu kadarı da fazlaydı. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam," diye karşılık verdi, "sana kadınlar hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemedim."

Eloise, "Ben anlayacağımı anladım," diye cevabı yapıştırdı. "Duygusuz kelimesi bana yöneltilmiş şekildeydi."

Phillip, kelimeleri ağır ağır söyleyerek, "Öyle mi? O zaman artık daha farklı düşünüyorum," dedi.

Eloise'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Fikrimi değiştirdim demek istiyorum. Kadınlarla hiçbir sorunum olmadığına karar verdim. Tek tahammül edemediğim sensin!"

Eloise kendini açıkça aşağılanmış hissederek, geriye doğru çekildi.

"Sana daha önce, tahammül edilmez olduğun söylenmedimi?" Phillip söylenmediğine pek inanmıyordu.

"Yakınlarımdan kimse söylemedi," diye mızmızlandı Eloise.

"Çevren aşırı kibar sanırım." Phillip sandalyesinde yine kıpırdandı. Gerçekten artık cüsseli adamlar için sandalye üreten kimse kalmamış mıydı? "Ya öyle," diye mırıldandı, "ya da insanları öyle bir hale sokmuşsun ki artık senin her kaprisine katlanır olmuşlar."

Eloise kıpkırmızı oldu. Phillip'in yaptığı çok yerinde değerlendirmeden mi yoksa utancından mı kızardığı belli olmuyordu.

Muhtemelen her ikisinden dolayıydı.

Eloise, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Phillip şaşkınlıkla dönerek, "Anlayamadım?" dedi. Doğru düzgün duyamamıştı.

Eloise, bir üçüncü kez tekrar etmeyeceğini belirtir bir Şekilde, "Özür dilerim dedim," dedi. Phillip bu kez duymuş olsa iyi ederdi.

Başka bir şey söylemek için fazlasıyla şaşırmış olduğundan, "Ha, teşekkür ederim," dedi Phillip.

Eloise hiç nazik duyulmasa da öyle olması için çaba sarf ederek, "Rica ederim," dedi.

Phillip bir an hiçbir şey demedi fakat sormak zorundaydı. "Ne için özür diledin?"

Eloise başını kaldırdı, konunun kapanmamasından açıkça rahatsızlık duyarak, "Sormak zorundamıydın?" diye homurdandı.

"Evet."

"Özür dilerim, çünkü kendimi berbat hissettiğim için son zamanlarda kötü davranışlar sergiledim. Eğer bu davranışlarımın da ne olduklarını soracaksan yemin ediyorum kalkıp gideceğim ve beni bir daha göremeyeceksin. Çünkü emin ol, Özrümün açıklamasını yapmayı bırak, sadece özür dilemek bile benim için yeterince zor."

Phillip şaşkınlıkla, "Teşekkür ederim." dedi yavaşça. Bir dakika sessiz kaldı, hayatının en uzun bir dakikası gibiydi. Sonra devam etmeye karar verdi: "Eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse ağabeylerin gelmeden önce de birbirimize

uyduğumuz kanaatindeydim. Sana evlilik teklif etmeyi düşünüyordum. Kurallara uygun şekilde, bir yüzük ve yapmam gereken diğer şeylerle birlikte. Bilemiyorum, birine evlenme teklif etmeyeli uzun zaman oldu ve son sefer de bunu pek normal şartlar altında yaptığım söylenemez."

Eloise şaşkınlık ve biraz da minnet dolu gözlerle Phillip'e baktı.

Phillip, "Ağabeylerinin gelip her şeyi senin umduğundan daha hızlı bir hale sokmalarından dolayı üzgünüm," dedi ve ekledi, "fakat bu şekilde sonuçlanmasına üzülmüyorum."

"Üzülmüyor musun?" diye fısıldadı Eloise. "Gerçekten mi?"

"Ben sana ne kadar istiyorsan o kadar zaman tanırım, makul bir süre için tabii. Fakat..." Bakışlarını tepeye çevirdi, Anthony ve Colin, elinde bir tepsi yemek taşıyan bir uşakla beraber yanlarına geliyorlardı. "Fakat ağabeylerin adına bir şey diyemem. Senin istediğin kadar beklemene izin vereceklerini sanmıyorum ve açıkça belirtmeliyim ki benim kardeşim olsaydın, dün akşam seni tuttuğum gibi kiliseye götürmüştüm."

Eloise tepeye, kardeşlerine doğru baktı. En azından yarım dakikalık mesafedeydiler. Ağzını araladı ve düşünceli bir tavırla kapadı. Birkaç saniye sonra, "Birbirimize uyduğumuzu nereden anladın?" dedi.

"Anlayamadım?" dedi Phillip. Oyalamaya çalışıyordu, çünkü bu kadar doğrudan sorulmasını beklemiyordu. Ayrıca karşısındaki Eloise idi sonuçta.

"Birbirimize uyduğumuzu nereden anladın?" diye tekrar etti. Sesi kararlı ve kesindi.

Bu şekilde sorması şaşırtıcı değildi çünkü Eloise Bridgerton'la alakalı gizli ya da kesin olmayan hiçbir şey yoktu. Ortada bir durum varsa hiç dolandırmadan konuya girer, burnunu doğrudan mevzunun içine sokardı.

"Ben... şey..." Phillip öksürerek boğazını temizledi.

"Bilmiyorsun," dedi Eloise, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Elbette biliyorum," diye karşı çıktı Phillip. Hiçbir erkek ona bir şey bilmediğinin söylenmesinden hoşlanmazdı.

"Hayır, bilmiyorsun. Biliyor olsan öyle oturup mırın kırın etmezdin."

"Tanrı aşkına be kadın! Sende bir zerre merhamet var mı? Bir erkeğin cevap bulabilmesi için zaman gerekir." ,

Colin o her daim sevecen sesiyle, "Hah! Mutlu çiftimiz de buradaymış," dedi.

Phillip hayatında birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Eloise'in sorgulamasından kaçabildiği için mutlu olarak, "Günaydın," dedi.

"Aç mısınız?" dedi Colin, Phillip'in yanındaki sandalyeye otururken. "Açık hava kahvaltısı hazırlatıyorum."

Phillip, elindeki tepsinin ağırlığından neredeyse devrilecekmiş gibi duran uşağa bakıp yardım etmeyi önermeyi düşündü.

Eloise'in yanındaki yastıklı oturağa otururken, "Bugün nasılsın?" diye sordu Anthony.

Eloise, "İyi," dedi.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Neşeli?"

"Senin için değil."

Anthony, Phillip'e dönerek, "Genelde daha konuşkandır," dedi.

Phillip, Eloise'in Anhony'ye vurup vurmayacağını merak etti. Bunu fazlasıyla hak etmişti.

Yemek tepsisi sertçe masaya kondu. Uşak sakarlığından dolayı özür dilerken, Anthony, Herkül'ün bile Colin'e yetecek kadar yemeği taşıyamayacağını söyleyip sorun olmadığını belirtti.

Bridgerton kardeşler kendi yiyeceklerini aldıktan sonra Anthony, Eloise ve Phillip'e dönerek, "Bu sabah kesinlikle çok uyumlu görünüyorsunuz," dedi.

Eloise kızgın bir ifadeyle Anthony'ye döndü. "Bunu da nereden çıkardın?"

Anthony omuzlarını silkerek, "Anında fark ettim," dedi. Phillip'e döndü. "Aslında münakaşanızdan anladım. İyi çiftlerin hepsi münakaşa eder."

Phillip, "Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı.

Anthony cana yakın bir ifadeyle, "Eşim benim görüşlerime karşı çıktığı zamanlar, biz de bu tip konuşmalar yaparız," dedi.

Eloise Anthony'ye öfkeli bir bakış attı.

"Tabii eşim bunu daha farklı algılar," diyerek omuzlarını silkti. "Ben onun, kendi görüşlerine karşı çıktığımı düşünmesine müsaade ederim." Phillip'e döndü, "Böylesi daha kolay."

Phillip göz ucuyla Eloise'e baktı, çenesini tutmak için kendini zorluyor gibiydi.

"Sen ne zaman geldin?" diye sordu Anthony.

"Birkaç dakika önce."

"Evet," dedi Eloise. "Evlenme teklif etti. Eminim mutlu olmuşsundur."

Phillip Eloise'in bu ani beyanına şaşırarak, "Anlayamadım?" diye sordu.

Eloise Anthony'ye döndü. "Evlenmek zorunda olduğumuzu söyledi."

"Gayet haklı," dedi Anthony. "Evlenmek zorundasınız. Lafı dolandırmamasını da takdir ediyorum. Açık sözlü olmak zor bulunan bir erdemdir."

"Çörek isteyen?" diye sordu Colin. "Yok mu? Peki, ben alırım o zaman."

Anthony Phillip'e dönerek, "Kendini biraz rahatsız hissetmesi normal, çünkü emir almaktan nefret eder. Birkaç güne daha iyi olacaktır," dedi.

"Ben iyiyim," diye çıkıştı Eloise.

Anthony, "Evet, iyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Senin gidecek bir yerin yok mu?" diye sordu Eloise dişlerini sıkarak.

"İlginç soru," diye yanıtladı ağabeyi. "Londra'da eşim ve çocuklarımın yanında olmam gerektiği düşünülebilir. Aslına bakarsan, başka bir yerde olmam gerekiyorsa o da Londra'dır. Ama şu işe bakın ki burada, Wlitshire'da, üç gün önce Londra'daki rahat yatağımdan kalkarken, geleceğimi hiç tahmin etmediğim bu yerdeyim." Kibarca gülümsedi. "Başka soru?"

Eloise sesini çıkarmadı.

Anthony, Eloise'e bir zarf uzattı. "Bu sana geldi."

Phillip, Eloise'in zarfın üzerindeki yazıyı anında tanıdığını gözlemledi.

Eloise farkında olsa da, "Annemizden," dedi Anthony.

"Okuyacak mısın?" diye sordu Phillip.

Eloise başını iki yana sallayarak, "Şimdi değil," dedi. Bu, ağabeylerinin yanında okumayacağı anlamına geliyordu.

Phillip o an ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Ayağa kalkarak Anthony'ye, "Lord Bridgerton,, kız kardeşinizle biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sordu.

Colin jambonunu ısırırken, "Yalnız kalacağınız kadar kaldınız," diye cevapladı.

Phillip aldırmayarak, "Lordum?" diye ısrar etti.

"Elbette, eğer kendi de isterse," dedi Anthony.

Phillip Eloise'i elinden tutup çekerek ayağa kaldırdı ve, "İstiyor," dedi.

"Hmm," dedi Colin, "hakikaten çok istekli."

Phillip o anda bütün Bridgertonlar'a ağızlık takılması gerektiğini düşündü. Eloise'in itiraz etmesine fırsat tanımadan, "Benimle gel," dedi.

Tabii ki Eloise ortada tartışmak için fırsat varken, kibarca gülümseyip Phillip'i itiraz etmeden takip edecek değildi. Phillip onu ailesinin yanından çekiştirerek uzaklaştırırken, yetişmek için Eloise'in koşmak zorunda kaldığının farkında değildi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Eloise.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Phillip öyle anî bir şekilde durdu ki Eloise birden ona çarpıverdi. Hoşuna da gitmişti. Eloise çabucak toparlanıp kendini geri çekmeden önce, Phillip onun göğüslerinden kalçalarına kadar her yerini hissedebilme zevkini yaşamıştı.

"Buraya daha önce hiç gelmedim," dedi Phillip, ufak bir çocuğa anlatır gibi anlatıyordu. "Nereye gittiğimi bilmem için kâhin falan olmam gerekir."

Phillip, Eloise'i evin yan kapısına doğru çekiştirdi, "Bu nereye açılıyor?" diye sordu.

Eloise, "İçeri," diye yanıtladı.

Phillip alaycı bir bakış attı.

"Sophie'nin salondaki çalışma odasına," diyerek açıkladı Eloise.

"Sophie çalışma odasında mıdır?"

"Sanmıyorum. Sana limonata getirmeye gitmemiş miydi?"

"Güzel." Phillip kapıyı açtı. Açık bulduğuna sevinerek kafasını içeri uzattı. Oda boştu ama odanın salona açılan kapısı açıktı. Kapıya doğru hızlıca ilerledi ve kapadı. Arkasını döndüğünde, Eloise'in dış kapının ağzında dikilmiş, kendisini merak ve neşe karışımı bir ifadeyle izlediğini gördü.

"Kapıyı kapat," diye buyurdu Phillip.

Eloise'in kaşları merakla kalktı. "Anlayamadım?"

"Kapat." Phillip genelde bu şekilde konuşmazdı ama bir senedir kaybolmuş vaziyette, oradan oraya sürükleniyordu ve sonunda kontrolünü tekrar kazanıyordu. Ne istediğinden tam olarak emindi.

Odanın diğer tarafındaki Eloise'e doğru yürürken, "Kapıyı kapat Eloise," dedi sakin bir sesle.

Eloise gözlerini iyice açarak, "Phillip?" diye fısıldadı.

Phillip, "Konuşma, sadece şu kapıyı kapat," dedi.

Eloise, Phillip'e sanki onu tanımıyormuş gibi bakarak, olduğu yerde donup kalmıştı. Aslında tanımıyordu da. Phillip de artık kendisini tanıyıp tanımadığından emin değildi.

"Phillip, sen... "

Phillip arkasına doğru uzanarak kapıyı kapattı, kilidin üzerindeki anahtarı gürültülü bir tıkırtıyla çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Eloise.

"Uyup uymadığımız konusunda kararsızdın," dedi Phillip.

Eloise'in dudakları aralandı.

Phillip öne atıldı. "Sanırım sana nasıl uyduğumuzu göstermem lazım."

12. Bölüm

...sen ve Simon'ın evliliğe uygun olup olmadığınızı nasıl anladın? Yemin ederim, üç koca sezon geçirmeme rağmen öyle bir erkekle henüz tanışmadım.

Eloise Bridgerton'dan kız kardeşi Hastings Düşesi 'ne, Eloise üçüncü evlilik teklifini de geri çevirdikten sonra

Phillip'in dudakları Eloise'in dudaklarına değmeden önce Eloise'in nefes almak için (zar zor da olsa) zamanı olmuşu. Ve Phillip onu gelecek bin yıla kadar bırakmak niyetinde görünmediğinden, iyi ki nefes almıştı.

Fakat sonra ansızın Phillip, ellerini Eloise'in yüzünde bırakarak geri çekildi ve ona baktı.

Sadece baktı.

"Ne var?" diye sordu Eloise, böyle ayrıntılı bir şekilde incelenmekten rahatsızlık duymuştu. Eloise efsanevi bir güzelliği olmasa da çekici olduğunun farkındaydı. Phillip ise sanki her ayrıntısını zihnine kazımak istiyormuşçasına inceliyordu onu.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı Phillip. Eloise'in yanağına dokundu ve başparmağını yavaşça aşağı, çenesine doğru kaydırdı. "Sürekli hareket halindesin. Seni fazla görme şansım olmadı."

Eloise'in bacakları titredi ve dudakları aralandı. Ama bir şey diyemiyordu. Phillip'in koyu gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Phillip. "Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Eloise başıyla onayladı. Bunu duymak için can atıyordu.

"Gözlerinde boğulacağımı düşündüm. Düşündüm ki..." Yaklaştı. Phillip'in ağzından çıkan kelimelere nefesi de eşlik ediyordu. "İçinde boğulabilirdim."

Eloise ona doğru çekildiğini hissetti.

Phillip onun dudaklarına dokundu. Hassas tenini işaret parmağıyla uyardı. Eloise'in vücuduna zevk dalgaları yayılıyordu. Varlığının merkezinden, kendine bile yasaklanmış olan noktalara doğru.

Eloise o ana kadar arzunun gücünü anlamamıştı. Hatta ne olduğunu bile bilmiyordu. "Öp beni," diye fısıldadı.

Phillip gülümsedi. "Bana hep böyle emirler ver."

"Öp beni."

Phillip tahrik edici bir gülümsemeyle, "Emin misin?" diye mırıldandı. "Çünkü bir kez öpersem, bir daha kendimi..."

Eloise Phillip'i başının arkasından yakalayarak aşağı doğru çekti.

Phillip kıkırdayarak, kollarını müthiş bir kuvvetle vücuduna sardı. Eloise ağzını aralayıp zevkle inledi ve Phillip'in dudaklarından içeri girip diliyle ağzının sıcaklığını hissetmesine izin verdi. Phillip hafifçe ısırıyor, diliyle aralarındaki ateşi körüklüyordu. Bu sırada onu kendine daha da bastırdıkça, sanki kalbi Eloise'in elbisesinden içeri sızıyor ve onu bir arzu sisiyle sarıyordu. Eloise'in kalçasını hafifçe sıktı, avuçladı. Yavaşça yukarı doğru çekti ve...

Eloise anî bir solukla irkildi. Yirmi sekiz yaşındaydı ve uygunsuz fısıldaşmaları bilecek kadar büyüktü. Phillip'in önündeki sertliğin ne anlama geldiğinin farkındaydı. Ama bunun bu kadar şehvetli ve baştan çıkarıcı olacağını düşünmemişti.

Eloise, tamamen içgüdüsel bir hareketle geriye doğru eğildiyse de Phillip onu bırakmadı. Onu kendine doğru çekti, sürtünerek, "İçine girmek istiyorum," diye mırıldandı kulağına.

Eloise'in dizlerinin bağı tamamen çözülmüştü. Önemli değildi, çünkü Phillip onu daha da sıkı kavradı, kucağına alarak kanepeye taşıdı ve üzerine çıktı. Tüm ağırlığıyla, Eloise krem rengi minderlere gömülene kadar bastırmıştı. Phillip ağırdı ama bu ağırlık heyecan vericiydi. Dudakları, Eloise'in boynundan aşağı doğru ilerlerken Elosie başını geriye yaslamaktan başka bir şey yapamamıştı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Phillip," diye mırıldandı Eloise ve tekrarladı. Sanki onun adı aklında kalan tek sözcüktü.

"Evet," diye homurdandı Phillip ve tekrarladı. Sözler gırtlağından kopuyor gibiydi. Onun neden bahsettiğini anlamasa da her neye evet diyorsa Eloise de aynısından istiyordu. Her şeyi, Phillip'in arzu ettiği her şeyi, mümkün olan ne varsa hepsini istiyordu.

Mümkün olan şeylerin yanında, imkânsız olanları da istiyordu. Artık mantık değil, duygular söz konusuydu.

Sadece istekler ve arzular, bir de şu anın karşı konulamaz hissi.

Dün ya da yarın mühim değildi. Her şey bu andı ve Eloise hepsini istiyordu.

Eloise onun ayak bileğine dokunduğunu hissetti. Sert ve pürüzlü elleri, bacağı boyunca ilerleyip çorabının bitimine geldi. Duraksamamıştı, Eloise'den izin almamıştı ama ne de olsa buna izin verecekti. Phillip'e okşayacak daha fazla alan vermek için bacaklarını araladı.

Phillip arada bir sıkmak için durarak daha da yukarılara doğru çıkıyordu. Eloise beklentiyle öleceğini sandı. Yanıyordu, Phillip için yanıp tutuşuyordu. Paramparça olacağından endişe duyuyordu.

Tam o anda, Eloise'in bu hissettiklerinden daha garip bir şey hissedemeyeceğini düşündüğü ve başka hiçbir şeyin kendisini daha fazla geremeyeceği o anda, Phillip ona dokundu.

Sadece dokundu.

Daha önce kimsenin dokunmadığı, Eloise'in bile dokunmaya cesaret etmediği o yere dokundu. O kadar özel ye narin bir dokunuştu ki Eloise, onun adını haykırmamak için dudağını ısırdı.

Phillip'in parmağı içeri doğru kaydı. Ve o artık Phillip'indi.

Bir süre sonra, uzun bir süre sonra yine kendine gelecek, tüm gücü ve kudretiyle kontrolü eline alacaktı. Ama şu an Phillip'e aitti. Bu dakikada, tam bu

saniyede, Phillip'in ona zevkin her bir damlasını, arzu dolu her iniltiyi hissettirmesi için yaşıyordu.

Soluk soluğa, adı sanki bir ricaymış, bir vaatmiş, bir soruymuşçasına, "Ah, Phillip," dedi. Tüm bunların nereye varacağına, bittiği zaman eski Eloise olup olmayacağına dair en ufak bir fikri yoktu elbette bir yere varacaktı. Sonsuza dek bu halde kalamazdı. O kadar fazla, o kadar derinden yaralanmıştı ki darmadağın olacak gibiydi.

Sona yaklaşmış olmalıydı. Rahatlamak istiyordu ve bunu kendisine sadece Phillip'in verebileceğini biliyordu.

Bedenini Phillip'e doğru, sahip olduğunu bilmediği bir kuvvetle bastırdı. Resmen ikisini de arzusuyla kanepeden yukarı doğru kaldırıyordu. Elleri onun omuzlarına doğru gitti. Sert kaslarını tırmalayarak, Phillip'i kendine daha da çekmek için ellerini kalçasına doğru indirdi.

Phillip eteğini kaldırarak, "Eloise," diye homurdandı. "Sen şimdi ne olacağını bil... "

Eloise'in onun ne yaptığı konusunda en ufak fikri yoktu (muhtemelen Phillip de farkında değildi) ama bütün vücudu korkunç şekilde kasılmıştı. Konuşamadı, hatta ağzından şaşkınlıkla ve yüzlerce diğer hisle karışık sessiz bir zevk çığlığı çıkarken bile nefes alamadı. Tam buna daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, Eloise ürpererek yığılıp kaldı. Bitmiş vaziyetteydi ve güçlükle nefes alıyordu. Parmağını oynatamayacak kadar tükenmişti.

"Tanrım!" dedi, aklından geçen tek şey buydu. "Tanrım!"

Phillip, saçını okşamak için elini onun başına doğru götürdü, dokunuşu narindi. Vücudu gergin ve kaskatı halde olsa da nazikçe okşuyordu.

Eloise olduğu yerde uzanmış, Phillip'in nefesi alnına vururken, bir daha hareket edip edemeyeceğini düşünerek soluklanıyordu. Nihayet kıvrılarak hareket etti. Phillip'in çok ağır olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Etrafına baktı ve yanında diz çökmüş, eliyle eteklerini düzeltmeye çalışan Phillip'i gördü.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Az önceki şehvetli haline göre, çok şefkatli ve centilmence bir hareketti.

Eloise, yüzünde aptalca bir gülümseme olduğunun farkındaydı. Phillip'e baktı ve, "Ah Phillip," diye iç geçirdi.

Phillip, "Tuvalet nerede?" diye sordu kısık sesle.

Eloise gözlerini kırptı, Phillip'i ilk defa bu halde görüyordu. "Tuvalet mi?"

Phillip sertçe başını salladı.

Eloise, salona açılan kapıyı işaret ederek, "Dışarıda, sağda," dedi. Böylesine müthiş bir deneyimden sonra bu halde olması garipti. Ama Eloise erkek vücudunun işleyişi hakkında nasıl fikir sahibi olabilirdi ki?

Phillip kapıya doğru yürüdü, kapı kolunu tuttu ve geri döndü. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Eloise şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Neye inanıyor muyum?"

Phillip gülümsedi, usulca, "Uyduğumuza," dedi.

*****

Phillip, Eloise'in toparlanmasının ve üstünü düzeltmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Onu Sophie Bridgerton'ın küçük çalışma odasındaki kanepede bıraktığında, darmadağın ama tatlı bir haldeydi. Kadın kıyafetlerinin karmaşıklığını hiç anlayamıyordu ve anlayabileceğini de sanmıyordu. Ama en azından Eloise'in saçını tekrar yapması gerektiğinden emindi.

Phillip'in rahatlaması için tuvalette bir dakikadan az kalması yeterdi. Eloise ile yaşadıkları onu bu raddeye getirmişti.

Tanrım, Eloise muhteşemdi!

Phillip bir kadınla birlikte olalı çok uzun zaman olmuştu. Sonunda bir tane bulduğunda ise yatmayı istemiş ama bedeni şiddetle tepki göstermişti. Sayamayacağı kadar uzun yıllar boyunca kendini eliyle tatmin etmek zorunda kaldığından, gerçek bir kadın vücudu onun için katıksız haz gibi gelmişti.

Fakat bu seferki farklıydı. Hiç kafasında canlandırdığı şekilde değildi. Eloise için çıldırmıştı. Ağzından çıkan seslerden, teninin kokusundan, kendi vücudunun

onunkine uyuşundaki kusursuzluktan çıldırmıştı. Zirveye kendi başına çıkmak zorunda kaldıysa da hiç ummadığı kadar yoğun şeyler hissetmişti.

Herhangi bir kadın vücudunun işini göreceğini düşünürdü ama fahişeler ve handaki kızlar ona yanaşmalarına rağmen, neden onlarla birlikte olmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Sırları olan bir dul olarak kalmamasının bir sebebi vardı.

Daha fazlasını istiyordu. Eloise'i istiyordu.

Ona sahip olmak, onu ele geçirmek ve arkasına yaslanıp, çığlık atana kadar kendisine işkence etmesini istiyordu.

Daha önce de fantezileri olmuştu. Yani, her erkeğin olurdu zaten. Ama artık fantezisinin bir de yüzü vardı ve eğer düşüncelerini kontrol edemezse etrafta hiç bitmeyen bir ereksiyonla gezeceğinden korkuyordu.

Evlenmesi gerekliydi. Derhal.

Ellerini hızlıca yıkarken homurdandı. Eloise ise Phillip'in bu halde olduğundan habersizdi. Farkına bile varmamıştı. Sadece yüzüne canlı bir gülümsemeyle bakmıştı. Kendi tutkusuyla o kadar meşguldü ki Phillip'in patlamak üzere olduğunu fark etmemişti.

Kapıyı ittirerek dışarı çıktı. Çimenliğe doğru yürürken, mermer zeminde hızlı hareket etti. Bir dahakine doyuma ulaştığında, yanında Eloise de olacaktı.

Bu düşünce Phillip'i gülümsetti. Az kalsın tekrar tuvalete dönecekti.

*****

"Hah! İşte geliyor," dedi Benedict Bridgerton, Phillip çimlerin üzerinde ilerleyip yanlarına yaklaşırken. Adamın elindeki silahı görünce duraksayıp endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Benedict az önce eşinin çalışma odasında olanlardan haberdar olamazdı, değil mi?

Phillip hızlıca düşünerek yutkundu. Bilmesinin bir yolu yoktu. Ayrıca, Benedict gülümsüyordu.

Tabii, kız kardeşinin masumiyetini kirleten çapulcuyu ortadan kaldırmaktan hoşlanacak bir tip de olabilirdi...

"Şey, günaydın," dedi Phillip, durumun ne olduğunu anlamak için herkese bakmaya çalıştı.

Benedict bu selama başını sallayarak karşılık verdi. "Atış yapar mısın?"

"Elbette," diye yanıtladı Phillip.

"Güzel." Başıyla hedefi işaret ederek, "Katıl bize," dedi.

Phillip bir hedefin dikildiğini ve o rolü kendisinin üstlenmesine gerek olmadığını fark edip rahatladı. "Yanımda tabanca getirmedim."

"Tabii ki getirmedin," diye karşılık verdi Benedict. "Neden getireceksin ki? Arkadaşız sonuçta." Kaşlarını kaldırdı. "Değil mi?"

"Öyle umuyorum."

Benedict pek de güven vermeyen bir şekilde gülümsedi. "Tabancayı dert etme. Sana bir tane veririz."

Phillip başını sallayarak onayladı. Eğer erkekliğini Eloise'in ağabeylerine bu şekilde kanıtlaması gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Onlar kadar iyi atış yapabilirdi. Atış yapmak, Phillip ve ağabeyine babalarının ısrarla öğretmeye çalıştığı o erkekçe işlerden biriydi. Phillip çoğu zamanını Romney Malikânesi'nin dışında, silah tutan kolundaki kaslar gerilmekten yanar halde, babasının gösterdiği hedefe nişan alarak geçirmişti. Her atışının hedefi bulması için dua ederdi.

Eğer hedefi vurursa, babası da ona vurmazdı. Bu kadar basitti (ve çaresizceydi) işte.

Üzerinde birkaç tane silah duran masaya doğru yürüdü. Anthony, Colin ve Gregory'yi selamladı. Sophie on metre kadar ileride oturmuş, başını bir kitaba gömmüştü.

"Haydi, Eloise gelmeden devam edelim," dedi Anthony. Phillip'e baktı. "Eloise nerede?"

"Annenizden gelen mektubu okumaya gitti," diye yalan söyledi Phillip.

"Anlıyorum, neyse uzun sürmez," dedi Anthony somurtarak. "Acele etsek iyi olur."

"Belki cevap yazmak ister," dedi Colin eline bir silah alıp inceleyerek. "Bu da bize birkaç dakika daha kazandırır. Eloise'i bilirsin, hep birilerine mektup yazar."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Anthony. "Bizi bu karmaşaya sokan da mektuplardı, değil mi?"

Phillip, Anthony'ye gizemli şekilde gülümsedi. Bu sabah Anthony, Bridgerton'ın sataşmalarını kafaya takmayacak kadar keyifliydi.

Gregory kendine bir silah seçti. "Cevap yazsa bile yakında dönecektir. Çok hızlıdır."

"Yazmada mı?" diye sordu Phillip.

"Her konuda," dedi Gregory nemrut bir ifadeyle. "Haydi, atalım bakalım."

Phillip, "Neden hepiniz Eloise gelmeden başlamak konusunda bu kadar sabırsızsınız?" diye sordu.

"Şey, bir sebebi yok," dedi Benedict. Onunla aynı anda Anthony lafa karıştı: "Bunu da nereden çıkardın?"

Aslında her biri söylemişti ama Phillip bunu hatırlatmak istemedi.

Colin, Anthony'nin sırtına vurarak, "Haydi yaşlılar önden," dedi.

"Çok kibarsın," diye homurdandı Anthony. Çimlerin üzerine tebeşirle çizilmiş çizgiye doğru yürüdü. Kolunu kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti.

Uşak hedef tahtasını alıp yanlarına getirdiğinde, "Çok güzel," dedi Phillip. Anthony hedefi tam on ikiden vuramasa da iki üç santim kadar uzağından vurabilmişti.

"Sağ ol." Anthony silahını indirdi. "Kaç yaşındasın sen?"

Phillip bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Otuz."

Anthony başını Colin'e doğru uzattı. "Colin'den küçüksün o zaman. Biz bu tip şeyleri yaş sırasına göre yaparız. Takip etmenin tek yolu bu."

"Lütfen buyurun," dedi Phillip, Benedict ve Colin'in atışlarını yapmalarını bekledi, ikisinin atış da iyiydi, hedefi tam ortadan vuramasalar da bir adamı öldürecek kadar iyilerdi. Amaçları da buymuş gibi görünüyordu.

Neyse ki en azından o sabah için öyle değildi.

Phillip kendine bir tabanca seçerek, ağırlığını eliyle tartıp çizgiye yürüdü. Nişan alırken babasını düşünmeyi son anda bırakabilmişti. Yıllarını alsa da ona bir zamanlar sıkıcı gelen bu işten hoşlandığını fark etmişti.

Kolunu kaldırdı kasları yay gibi gergindi ateş etti.

Gözlerini kısarak hedefe baktı. İyi görünüyordu. Uşak hedefi getirdi. Tam ortadan değilse de bir santim kadar uzağından vurmuştu. Şimdiye kadar atış yapan herkesten daha yakındı.

Uşak hedefi geri götürdü, Gregory atışını yaptı ve Phillip'in dengi olduğunu ispatladı.

"Beş tur atıyoruz," dedi Anthony Phillip'e. "Sonunda en iyi atışı yapan kazanır. Eğer birincilikte beraberlik varsa, iki birinci birbiriyle kapışır."

"Anladım," dedi Phillip. "Özel bir sebebi var mı?"

"Hayır," dedi Anthony silahını eline alarak. "Her zaman böyle yaparız."

Colin Phillip'e son derece ciddi bir ifadeyle baktı. "Oyunlarımızı ciddiye alırız."

"Fark ettim."

"Eskrim yapar mısın?"

"Pek fazla değil," dedi Phillip.

Colin yarım ağızla, "Çok güzel," dedi.

Anthony, Colin ve Phillip'e ters ters bakarak, "Sessiz olun!" diye bağırdı. "Nişan almaya çalışıyorum."

Colin, "Sessizlik zor bir anda pek işe yaramaz," dedi.

"Kes sesini," diye çıkıştı Anthony.

Colin, "Eğer saldırı altında olsaydık," diye devam etti, "epey gürültü olurdu ve aslına bakarsan, bana bunu düşünmek rahatsız edi..."

"Colin!" diye kükredi Anthony.

Colin, "Sen bana bakma," dedi.

"Ben bu herifi öldüreceğim," dedi Anthony. "Öldürmeme aldırış etmezsiniz değil mi?"

Kimse aldırış etmedi. Hatta Sophie kafasını kaldırıp, kan, etrafın kirlenmesi ve temizlikle ilgili bir şeyler söyledi.

Bu Phillip'in uzmanlık alanı olduğundan, "Cesetten çok iyi gübre olur," dedi.

"Ya?" dedi Sophie ve kitabına dönerek, "tamam öldür o zaman," dedi.

Benedict, Sophie'ye, "Kitap nasıl gidiyor aşkım?" diye seslendi.

"Gayet güzel."

"Çenelerinizi kapayacak mısınız?" diye bağırdı Anthony. Yanakları kızararak yengesine döndü ve ekledi: "Sana demedim tabii Sophie."

"Beni ayrı tutmana sevindim," dedi Sophie neşeyle.

"Karımı tehdit etmeyi düşünme bile," dedi Benedict sakince.

Anthony kardeşine dönüp delici bir bakış attı. "Hepinizi toplatıp içeri tıktırmalı!" diye homurdandı.

"Sophie'yi değil tabii," diye hatırlattı Colin.

Anthony ölümcül bir ifadeyle Colin'e döndü. "Bu silahın dolu olduğunun farkındasın değil mi?"

"Şanslıyım ki kardeş katili olmanın cezası çok büyük."

Anthony ağzını kapadı ve hedefine yöneldi. "İkinci raunt," diye bağırdı ve nişan aldı.

"Durun!!!"

Dört Bridgerton erkeği de bir anda arkalarını dönerek, tepeden koşturarak gelen Eloise'e bakıp homurdandılar.

Eloise tökezleyerek dururken, "Atış mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Gerek de yoktu, çünkü atış yaptıkları ortadaydı.

"Hem de bensiz?"

"Atış yapmıyoruz," dedi Gregory. "Elimizde silahlarla öyle dikiliyoruz."

"Hedefin yanında," dedi Colin.

"Atış yapıyorsunuz."

"Herhalde atış yapıyoruz," diye patladı Anthony. Başını yana doğru ani ve kısa bir hareketle yatırarak, "Sophie yalnız başına oturuyor, sen ona eşlik et," dedi.

Eloise ellerini beline koydu. "Sophie kitap okuyor."

Sophie konuşmaya katılarak, "Ve gayet güzel," deyip kitabına döndü.

"Sen de kitap okumalısın Eloise," dedi Benedict, "insanı geliştirir."

"Benim gelişmeye ihtiyacım yok," diye yanıtladı Eloise. "Silah verin bana."

"Sana silah falan vermiyorum," diye sertçe karşılık verdi Benedict. "Zaten fazladan silahımız da yok."

"Paylaşırız," dedi Eloise. "Hiç paylaşmayı denedin mi? İnsanı geliştirir."

Benedict yaşına yakışmayan bir ifadeyle Eloise'e dil çıkardı.

"Sanırım Benedict, artık daha fazla gelişemeyeceği kadar gelişmiş olduğunu söylemeye çalıştı," dedi Colin.

Sophie kafasını kitaptan kaldırmadan, "Kesinlikle," dedi.

Phillip silahını cömertçe Eloise'e uzatarak, "Al bakalım, benimkini kullan," dedi. Bridgertonlar homurdandı ama Phillip onları sinir etmekten oldukça keyif almıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Eloise nezaketle. "Anthony'nin ikinci raunt diye bağırmasından, ilk atışların çoktan yapılmış olduğunu anladım."

"Aynen öyle." dedi Phillip ve Eloise'in ağabeylerine baktı. Hepsinin morali bozulmuş gibiydi. "Sorun ne?"

Anthony başını iki yana salladı. Phillip Benedict'e baktı.

Benedict ise, "Anormaldir," diye mırıldandı.

Phillip tekrar merakla Eloise'e baktı. Pek anormal görünmüyordu.

"Ben bırakıyorum," diye söylendi Gregory. "Daha kahvaltı etmedim."

Colin, "Tekrar istetmen gerekecek, ben hepsini yedim," dedi.

Gregory sinirle içini çekti. "Küçük kardeş olduğum için açlıktan, ölmemem mucize."

Colin omuzlarını silkti. "Eğer yemek istiyorsan hızlı olacaksın."

Anthony ikisine de tiksinerek baktı ve, "Siz ikiniz yetimhanede mi büyüdünüz?" diye sordu.

Phillip gülmemek için dudağını ısırdı.

"Atış yapacak mıyız?" diye sordu Eloise.

Gregory bir ağaca yaslanarak, "Sen yap, ben kahvaltıya gidiyorum," dedi.

Yine de gitmedi ve ablasının silahı kaldırıp nişan bile almadan ateş etmesini sıkılarak izledi.

Uşak hedefi getirdiğinde Phillip şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı.

Tam on ikiden vurmuştu.

"Bunu yapmayı nerede öğrendin?" diye sordu şaşkınlığını saklamaya çalışarak.

"Anormal," diye mırıldandı Colin. "Resmen anormal."

"Bence olağanüstü," dedi Phillip.

Eloise parıldayan gözlerle Phillip'e baktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Eğer bir gün evimi savunmak zorunda kalırsam önden kimi göndereceğimi biliyorum."

Eloise gözlerinden ışık saçarak, "Sıradaki hedef nerede?" diye sordu.

Gregory pes ederek, "Tamam yenildim. Bir şeyler yemeye gidiyorum," dedi.

Colin, "Bana da bir şeyler getir," diye seslendi.

"Tabii ya," diye söylendi Gregory.

Eloise, Anthony'ye döndü. "Sıra sende mi?"

Anthony, Eloise'in silahını alıp doldurulması için masaya koydu. "Sanki çok fark edecek de."

"Beş tur atış yapmamız lazım," dedi Eloise bilmiş bir tavırla. "Kuralları koyan sensin."

Anthony surat asarak, "Biliyorum," dedi. Kolunu kaldırdı ve atışını yaptı. Ama belli ki kendini vererek ateş etmemişti. Hedefin ortasını on santim kadar ıskalamıştı.

"Denemiyorsun bile!" dedi Eloise.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Anthony, Benedict'e döndü ve, "Onunla atış yapmaktan hiç hoşlanmıyorum," dedi.

Eloise, "Senin sıran," dedi Benedict'e.

O da atışını yaptı. Ardından da Colin. İkisi de Anthony'den biraz daha fazla gayret sarf etmişlerdi ama yine de kötü birer atış yapmışlardı.

Phillip çizgiye yanaştı ve Eloise'in, "Sen vazgeçmiyor musun?" dediğini işitti.

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandı Phillip.

"Güzel," dedi Eloise. "Kötü oyuncularla oynamak hiç zevkli değil." Son cümlesindeki ilk iki kelimeyi vurgulayarak ağabeylerine yöneltmişti.

"Olay da bu zaten," dedi Benedict.

Eloise Phillip'e, "Her seferinde aynı şeyi yapıyorlar," dedi. "Benim tadımı kaçırıp vazgeçirene kadar kasten kötü atış yapıyorlar. Sonra kendi kendilerine eğleniyorlar."

"Sessiz ol," dedi Phillip. "Nişan alıyorum."

"Ah." Eloise seve seve sustu ve Phillip hedefine yoğunlaşırken onu ilgiyle izledi.

Phillip atışını yaptı. Uşak hedefi getirirken memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Eloise, "Mükemmel!" diye bağırarak alkışladı. "Ah, Phillip, harika bir atıştı!"

Anthony muhtemelen kız kardeşinin yanında söylememesi gereken bir şeyler homurdandı ve sözlerini Phillip'e yönelterek ekledi: "Onunla evleneceksin değil mi? Çünkü samimiyetle söylüyorum, onu başımızdan alıp seninle atış yapması için götürür ve bizi daha fazla rahatsız etmesine engel olursan, çeyizini seve seve iki kat artırırım."

Phillip hiç karşılık beklemeden Eloise ile evlenmeye razı olsa da sırıtarak, "Anlaştık," dedi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

13. Bölüm

...ve tahmin edeceğini sanıyorum ki, hepsi son derece öfkeliydiler. Onlardan üstün olmam benim suçum mu? Bence değil. Tıpkı onların birer erkek olarak doğup akıl fikirden ve Tanrı vergisi doğru düzgün davranışlardan yoksun olmalarının kendi suçları olmadığı gibi.

Eloise Bridgerton'dan Penelope Featherington'a, Eloise atıcılık yarışmasında (üçü akrabası olmayan) altı erkeğe ağzının payını verdikten sonra.

Ertesi gün Eloise, Anthony, Benedict ve Sophie ile birlikte öğle yemeği için Romney Malikânesi'ne gitti. Colin ve Gregory, ailenin geri kalanının durumu gayet iyi idare ettiğini belirtip Londra'ya dönmeye karar vermişlerdi. Colin eşine, Gregory de genç bekâr erkekler günlerini geçirmek için ne yapıyorlarsa ona dönmüştü.

Eloise gittiklerinden dolayı mutluydu. Kardeşlerini seviyordu ama aynı anda dört erkek kardeş, bir kadının dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Eloise at arabasından inerken iyimserdi. Bir önceki gün umduğundan da iyi gitmişti. Eğer Phillip "uyduklarını" ispat etmek için onu Sophie'nin odasına götürmeseydi bile, o gün gayet başarılı geçmiş kabul edilebilirdi. Phillip, Bridgerton kardeşlere fazlasıyla iyi dayanmıştı. Bu Eloise'i hem mutlu ediyor hem de gururlandırıyordu.

Bütün erkek kardeşleriyle kavgaya girip, bundan sağ salim çıkabilecek bir adamla evlenecek olmasının aklının ucundan bile geçmemiş olması komikti.

Eloise'in hâlâ yapması gereken bir evlilik vardı. O ve Phillip karşılıklı bir saygı geliştirmişti ve (umuyordu ki) bir etkileşim halindeydiler. Ama birbirlerine âşık değillerdi ve Eloise bir gün bunun olup olmayacağını bilmiyordu.

Yine de Phillip'le evlenmenin doğru olduğundan emindi. Bir bakıma, bundan başka şansı da yoktu. Ya onunla evlenecek ya da tamamen mahvolup, yalnız bir hayata mahkûm olacaktı. Buna rağmen, Phillip'in iyi bir eş olacağını düşünüyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Dürüst ve onurluydu. Kimi zaman fazlasıyla sessiz olsa da en azından iyi bir espri anlayışı vardı. Bu Eloise için taliplerinde aradığı olmazsa olmaz özelliklerdendi.

Bir de onu öptüğünde...

Eloise'in dizlerinin bağını nasıl çözeceğini gayet iyi bildiği belli oluyordu.

Ve geri kalan her yerinin.

Eloise tabii ki sebep ve sonuç ilişkisi kuran bir insandı. Hep öyle olmuştu. Tutkunun tek başına, bir evliliği ayakta tutmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Fakat yüzünde şeytanî bir gülümsemeyle zarar da vermeyeceğini düşündü.

Phillip şöminenin üzerindeki rafta duran saate birkaç dakika içinde en az on kez bakmıştı. Bridgertonlar saat yarımda geleceklerdi ve saat buçuğu beş geçiyordu. Beş dakikanın kasaba yollarında seyahat ederken lafı olmazdı ama Oliver ve Amanda Phillip'le oturma odasında beklerken, onları böyle düzgün ve derli toplu, her şeyden önemlisi bu kadar uslu tutmak zordu.

Oliver ceketini çekiştirerek, "Bu ceketten nefret ediyorum," dedi.

"Çok küçük," dedi Amanda kardeşine.

"Biliyorum," dedi Oliver, Amanda'ya tepeden bakarak. "Bu kadar küçük olmasa şikâyet etmezdim zaten."

Phillip'in ise şikâyet edeceği başka bir şey vardı ama bunu dile getirmek için şimdilik pek fazla sebep yoktu.

"Ayrıca," diye devam etti Oliver, "senin elbisen de çok küçük. Ayak bileklerini görebiliyorum."

Amanda bacaklarına bakıp somurtarak, "Zaten bu kıyafette bileklerimin görünmesi lazım," dedi.

"Bu kadar fazla değil."

Amanda tekrar, bu kez endişeyle aşağıya baktı.

"Daha sekiz yaşındasın," dedi Phillip bıkkın bir tavırla. "Kıyafetin gayet uygun." Öyle olduğunu umuyordu çünkü bu konulardan fazla anlamazdı.

Eloise'i andı. Adı zihninde dualarının cevabıymışçasına yankılanıyordu. Eloise bu tip şeylerden anlıyor olmalıydı. Bir çocuğun kıyafetinin uzun olup olmadığını, bir kızın saçını ne zaman topuz yapması gerektiğini, hatta bir erkek çocuğunun Eton'a mı yoksa Harrow'a mı gitmesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

Eloise tüm bunları biliyor olmalıydı.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bence geç kaldılar," dedi Oliver.

"Geç kalmadılar," dedi Phillip istemsizce.

Oliver, "Bence geç kaldılar, saati okuyabiliyorum, biliyorsun," dedi.

Phillip bunu bilmiyordu ve bundan dolayı canı sıkıldı. Bu da yüzme olayı gibiydi. Hatta o durumla aynıydı.

Eloise'i düşündü. Bir baba olarak nerelerde hata yaptıysa, o hataların hepsini çocukları için mükemmel bir anne olacak kadınla evlenerek telâfi edecekti. Doğumlarından beri ilk kez onlar için doğru şeyi yapıyordu. Bunun yarattığı rahatlama hissi karşı konulamazdı.

Eloise. Yeterince çabuk gelememişti.

Lanet olsun, Phillip keşke onunla daha çabuk evlenebilseydi. Özel izin nasıl alınıyordu ki? Bu Phillip'in hiç düşünmesi gerekeceğini sandığı bir şey değildi ama evlilik ilanının onaylanmasını beklemeyi de istemiyordu.

Düğünlerin cumartesi sabahları olması gerekmez miydi? Bu cumartesiye yetiştirebilirler miydi acaba? Sadece iki gün vardı ama eğer özel izni alabilirlerse...

Phillip odadan koşarak çıkmaya çalışan Oliver'ı yakasından yakaladı. "Hayır," dedi sertçe, "oturup Bayan Bridgerton'ı bekleyeceksin. Ve olay çıkarmadan, sessiz olacaksın. Bir de gülümseyeceksin."

Oliver Eloise'in adı geçince uslu durmaya gayret etti ama gülümseyişi (babasının emrine itaat ederek) o kadar ruhsuzdu ki Phillip.

Amanda birden, "Öyle gülümsemek olmaz," dedi.

"Olur."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Olmaz, dudakların kıvrılmadı bile... "

Phillip kulaklarını tıkamaya çalışarak iç çekti. Bu akşam üzeri Anthony Bridgerton ile özel izin olayını konuşacaktı. Bu vikontun bileceği türden bir şeye benziyordu.

Cumartesi gelmek bilmeyecekti. İkizleri sabah Eloise'e teslim edebilirdi ve...

Kendi kendine güldü. Eloise de akşam kendini Phillip'e teslim edebilirdi.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Amanda.

"Gülmüyorum," dedi Phillip, yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

"Gülüyorsun," dedi Amanda. "Şimdi de yanakların pembeleşiyor."

"Saçmalama," diye homurdandı Phillip.

"Saçmalamıyorum," dedi Amanda ısrarla. "Oliver, babamıza baksana, yanakları pembe değil mi?"

"Yanaklarım hakkında tek kelime daha ederseniz..." dedi Phillip tehditkâr bir tavırla.

Lanet olsun! Neredeyse kırbaç demek üzereydi ama onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorlardı.

Nafile bir tehdit girişimiyle, 'Yanaklarım hakkında tek kelime daha ederseniz bir şeyler yaparım," dedi.

Şaşırtıcı şekilde işe yaramıştı. Bir süre sessiz ve uslu durdular. Ardından Amanda, kanepede oturmuş bacaklarını sallarken küçük bir tabureyi devirdi.

Phillip saate baktı.

Amanda "Ay!" diye bağırdı ve düşüp sağa yuvarlanırken, "Oliver!" diye bağırdı.

Phillip gözlerini saatten zorlukla ayırdı. Amanda yere uzanmış, gözlerini kardeşine dikmişti.

"Oliver beni itti," dedi Amanda.

"İtmedim."

"İttin işte."

"İtmed... "

"Oliver," diye araya girdi Phillip. "Belli ki biri Amanda'yı itti ve o kişinin ben olmadığımdan oldukça eminim."

Oliver alt dudağını ısırdı, suçunun açıkça ortada olacağını hesap etmemişti. "Belki kendi kendine düşmüştür," diyerek şansını denedi.

Phillip ufaklığa sadece baktı. Vahşi ifadesinin ufaklığın içine işleyeceğini ümit ediyordu.

Oliver, "Tamam, ben ittim, özür dilerim," diye itiraf etti.

Phillip şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Belki babalık konusunda gelişiyordu. Çocukların en son ne zaman kendiliklerinden özür dilediklerini hatırlamıyordu.

"Sen de beni itebilirsin," dedi Oliver Amanda'ya.

"Hayır," dedi Phillip çabucak. Kötü fikir. Çok kötü bir fikir.

"Peki," dedi Amanda heyecanla.

Phillip hızlıca ayağa kalkarak, "Hayır Amanda," dedi. "Sakın yap... "

Fakat Amanda çoktan, iki minik eliyle kardeşini göğsünden ittirerek devirmişti.

Oliver tepetaklak yuvarlanırken yüksek sesle güldü. "Şimdi ben de seni iteceğim," diye gözleri parlayarak bağırdı.

Phillip, Osmanlı işi divanın üstünden atlayarak, "Kardeşini itmeyeceksin!" diye kükredi.

''O beni itti!" diye bağırdı Oliver.

"İtti, çünkü itmesini sen istedin. Seni küçük zavallı rezil." Phillip, Oliver kaçmadan önce ceketinin kolundan yakalamak için elini uzattı ama lanet sinsi velet yılan balığı kadar kaygandı.

"İt beni!" diye bağırdı Amanda. "İt beni!"

Phillip, "İtme!" diye bağırdı. Kafasında oturma odasının feci bir görüntüsü canlandı. Kırık mobilyalar, devrilmiş lambalar.

Hay aksi! Bridgertonlar da gelmek üzerelerdi.

Phillip Oliver'ı yakaladığında, Oliver da Amanda'yı yakalamıştı ve üçü birlikte, beraberlerinde iki tane de yastık devirerek yere yuvarlandılar. Phillip, Tanrı'ya

küçük yardımları için şükretti. En azından yastıklar kırılabilecek Şeyler değildi. ÇAT.

"O da ne öyle?"

"Sanırım saatti," diyerek yutkundu Oliver.

Saati şöminenin üstündeki raftan aşağı devirmeyi nasıl başarmışlardı? Phillip'in bunu aklı almadı. "Şu andan itibaren, altmış sekiz yaşınıza gelene kadar odanızda cezalı kalacaksınız."

Amanda çabucak, "Oliver yaptı," dedi.

"Kimin yaptığı hiç... umurumda değil," diye çıkıştı Phillip. "Bayan Bridgerton'ın her an gelmek üzere olduğunu bili..."

"Öhöm!"

Phillip yavaşça kapıya döndü. Anthony Bridgerton'ın, yanında Benedict, Sophie ve Eloise ile kapıda dikildiğini görünce şoke olmuştu (ama şaşırmamıştı).

"Lordum," dedi Phillip, sesi çok sertti. Daha nazik olmalıydı (çocuklarının birer canavar olmaktan sadece bir seviye aşağıda olmaları vikontun suçu değildi) ama Phillip o anda pek neşeli bir tavır takınamamıştı.

"Umarım bölmüyoruzdur?" dedi Anthony yumuşakça.

Phillip, "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı. "Gördüğünüz gibi, yalnızca... şey... mobilyaların yerini değiştiriyoruz."

"Ve çok iyi bir iş çıkarıyorsunuz," dedi Sophie neşeyle.

Phillip Sophie'ye minnet dolu bir gülüşle karşılık ver di. Sophie, hep başkalarının içine su serpmeye çalışan bir kadına benziyordu. Ve Phillip, o an bu davranışı sebebiyle öpebilirdi.

Ayağa kalktı, devrilmiş divanın sağında durdu ve çocuklarını kollarından kavrayıp ayağa kaldırdı. Oliver'ın minik boyunbağı tamamen bozulmuş haldeydi ve Amanda'nın saç tokası kulağının yanına sarkmıştı. Elinden gelen tüm saygıyla, "Çocuklarımı takdim edebilir miyim?" dedi Phillip. "Oliver ve Amanda Crane."

Oliver ve Amanda selamlarını mırıldandılar. İkisi de bu kadar fazla sayıda yetişkine teşhir edildikleri için oldukça sıkkın görünüyorlardı. Ya da belki, rezil davranışlarından ötürü utanç duyuyorlardı. Aslında ikincisi pek mümkün değildi.

İkizler görevlerini tamamladıkları için, "Haydi bakalım o zaman," dedi Phillip. "Şimdi gidebilirsiniz."

İkizler Phillip'e üzüntüyle baktılar.

'Yine ne var?"

"Kalabilir miyiz?" diye sordu Amanda kısık sesle.

"Hayır," diye yanıtladı Phillip. Bridgertonlar'ı öğle yemeğine ve serasını gezmeye çağırmıştı. Bu iki olayın da başarıya ulaşmasını istiyorsa, çocuklarının odalarına dönmeleri şarttı.

"Lütfen?" diye yalvardı Amanda.

Phillip kasıtlı olarak misafirlerine bakmıyordu. Hepsinin, Phillip'in çocukları üzerindeki otorite eksikliğine şahit olduklarından emindi. "Bakıcı Edwards sizi koridorda bekliyor."

"Bakıcı Edwards'ı sevmiyoruz," dedi Oliver. Amanda başını sallayarak kardeşine destek verdi.

"Tabii ki Bakıcı Edwards'ı seviyorsunuz," dedi Phillip sabrı tükenerek, "aylardır size bakıcılık yapıyor."

"Ama sevmiyoruz."

Phillip, Bridgertonlar'a baktı ve, "Kusura bakmayın," dedi sesi çatlayarak. "Beklettiğim için özür dilerim."

Sophie çabucak, "Hiç mühim değil," dedi, durumu değerlendirirken yüzünde anaç bir tavır vardı.

Phillip ikizleri odanın köşesine çekip kollarını kavuşturdu ve yukarıdan onlara baktı. "Çocuklar," dedi sert bir tavırla, "Bayan Bridgerton'a evlenme teklif ettim."

İkizlerin gözleri parladı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Güzel," diye homurdandı Phillip. "Görüyorum ki siz de bunun çok iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikirsiniz."

"Peki o..."

"Sözümü kesme," diye araya girdi Phillip, şu an onların sorularıyla uğraşacak vakti yoktu. "Beni dinlemenizi istiyorum. Hâlâ ailesinin rızasını almam gerekiyor ve bunun için de onları eğlendirmem, yemek ikram etmem lazım. Bu esnada sizin ayak altında dolaşamamanız şart." Phillip'in söyledikleri yalan sayılmazdı aslında. İkizlerin, Anthony'nin düğünün yapılmasını emretmiş olduğunu ve artık ailenin rızasının alınmasına gerek olmadığını bilmelerinin lüzumu yoktu.

Fakat Amanda'nın alt dudağı titremeye başlamıştı. Hatta Oliver bile üzgün görünüyordu. Phillip bıkkınlıkla, "Şimdi ne var?" dedi.

Amanda, "Bizden utanıyor musun?" diye sordu.

Phillip kendinden tiksinerek içini çekti. Hay aksi, bu konuya nasıl gelinmişti? "Utanmıyorum..."

"Yardım edebilir miyim?"

Phillip, Eloise'e kurtarıcısıymış gibi baktı. Onun eğilip çocuklara bir şeyler fısıldadığını gördü. Phillip ne söylediğini duyamıyordu ama sesindeki nezaketi fark edebiliyordu.

İkizler itiraz ederek bir şeyler söylediler ama Eloise sözlerini kesip, konuşmasını elleriyle yaptığı jestlerle destekledi. Phillip'in tüm şaşkınlığına rağmen, ikizler veda edip odadan koridora çıktılar. Gitmekten pek hoşnutmuş gibi görünmüyorlardı fakat yine de gitmişlerdi.

"Seninle evleneceğim için Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Phillip.

Eloise, "Aynen öyle," diye mırıldanarak Phillip'in yanından gizemli bir gülümsemeyle yürüyüp ailesinin yanına döndü.

Phillip de peşinden gitti ve hemen Anthony, Benedict ve Sophie'den çocuklarının davranışı için özür diledi. En affedilebilir mazereti sunmaya çalışarak, "Annelerinin vefatından sonra onları idare etmek çok zorlaştı," diye açıkladı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Bir ebeveynin vefatından daha zor bir şey olamaz," dedi Anthony usulca. "Lütfen kendini onlar adına özür dilemek zorunda hissetme."

Phillip başını sallayarak anlayışı için teşekkürlerini sundu. "Buyurun, yemeğe geçelim."

Onları yemek odasına götürürken, aklına Oliver ve Amanda'nın yüzleri geliyordu. Odayı terk ederlerken gözlerinde üzüntü vardı.

Çocuklarının inatçılık ettiklerine, katlanılmaz olduklarına, hatta ciddi şekilde sinir krizi geçirdiklerine bile şahit olmuştu fakat onları annelerinin ölümünden beri üzgün görmemişti.

Bu çok can sıkıcıydı.

Yemekten ve seradaki gezintiden sonra, beş kişilik topluluk iki gruba ayrıldı. Benedict yanında resim takımlarını getirmişti. Evin yakınlarında kalıp girişi resmederken, Sophie ile hallerinden gayet memnun şekilde konuşuyorlardı. Anthony, Eloise ve Phillip arazide biraz yürümeye karar vermişlerdi fakat Anthony belli etmeden, Eloise ve Phillip'in epeyce geride kalmalarına izin vermiş, nişanlı çifte konuşmak için biraz mahremiyet şansı tanımıştı.

Phillip derhal, "Çocuklara ne dedin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Eloise dürüstçe, "sadece annem gibi davranmaya çalıştım." Omuzlarını silkti. "İşe yaradı sanırım."

Phillip söylediğini düşündü. "İnsanın taklit edecek ebeveynlerinin olması güzel bir şey olsa gerek."

Eloise ona merakla baktı. "Senin yok muydu?"

Phillip başını iki yana salladı. "Hayır."

Eloise biraz daha açıklamasını umdu. Biraz zaman tanıdıysa da Phillip konuşmadı. Eloise onu biraz zorlamaya karar verdi. "Annen mi yoksa baban mı?"

"O ne demek?"

"Hangisi senin için daha zordu?"

Phillip ona uzun bir süre boyunca baktı. O koyu gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı ve kaşları hafifçe birleşmiş ti. "Annem beni doğururken ölmüş."

Eloise başını salladı. "Anlıyorum."

"Anlayabileceğini sanmıyorum," dedi Phillip sertçe, derinden gelen bir sesle. 'Yine de çabanı takdir ediyorum."

Ağır adımlarla yürümeye devam ettiler. Birkaç dakika konuşmadan yürümüş olsalar da Anthony'nin duyma mesafesine girmek istemiyorlardı. Nihayet, evin arka tarafına doğru giden patikada yol alırlarken, Eloise bütün gün boyunca sormak için can attığı soruyu dile getirdi.

"Dün beni neden Sophie'nin çalışma odasına götürdün?"

Phillip telaşlanarak tökezledi. "Gayet belli olduğunu sanıyorum," diye homurdandı. Yanakları pembeleşiyordu.

Sorusunun ne anlama geldiğini fark ederek, "Yani, evet," dedi Eloise, utançtan kızarmıştı. "Ama eminim öyle bir şey olacağını düşünmemiştin."

"Bu bir erkeğin aklında hep vardır," diye mırıldandı Phillip.

"Ciddi olamazsın!"

"Elbette ciddiyim. Ama," diye ekledi Phillip, bu konuşmayı yaptığına inanamayarak, "hayır, işlerin böyle yolundan çıkacağı aklıma gelmemişti." Eloise'e sinsi ve muzip bir bakış attı. "Ne var ki işler yoldan çıktığı için de üzgün değilim."

Eloise yanaklarının ısındığını hissetti. "Hâlâ soruma cevap vermedin."

"Vermedim mi?"

"Hayır." Eloise uygunsuz bir şekilde ısrar ettiğinin farkındaydı ama artık bu noktaya kadar geldiklerine göre, ısrar etmek önemli görünüyordu. "Beni niye oraya götürdün?"

Phillip tam on saniye boyunca, ahmak olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktı ve Anthony'ye doğru hızlıca bir bakış atarak, cevap vermeden önce duymayacağından emin olmaya çalıştı. "Madem bilmek istiyorsun; evet, seni öpmek niyetindeydim. Evlilik konusunda dırdır edip duruyordun ve bir sürü saçma sapan

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

soru soruyordun." Elini dudaklarının üstüne koydu ve omuzlarını silkti. "Birbirimize uyduğumuzu kesin bir şekilde ispat etmek için güzel bir yol gibi göründü."

Phillip'in kendisini dırdırcı bir kadın gibi tanımlamasına aldırış etmemeye karar verdi. "Ama tutku tek başına bir evliliği ayakta tutmaya yetmez."

"Ama yine de iyi bir başlangıç," diye mırıldandı Phillip. "Artık başka bir şey konuşsak?"

"Hayır. Söylemeye çalıştığım..."

Phillip burnundan soluyarak gözlerini devirdi. "Sen hep bir şey söylemeye çalışıyorsun zaten."

"Beni çekici kılan da bu," dedi Eloise huysuz bir ifadeyle.

Phillip Eloise'e ısrarla sabrederek baktı. "Eloise. Birbirimize uygunuz ve tatlı bir evlilik hayatımız olacak. Bunu kanıtlamak için daha ne söyleyebilirim ya da ne yapabilirim bilemiyorum."

"Ama bana âşık değilsin," dedi Eloise, sesi yumuşaktı.

Bu Phillip'in soluğunu kesmişti. Orada kalakaldı ve Eloise'e uzun uzun baktı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye sordu.

Eloise çaresizce omuzlarını silkti. "Çünkü önemli."

Phillip bir süre sadece baktı. "Ağzına her gelenin söylenmeyeceğini bilmiyormusun?"

Bir ömür boyu yaşadığı pişmanlıkları tek kelimeye sığdırarak, "Evet, biliyorum," dedi Eloise. Boğazında düğümlenen o garip ve boş histen rahatsızlık duyarak uzaklara baktı. "Ama kendime engel olamıyorum."

Aklı allak bullak olarak, başını iki yana salladı Eloise. Bu halde olduğuna şaşırmamıştı. Ömrünün yarısını kendi aklını allak bullak ederek geçirmişti. Neden bu konunun bu kadar üstüne gitmişti? Neden daha ince, daha nazik olmamıştı? Annesi bir keresinde ona tatlı dilin yılanı bile deliğinden çıkaracağını söylemişti ama Eloise fikirlerini kendine saklamayı hiç beceremiyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Sör Phillip'e resmen kendisine âşık olup olmadığını sormuştu ve adamın sessizliği cevabın hayır olduğunu belirtir gibiydi. Eloise'in kalbi sızladı. Aksini söyleyeceğini düşünmemişti fakat yaşadığı bu hayal kırıklığı, Phillip'in dizlerinin üstüne çöküp ona olan aşkını haykırarak, onu ne kadar sevdiğini söyleyip, onsuz yaşayamayacağını belirtmesini içten içe az da olsa arzu ettiğinin kanıtıydı.

Ki bu tamamen saçmalıktı. Kendi de ona âşık olmadığı halde, böyle bir şeyi neden beklediğini bilmiyordu.

Ama âşık olabilirdi. Yeterince zaman tanırsa, bu adama âşık olabileceğini düşünüyordu. Belki, onun da aynı şeyi söylemesini istemişti.

"Marina'ya aşıkmıydın?" diye sordu. Daha bu soruyu aklında ölçüp tartmadan kelimeler ağzından çıkıvermişti. Gözlerini kırpıştırdı. İşte yine aynı şeyi yapmıştı. Fazlasıyla kişisel sorular soruyordu.

Phillip'in hâlâ arkasına bakmadan kaçmamış olması mucizeydi.

Bir süre cevap vermedi. Orada, birbirlerine bakarak öylece dikildiler. Otuz metre kadar ileride bir ağacı incelemekte olan Anthony'yi görmezden geliyorlardı. En sonunda Phillip, donuk bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Eloise bundan mutluluk duymamıştı. Üzüntü de duymamıştı. Hatta kendisine şaşırtıcı gelse de hiçbir şey hissetmemişti. Ama tutmakta olduğunu bile hissetmediği uzun bir soluk vermişti. Merak ettiği şeyi bilmekten memnuniyet duydu.

Bir şeyi bilmemekten nefret ediyordu. Her ne olursa olsun.

Bu yüzden, "Onunla neden evlendin?" diye fısıldamasına şaşırmamıştı.

Phillip'in gözlerinde bomboş bir bakış belirdi ve omuzlarını silkerek yanıtladı: "Bilmiyorum. Öyle yapmamın doğru olacağını düşündüm."

Eloise başını salladı, gayet mantıklıydı. Bu tam da yapacağı şeydi çünkü. Phillip hep doğru ve onurlu olanı yapardı. Kabahatleri için özür dileyerek, herkesin yükünü sırtlanarak.

Ağabeyinin verdiği sözleri yerine getirerek.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Ve o anda bir soru daha zihninde belirdi. "Ona karşı..." diye fısıldadı, neredeyse cesaretini kaybetmek üzereydi. "Ona karşı tutku hissettin mi?" Bunu sormaması gerektiğini biliyordu ama o öğleden sonra yaşananların ardından bunu bilmek zorundaydı. Cevabın bir önemi yoktu. En azından kendini öyle olduğuna inandırmıştı.

Ama bilmek zorundaydı.

"Hayır." Phillip arkasını döndü ve uzun adımlarla yürümeye başladı. Adımları, Eloise'in dikkat kesilip peşinden gitmesine neden oldu. Ama tam da yetişecek hızı yakalamıştı ki Phillip bir anda durdu. Eloise tökezleyerek sendeledi ve dengesini sağlamak için Phillip'in koluna tutundu.

"Ben de sana bir soru soracağım," dedi Phillip ters bir şekilde.

"Tabii ki," diye mırıldandı Eloise, onun tavrındaki bu ani değişikliğe şaşırmıştı. Yine de zavallı adamı sorguladığı düşünülürse, bu oldukça adildi.

"Neden Londra'yı terk ettin?

Eloise şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Cevabı bu kadar kolay bir soru beklemiyordu. "Seninle tanışmak için elbette."

"Saçmalık."

Böylesi apaçık bir reddedişin karşısında Eloise'in ağzı açık kaldı.

"O geliş sebebin. Londra'yı terk ediş sebebin değil. Sevgilin mi vardı?" diye sordu Phillip sert bir ses tonuyla.

Eloise, "Hayır!" diye öyle bir bağırdı ki Anthony onlara doğru döndü. Eloise zorla gülümseyerek elini salladı, Anthony'nin her şeyin yolunda gittiğinden emin olmasını sağlamaya çalışıyordu. "Sadece bir arı," diye seslendi.

Anthony'nin gözleri fal taşı gibi oldu ve yanlarına doğru hızlıca yürümeye başladı.

Eloise Anthony'yi geri göndermeye çalışarak, "Uçtu gitti!" diye seslendi. "Mühim bir şey değil!" Phillip'e döndü ve açıkladı: "Arılara hastalık derecesinde takıntılıdır." Yüzünü buruşturarak, "Unutmuşum. Arı yerine fare falan demeliydim," dedi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip yüzünden endişesi belli olan Anthony'ye baktı. Böyle bir adamın arılardan korkacağını hayal etmek güçtü ama babası bir arı tarafından sokulup öldüğü için bu pek mantıksız değildi.

"Soruma cevap vermedin."

Hay aksi. Eloise konuyu geçiştirdiğini sanmıştı. "Bunu nasıl olur da sorarsın?"

Phillip omuzlarını silkti. "Nasıl sormayayım? Ailene nereye gittiğini haber bile vermeden evden kaçtın... "

"Not bırakmıştım," diyerek onun sözünü kesti Eloise.

"Ah, tabii ya... not."

Eloise'in ağzı açık kaldı. "Bana inanmıyor musun?"

Phillip başını salladı. "Aslında inanıyorum. Ama sen işini garantiye almadan bırakıp gitmeyecek kadar tertipli ve de işgüzarsın."

"Notumun annemin davetiyelerine karışıp gitmesi benim hatam değil," diye homurdandı Eloise.

Phillip, "Konumuz not değil," diye belirterek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kollarını kavuşturuyordu, öyle mi? Eloise dişlerini sıktı. Phillip'in karşısında kendini çocuk gibi hissediyordu.

"İşin aslı," diye devam etti Phillip. "Londra'dan gecenin bir yarısı sanki bir suçlu gibi kaçtın. Ben de senin... itibarını zedeleyecek bir şey yaşamış olduğun fikrine kapıldım." Eloise'in aksi tavrına karşılık ekledi: "Bu, olanlardan çıkarılacak mantıksız bir sonuç değil."

Phillip tabii ki haklıydı. Eloise'in itibarı konusunda değil, çünkü hâlâ saf ve kar gibi tertemizdi. Ama garip göründüğü de bir gerçekti. Phillip'in bunu daha önce sorgulamamış olması mucizeydi.

Phillip, "Eğer bir sevgilin vardıysa," dedi sessizce, "bu evlenme niyetimi değiştirmez."

Phillip'in bu konuda konuşmasını durdurmak için, "Yok," dedi Eloise aceleyle. Sesi yavaşça azaldı ve iç çekti. "Sebebi..."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Ve Eloise ona her şeyi anlattı: Kendisine yapılıp Penelope'ye yapılmayan tüm o evlilik tekliflerini ve birlikte yaptıkları bekâr kalarak yaşlanma planlarını. Penelope ve Colin evlendiğinde kendini nasıl suçlu hissettiğini, nasıl da kendini düşündüğünü ve ne kadar yalnız kaldığını da anlattı.

Ona her şeyi hatta bilmesi gerekenden bile fazlasını anlattı. Aklında ve kalbinde olanları, başka kimseye anlatmadığı şeyleri anlattı. Eloise, sürekli konuşan bir kadına göre, içinde paylaşmadığı ne kadar da çok şey olduğunu fark etti.

Ve sonra konuşmasını tamamladığında (aslında tamamladığının farkına bile varmamıştı, sadece enerjisi tükenmiş ve sessizliğe bürünmüştü) Phillip uzandı ve elini tuttu, "Sorun değil," dedi.

Eloise de sorun olmadığını fark etti. Gerçekten de artık sorun değildi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

14. Bölüm

...Bay Wilson'ın yüzünün kurbağaya benzediğine katılıyorum ama keşke sen de biraz daha düşünceli konuşmuş olsaydın. Kendisini evlilik için uygun bir aday olarak görmesem de ona kurbağa suratlı da demem. Ve kız kardeşimin de kendisinin yüzüne karşı bu kelimeyi sarf etmesini tasvip etmiyorum.

Eloise Bridgerton'dan kardeşi Hyacinth'e, Eloise'in dördüncü evlilik teklifini reddetmesi üzerine

Dört gün sonra evlenmişlerdi. Phillip, Anthony Bridgerton'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Özel izin almış, evlilik ilanı olmadan pazartesi günü evlenmelerini sağlamıştı. Eloise bunun en az salı ya da çarşamba günü evlenmek kadar kötü olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa düğün için doğru gün cumartesiydi.

Eloise'in İskoçya'da yaşayan ve zamanında yetişmek için yeterince vakit bulamayan dul kız kardeşi hariç, ailesinin geri kalanı Ülkenin dört bir yanından akın etmişti. Normalde tören Kent'te, Bridgerton Ailesi'nin malikânesinde ya da en azından Londra'daki St. George Kilisesi'nde olurdu fakat bu kadar acele ederken gerekli ayarlamaları yapmak mümkün değildi. Zaten bu da sıradan bir düğün sayılmazdı. Benedict ve Sophie davet için kendi evlerini tahsis etmeyi teklif etmişlerse de Eloise, ikizlerin Romney Malikânesi'nde daha rahat edeceklerine karar vermişti. Bu yüzden tören yolun aşağısındaki yerel kilisede, aile fertleriyle geçirilen küçük davet ise Phillip'in serasının yanındaki çimenlik alanda düzenlendi.

Günün sonuna doğru güneş gökyüzünde kaybolmaya başlamışken Eloise kendini annesiyle birlikte, yeni yatak odasında buldu. Annesi apar topar toplanmış, çeyizi yerleştirmekle meşgul "görünüyordu. Hepsiyle Eloise'in yardımcısı (aileyle birlikte Londra'dan gelmişti) çoktan ilgilenmiş olsa da Eloise, annesinin gereksiz meşgalesine ses çıkarmadı. Violet Bridgerton konuşurken bir yandan bir şeylerle meşgul olmak ister gibiydi.

Eloise bunu tamamen anlayışla karşılıyordu.

Dantel duvağı katlayıp çekmeceye kaldırırken Violet, "Gelinin annesi olarak gururlanmam gereken anı yaşatmadınız," dedi Eloise'e. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse, senin gelin olduğunu görmekten mutluluk duyuyorum."

Eloise içten bir gülümsemeyle, "İyice umudunu kesmiştin artık değil mi?" dedi.

"Hem de nasıl." Violet başını yana eğerek ekledi: "Aslında, hayır. Sonunda bizi bir şekilde şaşırtacağını düşünüyordum. Hep yaptığın gibi."

Eloise, cemiyete takdim edildiği ilk günden beri reddettiği onca evlilik teklifini hatırladı. Davetli oldukları onca düğünü, Violet'in arkadaşlarının kızlarının, hatta kendi kızlarının bile uygun beyefendilerle evlenmelerine şahit oluşunu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam, üzgünüm," diye fısıldadı Eloise.

Violet olgun bir ifadeyle bakarak, "Benim çocuklarım beni asla hayal kırıklığına uğratmaz," dedi sakince. "Sadece... şaşırtırlar. Bu şekilde düşünmeyi daha uygun buluyorum."

Eloise annesine sarılmaya çalıştı. Bunu yapmak nedense garip geliyordu. Hâlbuki ailesi hiçbir zaman, kendi aralarındaki bu tip sevgi gösterilerine kapalı bir aile olmamıştı. Belki Eloise ağlamamak için kendini zor tuttuğundan ya da annesinin de aynı durumda olduğunu fark ettiğinden böyleydi. Bir kız çocuğu gibi hissetti kendini. Fasulye sırığı gibi kollar ve bacaklar, kemikli dirsekler ve kapalı kalması gerekirken hiç kapanmayan bir çene.

Annesini istiyordu.

Violet, tıpkı yıllar önce yaralı dizleri ya da incinmiş hisleri onarmaya çalıştığı gibi, "Aman da aman," dedi ve yüzü kızararak ekledi; "neyse, sanırım artık vakti geldi."

"Anne?" diye mırıldandı Eloise, oldukça tuhaf görünüyordu. Sanki bozuk balık yemiş gibiydi.

"Bundan gerçekten hoşlanmıyorum," diye homurdandı Violet.

"Anne?" Eloise yanılıyor olmalıydı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Violet derin ve kuvvetli bir nefes aldı. "Seninle birazcık konuşmamız lazım." Öne doğru eğildi, kızının gözlerinin içine baktı ve ekledi: "Ya da konuşmamız lazım mı?"

Eloise, annesinin ona cinsel ilişki denen şeyin detaylarını mı yoksa zaten yaşayarak öğrenip öğrenmediğini mi sorduğunu anlayamamıştı.

"Şey... ben hiç... yani... sen şeyi kastediyorsan... demeye çalıştığın şeyse... ben hiç..."

"Çok güzel," dedi Violet rahatlamış görünerek, "ama sen yine de... biliyorsun, değil mi?"

Eloise çabucak, "Evet," diyerek ikisini de daha fazla utanmaktan kurtarmaya çalıştı. "Açıklaman gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Violet tekrar, "Çok güzel," dedi ve daha da rahatlamış bir halde iç çekti. "İtiraf etmeliyim ki anneliğin bu kısmını hiç sevmiyorum. Daphne'yle bu konuları konuşurken ne dediğimi bile hatırlamıyorum. Yalnızca yüzüm kızararak kekeleyip durmuştum. Bunun da ona bilgi açısından bir yarar sağladığını hiç sanmıyorum."

"Evlilik hayatına gayet iyi uyum sağlamış görünüyor," diye mırıldandı Eloise.

"Evet, uyum sağladı, değil mi?" dedi Violet neşeyle. "Dört küçük çocuk ve onu deli gibi seven bir koca. İnsan başka ne ister ki?"

"Francesca'ya ne dedin peki?" diyor sordu Eloise.

"Anlayamadım?"

Eloise, "Francesca," diye tekrarladı. Altı yıl önce evlenmiş ve ne yazık ki bundan iki yıl sonra dul kalmış kız kardeşinden bahsediyordu.

"Evlendiğinde ona ne demiştin? Daphne'den bahsettin ama Francesca'dan bahsetmedin."

Violet'in mavi gözleri, gencecik yaşında dul kalan kızı Francesca'yı her düşündüğünde olduğu gibi yine hüzünle doldu. "Francesca'nın durumunu biliyorsun."

Eloise yutkundu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"O konuyu kastetmiyorum tabii ki," diye telaşla ekledi Violet. "Francesca da en az senin kadar temizdi sonuçta."

Eloise yanaklarına ateş bastığını hissetti ve hava bulutlu olduğu için şükretti, çünkü bu sayede oda daha loş kalmıştı. Hem hava kapalıydı hem de annesi Eloise'in elbisesindeki bir yırtıkla ilgileniyordu. Eloise aslında bakire sayılırdı, eğer doktor kontrolünden geçecek olsa doktor da öyle olduğunu onaylardı ama yine de kendini artık pek masum hissetmiyordu.

"Francesca'yı bilirsin," diye devam etti Violet. Omuzlarını silkerek Eloise'in eteğinin kenarıyla ilgili yapabileceği bir şey olmadığını anladı ve kafasını kaldırdı. "Kurnazdır ve işini bilir.

Belki ilk zamanlarında, zavallı hizmetçinin tekine para verip bilgi bile almıştır."

Eloise başıyla onayladı. Kardeşiyle birlikte cep harçlıklarını bu iş için kullandıklarını annesine söylemek istemedi. Her kuruşuna da değmişti, o ayrı. Francesca, Annie Mavel'in detaylı şekilde açıkladığı şeylerin doğru olduğunu daha sonra onaylamıştı.

Violet hasretle gülümsedi, elini uzattı ve kızının yanağına dokundu. Derisi hâlâ lekeliydi ama morluk giderek yeşilimsi, pis (ama en azından mor kadar berbat görünmeyen) bir sarı tonuna bürünmüştü. "Mutlu olacağından emin misin?"

Eloise pişman bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu sormak için sence de biraz geç değil mi?"

"Artık bir şeyler yapmak için geç olsa da bunu sormak için hiç de geç değil."

"Sanırım olacağım," dedi Eloise. *Aklından, umarım olurum,* diye geçirdi.

"Phillip iyi birine benziyor."

"Çok iyi biridir."

"Onurlu."

"Kesinlikle öyle."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Violet başıyla onayladı. "Ben mutlu olacağını düşünüyorum. Farkına varman biraz zaman alabilir, hatta başlarda şüphe de duyabilirsin ama mutlu olacaksın. Unutma ki..." Violet durdu dudağını ısırdı.

"Ne oldu anne?"

"Unutma ki..." dedi, sanki her kelimeyi özenle seçmeye çalışıyor gibiydi, "biraz zaman alır. Sadece bu kadar."

Ne zaman alırdı? Eloise çığlık atmak istiyordu.

Fakat annesi çoktan kalkmış, hızlıca elbisesinin eteklerini düzeltmeye başlamıştı. "Aileyi dışarı çıkarsam iyi olacak, yoksa gideceklerini sanmıyorum." Arkasını dönüp elbiseye bir bakış atarak oyalandı. Ellerinden birini yüzüne götürmüştü, Eloise ağlamadığını düşünmeye çalıştı.

Violet kapıya bakarak, "Çok sabırsızsın, hep sabırsızdın zaten," dedi.

"Biliyorum," dedi Eloise. Annesinin onu azarlayıp azarlamadığını anlamamıştı. Eğer azarlıyorsa, bunu neden şimdi yapıyordu?

"Senin en sevdiğim özelliğin bu," dedi Violet. "Sana ait her şeyi seviyorum tabii ki ama sabırsızlığın hep çok hoşuma gitmiştir. Daha azını değil, her şeyi istediğin için."

Eloise bunun pek de sevilecek bir özellik olmadığını düşündü.

"Sen istediğin şeyleri herkes için istedin. Her şeyi öğrenmek, bilmek istedin ve..."

Eloise bir an annesinin lafını bitirdiğini düşünmüştü ama o esnada Violet arkasını döndü ve devam etti: "Sen en iyisinden başka bir şeye razı olmadın Eloise ve bu iyi bir şey. Sana Londra'da evlilik teklif eden o adamların hiçbiriyle evlenmediğin için mutluyum. Onlar seni mutlu edemezdi. Belki memnun edebilirlerdi ama mutlu edemezlerdi."

Eloise'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ama sabırsızlığın seni ele geçirmesine müsaade etme," dedi Violet yumuşak bir tavırla. "Çünkü sen bundan çok daha fazlasısın. Çok daha fazla potansiyelin var ve

sanırım arada bunu unutuyorsun." Bir annenin kızına veda edeceği şekilde, olgun ve kibarca gülümsedi. "Biraz zaman tanı Eloise. Anlayışlı ol ve çok fazla zorlama."

Eloise ağzını araladıysa da konuşamaz haldeydi.

"Sabırlı ol," dedi Violet. "Zorlama."

"Ben..." Eloise zorlamayacağını söylemek istemişti ama sözün devamını getiremedi. Sadece annesinin yüzüne bakarak, evli olmanın ne demek olduğunu idrak etmişti. Phillip'i o kadar çok düşünmüştü ki ailesini ihmal etmişti.

Onlardan ayrılıyordu. Ne zaman isterse görüşebilecek olsa da yine de bu ayrılık demekti.

O ana kadar, annesiyle ne kadar da sık oturup konuştuklarını fark etmemişti. Ya da o zamanların ne kadar kıymetli olduğunu. Violet her zaman çocuklarının ihtiyacı olan şeyi bilirdi. Tam sekiz tane olduklarından, her birinin farklı karakterleri, kendine has umutları ve hayalleri olduğundan, neye ihtiyaçları olduğunu bilebilmesi takdire şayandı.

Violet'in yazdığı mektupta bile, (yazıp Eloise'e teslim etmesi için Anthony'ye verdiği mektup) doğruluk ve tam da Eloise'in duymaya ihtiyacı olan türde şeyler vardı. Violet mektubunda Elosie'i fırçalayabilir, azarlayabilirdi ve bunu yapma hakkına fazlasıyla sahipti.

Fakat tek yazdığı şuydu:

Umarım iyisindir. Benim kızım olduğunu ve daima öyle kalacağını sakın unutma.

Seni seviyorum.

Eloise avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Mektubu Benedict'in evindeki odasında yalnızken, gecenin bir yarısına kadar okumayı unutmuştu.

Violet Bridgerton hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak kadar varlıklıydı. Fakat onun gerçek zenginliği bilgeliği ve sevgisiydi. Eloise annesinin kapıya doğru gidişini izlerken, onun bir anneden daha fazlası olduğunu, bu hayatta olmak istediği her şey olduğunu fark etti.

Eloise bunun farkına varmanın bu kadar uzun sürmüş olduğuna inanamadı,

Kapının kolunu tuttuğunda, "Sanırım Sör Phillip ve sen biraz yalnız kalmak istersiniz," dedi Violet.

Eloise annesi göremese de başını sallayarak: onayladı. "Hepinizi özleyeceğim."

"Tabii ki özleyeceksin," dedi Violet. Sesindeki neşe kendini tutmaya çalışmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

"Biz de seni özleyeceğiz. Ama uzakta değilsin ve Benedict ile Sophie'nin çok yakınlarında oturuyor olacaksın. Bir de Posy'nin.
Artık şımartacak iki torunum daha olduğu için, sanırım buraları sık sık ziyaret edeceğim."

Eloise gözyaşlarını sildi. Ailesi Phillip'in çocuklarını kayıtsız şartsız kabul etmişti. Daha farklı olmasını beklememişti ama yine de bu davranışları, Eloise'e umduğundan daha fazla mutluluk veriyordu. İkizler Bridgerton ailesinin çocuklarıyla oynamaya başlamışlardı bile ve Violet ona büyükanne diye hitap etmeleri konusunda ısrar etmişti. Violet herhalde Londra'da valizime düşmüş diyerek koca bir torba naneli şeker çıkarınca, ona büyükanne demeyi zevkle kabul etmişlerdi.

Eloise ailesiyle daha önce vedalaştığı için annesi ayrılırken kendini kötü hissetmemişti. Artık tamamıyla Leydi Crane olmuştu. Bayan Bridgerton isterse ailesiyle Londra'ya dönebilirdi, Gloucestershire toprakları sahibi baronetin eşi Leydi Crane, burada, Romney Malikânesi'ndeydi. Kendini daha farklı ve tuhaf hissediyordu, bu yüzden kendine kızdı. Yirmi sekiz yaşında evlenmenin, insanın hayatındaki en büyük olaylardan biri olmadığı düşünülebilirdi. Ne de olsa Eloise'in genç kızlık dönemi biteli yıllar olmuştu.

Yine de artık hayatının sonsuza dek değişmiş olduğunu düşündü. Artık evliydi ve kendi evinin sahibesiydi. İki çocuğun annesi olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Kardeşlerinden hiçbiri ebeveynlik vazifesini bu kadar hızlı üstlenmek zorunda kalmamıştı.

Eloise bu göreve hazırdı. Öyle olmak zorundaydı da. Saçlarını tararken, omuzlarını dikleştirerek aynadaki yansımasına dikkatle baktı. Her ne kadar bu artık yasal soyadı olmasa da o bir Bridgerton'dı. Her şeye hazır olmalıydı. Mutsuz bir hayata göz yumacak yapıda bir insan olmadığından, yapması gereken tek şey, hayatının öyle gitmesine izin vermemek olacaktı.

Kapı çalındı. Eloise arkasını döndüğünde Phillip odaya girmişti bile. Kapıyı arkasından kaparken, Eloise'e toparlanması için biraz daha zaman tanımak için olduğu yerde bekledi.

Başıyla Eloise'in elindeki saç fırçasını işaret ederek, "Hizmetçiyi istemezmisin?" diye sordu.

"Ona bu akşam için izin verdim," dedi Eloise omuzlarını silkerek. "Burada olması fikri garip geldi, sanki hayatıma burnunu sokuyormuş gibi."

Phillip boyun bağını çekiştirirken boğazını temizledi. Bu hareket ona giderek yakışmaya başlıyordu. Phillip'in evde pek resmi kıyafet giymediğini hatırladı Eloise. Sürekli çekiştiriyor, belli ki sürekli daha rahat gelen iş elbiselerinin içinde olmak istiyordu.

Gerçek bir mesleği olan bir eşe sahip olmak ne kadar da garipti. Eloise hiç böyle bir erkekle evleneceğini ummamıştı. Phillip ticaret işinde değilse de yine de Eloise'in tanıdığı çoğu işsiz genç erkeğin vakit geçirmek için yaptığı şeylerden çok daha fazlasıyla meşguldü.

Bunun hoşuna gittiğini fark etti. Phillip'in bir işi ve amacı olmasından, aklının atlar ve kumar dışında, zekâ gerektiren bir şeye yönelmiş olmasından hoşlanıyordu.

Phillip'ten hoşlanıyordu.

Hoşlanılacak bir adam olduğunu göremeyecek kadar kör olmadığı için şükrediyordu.

"Biraz daha zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu Phillip.

Eloise başını iki yana salladı. Hazırdı.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip bir şeyler söyledi. Eloise, "Tanrı'ya şükür," dediğini işitir gibi oldu ve kendini onun kollarında öpüşürken buldu. Aklından az önce neler geçiyorsa şu an hiçbiri yoktu.

Phillip aklını biraz daha düğüne vermiş olması gerektiğini düşünüyordu. Fakat akşam vakti yaklaştıkça, gün içindeki hiçbir işe odaklanamamıştı. Eloise'e her baktığında hatta onun Bridgerton kadınlarının parfümleri arasında bile her yere yayıldığını fark edebildiği kokusunu her alışında zihninde bir kıpırtı oluyor, onu kollarının arasına alışını hatırlayınca sabırsızlıkla titriyordu.

Vücudunu gevşemeye zorlayarak, az kaldı diyordu kendi kendine. Bunu başarabildiği için de şükrediyordu. Az kaldı.

Artık o az kalan zaman geçmişti. Yalnızdılar. Eloise'in sırtına kadar kat kat hafif dalgalarla inen, uzun kestane rengi bu saçlarla ne kadar da tatlı göründüğüne inanamamıştı. Onu daha önce hiç saçları açıkken görmediğini anımsadı. Ensesinin üzerinde küçük bir topuz halinde dururken, bu kadar uzun olabileceklerini düşünmemişti Phillip.

Phillip yedinci öpücüğünü de kondurduktan sonra, "Kadınların neden saçlarını topladıklarını hiç anlayamamışımdır," diye mırıldandı.

Eloise, gelen yoruma şaşırmış görünerek, "Bizden beklenen bu olduğu için tabii ki," dedi.

"O yüzden değil," dedi Phillip. Onun saçlarına dokundu ve parmaklarını arasında gezdirdi. Yukarı kaldırarak yüzüne doğru çekti ve kokladı. "Diğer erkekleri korumak için."

Eloise pek anlam veremeyerek Phillip'in gözlerine baktı. "Sanırım diğer erkeklerden korumak için demeye çalıştın."

Phillip başını iki yana salladı. "Seni bu halde görecek başka bir adamı öldürmem gerekir."

"Phillip." Phillip onun çıkışmaya çalıştığını fark ettiyse de bunun hoşuna gittiği sesinden ve yüzünün kızarışından belli oluyordu.

Eloise'in ipeksi saçlarının bir tutamını parmaklarına dolarken, "Bunu gören kimse sana dayanamaz," dedi Phillip. "Bundan eminim."

Eloise, Phillip'e itiraz eden bir bakış atarak, "Birçok erkek beni pek dayanılmaz bulmamıştır," dedi. "Hem de hiç."

"Onlar aptalmış," dedi Phillip. "Ayrıca, bu zaten beni haklı çıkarmıyor mu? Bu," dedi ve kalın bir tutam saçı yüzüne doğru tuttu, dudaklarına sürdü ve baş döndürücü kokusunu içine çekti "yıllardır bir topuzun içinde saklıydı."

"On altı yaşımdan beri," dedi Eloise.

Phillip, Eloise'i nazikçe ama karşı konulamaz bir şekilde kendine doğru çekti. "İyi olmuş. Eğer tokalarını takmamış olsaydın belki de hiçbir zaman benim olamayacaktın. Seni birileri çoktan kapmış olurdu."

"Sadece saç bu," diye fısıldadı Eloise, sesi az da olsa titriyordu.

"Haklısın," dedi Phillip. "Ama kimsenin saçı seninki gibi baş döndürücü olamaz. Bu sana has bir şey" diye fısıldadı ve saçlarını bıraktı. "Sadece sana."

Eloise'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. Daha rahat öpebilmesi için biraz yana doğru yatırdı. Dudaklarının tadını biliyordu, daha önce öpmüştü. Hatta sadece birkaç dakika önce. Buna rağmen, Eloise'in tatlılığından, nefesinin sıcaklığından ve sadece bir öpücükle tüm bedenini ateşe vermesinden dolayı irkilmişti.

Ayrıca söz konusu Eloise ise, bir öpücük asla sıradan bir öpücük olamazdı.

Phillip'in parmakları Eloise'in gelinliğinin sırtına doğru gitti. Kumaşla kaplı küçük düğmeler, sırtından aşağı doğru sıralanmıştı. Öpmeyi bırakarak, "Arkanı dön," dedi Phillip. Düğmeleri bakmadan açabilecek kadar tecrübeli değildi.

Onu yavaş yavaş soyup, her düğmenin açılışında pürüzsüz teninin bir başka yerini ortaya çıkarmaktan oldukça keyif alıyordu. Sondan üçüncü düğmeye ulaşmadan önce, parmağını Eloise'in omuriliği boyunca kaydırdı. Eloise artık sonsuza dek onundu. Nasıl bu kadar şanslı olabildiğini düşünmek zordu. Yine de kendi yararına bunu düşünmeyip sadece tadını çıkarması gerektiğine karar verdi.

Bir diğer düğme. Bu seferki, omuriliğinin en altındaki bölgeyi ortaya çıkarmıştı.

Phillip dokundu ve Eloise ürperdi.

Parmakları son düğmeye geldi. Açmasına gerek yoktu, elbisesi artık omuzlarından çekip çıkaracak kadar gevşemişti.

Yine de bunu usulüne uygun yapıp, Eloise'i doğru düzgün soyması gerekiyordu. Tadını çıkararak.

Bu seferki düğme Eloise'in kalçasının kıvrımlarını ortaya sermişti.

Onu öpmek istedi. Tam orasından öpmek istedi. Eloise arkası dönük ayakta duruyor ve üşümekten değil heyecandan titriyorken, Phillip onu tam çatalının üstünden öpmek istedi.

Eloise'e doğru eğildi, iki eliyle omuzlarından tutarak dudaklarını ensesine bastırdı. Eloise artık onundu. Karısıydı. Ateş, enerji ve tutkunun birleşimi gibiydi. Onun Marina gibi hassas ve kırılgan olmadığını, kederden başka bir his sergilemeyen bir insan olmadığını hatırlattı kendine.

O Marina değildi. Phillip bunu kendine hatırlatması gerektiğini düşündü. Sadece şu an değil, sürekli. Gün boyunca, hatta ona baktığı her an. O Marina değildi ve Phillip, Eloise'in yanındayken endişelenmek, diyeceklerinden veya yüz ifadesinden ya da onun içine kapanmasına ve kedere dalmasına neden olacak bir şey söylemekten çekinmek zorunda değildi.

Karşısındaki Eloise'di. Eloise. Güçlü, muhteşem Eloise.

Kendine engel olamayarak, dizlerinin üstüne çöktü. Eloise şaşırdığı için mırıldanarak arkasını dönmeye çalışırken, kalçalarını sıkıca tuttu.

Onu öptü. Tam oradan, omuriliğinin bitimindeki, Phillip'i bunu yapmaya teşvik eden o noktadan öptü. Ve sonra, (neden yaptığını bilmiyordu, kadınlarla ilgili deneyimi azdı ama hayal gücü bu eksikliğini telâfi ediyor gibiydi) diliyle omurilik çizgisinden aşağı doğru, çatalının başladığı noktaya indi. Teninin o hoş tuzluluğunu tattı. Eloise inleyerek ellerini, ayakta duramayacak hale geldiğinden dolayı destek almak için duvara dayadığında, Phillip (dudaklarını ayırmadan) durdu.

Eloise nefes nefese, "Phillip," dedi.

Phillip ayağa kalktı ve onu kendine doğru çevirdi. İkisi burun buruna gelene kadar eğildi. "Orada öylece duruyordu," dedi çaresizce, sanki bu bir mazeretmiş gibi. Doğruyu söylemek gerekirse, başka bir mazeret de yoktu. O çekici, pembe, yumuşak deri parçası, öpülmeyi beklermiş gibi orada öylece duruyordu.

Eloise de orada öylece duruyordu. Phillip ona sahip olmalıydı.

Gelinliğini üzerinden kaydırırken, Phillip onu tekrar öptü. Evlenirlerken Eloise'in üzerinde, gözlerini her zamankinden daha derin ve çalkantılı, sanki fırtınadan önceki bulutlu bir gökyüzü gibi gösteren, soluk mavi renkte bir gelinlik vardı.

Harika bir elbiseydi (Phillip, Eloise'in ablası Daphne'nin böyle söylediğini işitmişti). Ama onu üzerinden çıkarması daha da harikaydı.

Eloise kombinezon giymemişti, üstünden çıkarılacak başka bir şey yoktu. Göğüsleri, Phillip'in ince keten gömleğine sürtününce ani bir nefesle irkildiğini işitti. Phillip bakmak yerine, ellerini göğüslerine koyarak parmaklarını hafifçe yanlarına değdirdi. Bir yandan öpmeye devam ederken, bir yandan göğüslerini kavrayarak ağırlığını avuçlarında hissetmişti.

"Phillip," diye inledi Eloise, kelime bir dua gibi ağzında kayboluyordu.

Phillip elini tekrar hareket ettirerek onun göğsünü kavradı. Yumuşak göğüs ucu parmaklarının arasındaydı. Onu (nazikçe ve şefkatle) sıkarken, tüm bunların gerçekleşmekte olduğuna inanamıyordu.

Artık daha fazla bekleyemezdi. Görmeliydi. Her yerini görmeli, bunu yaparken yüzüne bakmalıydı. Onu tekrar öpeceğine söz veren bir fısıltıyla geri çekildi.

Eloise'e baktığında nefesi kesildi. Henüz hava kararmamıştı ve günün son ışıkları pencereden içeri sızıyor, Eloise'in tenine kırmızı altın rengi bir ışıkla vuruyordu. Göğüsleri Phillip'in tahmin ettiğinden daha dolgun, yuvarlak ve etliydi. Eloise'i tutup hemen yatağa atmamak için zor duruyordu. O göğüslerle sonsuza dek yaşayabilirdi.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Titreyen ellerle bu kez kendi düğmelerini açmaya girişti. Onun üzerindeki gömleği yırtarak çıkarışını izleyen Eloise'e bakıyordu. Fakat unutmuştu! Birden döndü...

Eloise şaşkınlıkla kalakaldı.

Phillip adeta donmuştu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Eloise.

Phillip o an neden bu kadar endişe ettiğini bilmiyordu ve bir açıklama yapmalıydı. Eloise onun karısıydı. Ömrünün sonuna kadar Phillip'i çıplak görecekti ve yaralarının sebebini bilmesi gereken biri varsa, bu kişi Eloise'di.

Sırtında oldukları için onları görmezden gelmeyi başarabiliyordu fakat Eloise'in gözleri önündeydi.

"Kırbaçlandım," dedi Phillip arkasını dönmeden. Aslında göstermese daha iyi olabilirdi ama ne de olsa Eloise'in bu görüntüye alışması gerekecekti.

"Sana bunu kim yaptı?" Eloise'in sesi sert ve öfkeliydi. Onun bu kızgın hali Phillip'in içini ısıttı.

"Babam." Phillip o günü çok iyi hatırlıyordu. On iki yaşında olmalıydı. Okuldan eve gelmiş, babası onu zorla ava götürmüştü. Phillip iyi bir binici olsa da babasının önden giderken yaptığı atlayışı yapabilecek kadar değildi. Eğer yapmazsa korkak damgası yiyeceğini bilerek atlamayı denemişti.

Ne yazık ki düşmüştü. Daha doğrusu at tarafından fırlatılmıştı. Mucizevî bir şekilde, kazayı tırnağı bile kırılmadan atlatmıştı fakat babası öfkeden çılgına dönmüştü. Thomas Crane'in bir İngiliz erkeği olmakla ilgili çok sert görüşleri vardı ve at sırtında yapılan hatalar cezayı hak ederdi. Oğulları ata binebilmeli, atış, eskrim, boks yapabilmeli ve daha da iyi olmalılardı.

Eğer olamazlarsa Tanrı yardımcıları olsa iyi olurdu.

George atlamayı başarmıştı tabii ki. O her zaman bu tip konulara daha yatkın olandı. Ayrıca George ondan iki yaş daha büyüktü. İki yaş daha iri, iki yaş daha güçlü. George araya girerek onu cezadan kurtarmaya çalışmıştı fakat babaları,

George'u da işine karıştığı için azarlayarak kırbaçlamıştı. Phillip'in nasıl erkek olunacağını öğrenmesi gerekiyordu ve babası Thomas, buna kimsenin müdahale etmesine izin vermezdi. George'a bile.

Phillip o gün ceza yönteminin neden farklı olduğundan emin değildi. Babası genellikle bu iş için kemer kullanırdı. Gömleği üstünden vurur, iz bırakmazdı. Fakat bu kez ahırların oradaydılar ve babası korkunç bir öfkeye kapılmış ve nedense kırbaç kullanışlı görünmüştü.

Kırbaç Phillip'in gömleğini yırtıp geçtiğinde bile babası durmamıştı.

Babasının dayağı ilk kez o zaman iz bırakmıştı. Phillip ömür boyu bunu hatırlatacak izlerle yaşayamaya mahkûm edilmişti.

Phillip, onu gözlerinde derin bir bakışla izleyen Eloise'e baktı. Üzgün olmamasına rağmen, "Üzgünüm," dedi. Eloise'i, kendi çocukluğuna dair korkunç bir anıyı dinlemek zorunda bırakmaktan başka üzülecek bir şey yoktu.

"Ben üzgün değilim," diye homurdandı Eloise, gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Phillip'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Kin doluyum."

Phillip kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Eloise tam kıvamındaydı: Çıplak ve kızgın. Cehenneme giderek Phillip'in babasını bulup fırça atmaya hazırdı.

Eloise onun bu zamansız gülüşüne şaşırdı. Fakat sonra içinde bulundukları anın önemini hatırlayarak gülümsedi.

Phillip kendisine dokunması için can atarak, Eloise'in elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. Eloise'in parmakları açılıp üzerinde yayılana kadar, göğsündeki gür kıllara bastırdı.

Elini Phillip'in teninde yavaşça kaydırırken, "Ne kadar güçlüsün," diye fısıldadı Eloise. "Serada çalışmanın bu kadar zor bir iş olduğunu bilmezdim."

Phillip kendini on altılık genç bir oğlan gibi hissetti. Eloise'in iltifatına çok sevinmişti. Babası aklından kayıp gidiverdi. Teşekkür etmeden, "Dışarıda da çalışıyorum," dedi kabaca.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"İşçilerle mi?" diye mırıldandı Eloise.

Phillip eğlendiğini belli eder bir bakış attı. "Eloise Bridgerton... "

"Crane," diye düzeltti Eloise.

Phillip bir anda, bu sözlerden inanılmaz bir keyif almıştı. "Crane," diye tekrarladı. "Tarla işçileriyle ilgili fantezilerin olduğunu söyleme bana."

"Tabii ki yok," dedi Eloise, "yine de..."

Phillip'in, cümleyi bitirmeden onu bırakmaya niyeti yoktu. "Yine de ne?"

Eloise biraz utangaç bir ifadeyle, 'Yani, güneşin altında uğraşırlarken çok... ilkel görünüyorlar."

Phillip gülümsedi. Yavaşça, sanki gerçeğe dönüşmüş hayaline kavuşmak üzere olan bir adam gibi. Dudaklarını Eloise'in boynuna koyup, yavaş yavaş aşağı inerek, "Ah, Eloise," dedi. "İlkelliğin ne demek olduğunu hiç bilmiyorsun. Hem de hiçbir fikrin yok."

Ve sonra, günlerdir hayalini kurduğu şeyi (hayal ettiği şeylerden birini) yaptı. Eloise'in göğsünün ucunu ağzına aldı ve emmek için dudaklarını kapatmadan önce dilini etrafında gezdirdi.

"Phillip!" Eloise neredeyse çığlık atacaktı.

Phillip onu kollarına alıp yeni evlileri bekleyen yatağa taşıdı. Eloise'i yatağın üzerine bırakıp, üzerinde kalan tek şey olan çoraplarına yönelmeden önce manzarının tadını çıkardı. Eloise içgüdüsel olarak elleriyle kasıklarını örttü. Phillip nasıl olsa az sonra sıranın kendisine geleceğini bilerek, onun bu hareketine aldırış etmedi.

Parmaklarını çorabın etrafına dolayarak, aşağı doğru kaydırıp çıkarmadan önce Eloise'i incecik ipeğin üstünden okşamıştı.

Dizine geldiğinde Eloise inleyince, başını kaldırıp sormaktan kendini alamadı. "Gıdıklandın mı?"

Eloise başını sallayarak onayladı. "Gıdıklanmaktan da öte."

Gıdıklanmaktan da öte. Bu Phillip'in çok hoşuna gitti. Onun daha fazlasını hissetmesine, daha fazlasını arzulamasına bayıldı.

Diğer çorap daha çabuk çıkmıştı. Phillip doğruldu ve parmaklarını pantolonunun bağına götürdü. Bir an durup Eloise'e baktı. Gözleriyle ona hazır olduğunu belirtmesini bekledi.

Ve ardından, müthiş bir hız ve çeviklikle geri kalan giysilerini çıkararak Eloise'in yanına uzandı. Eloise bir an kasıldı ama sonra Phillip'in okşayışıyla rahatladı. Phillip dudaklarını Eloise'in şakaklarına ve oradan da dudaklarına götürürken, "Şişş," diyerek teskin ediyordu.

"Korkacak bir şey yok," diye mırıldandı Phillip.

"Korkmuyorum," dedi Eloise.

Phillip geri çekilerek Eloise'in yüzüne baktı. "Korkmuyor musun?"

"Gerginim ama korkmuyorum."

Phillip hayretle başını salladı. "Harikasın."

Eloise umursamaz bir tavırla omuz silkerek, "Ben bunu herkese söylüyorum zaten," dedi. "ama görünen o ki buna tek inanan sensin."

Phillip kıkırdadı. Hayretle başını sallayarak içinde bulunduğu duruma inanamadı. Gerdek gecesindeydi ve gülüyordu. Bu Eloise'in onu ikinci kez güldürüşüydü ve Phillip onun bir armağan olduğunu düşünmeye başlıyordu. Almış olduğu için kendini çok şanslı saydığı, müthiş ve eşsiz bir armağan.

Cinsel ilişki Phillip için her zaman ihtiyaçlarıyla ilgili olmuştu. Vücudu, şehveti ve onu erkek yapan her ne ise, onunla ilgili. Hiç bu kadar keyifli, başka bir insanı keşfetmek kadar harika olanını yaşamamıştı.

Eloise'in yüzünü ellerinin arasına alarak tekrar öptü. Bu kez bütün duyguları ve hislerini kendi içinden Eloise'e doğru akıtarak öpmüştü. Dudaklarını, yanağını ve sonra da boynunu öptü.

Vücudunu keşfederek aşağılara doğru indi. Omuzlarından göbeğine, oradan da kalçasına.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Yalnızca tek bir yeri atlamıştı. Keşfetmekten büyük keyif alacağı o yeri. Fakat oraya daha sonra, Eloise kendini buna hazır hissedince dönmeye karar verdi.

Ve kendi de buna hazır olduğu zaman. Marina orasından öpmesine hiç izin vermemişti. Haksızlık ediyordu işin aslı Phillip bunu hiç sormamıştı. Marina,altında sanki sadece görevini yaparcasına kıpırdamadan yatarken, Phillip böyle bir şeyi sormayı doğru bulmamıştı. Evlenmeden önce de kadınlarla birlikte olmuştu fakat onlar tecrübeliydi ve onlarla da çok fazla içli dışlı olmak istememişti.

Sonra, dedi kendine, yakında. Kesinlikle çok yakında.

Ellerini Eloise'in baldırlarına doladı ve yukarı doğru kaldırdı. Bacaklarının arasına daha rahat girmek için onları dirsekleriyle araladı. Sertleşmişti, hem de fazlasıyla. Utanacak bir duruma düşmekten endişe etti. Derin derin nefes alarak Eloise'in deliğine dokundu. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu, bu sayede Eloise de bundan yeterince uzun süre keyif alabilecekti.

"Ah, Eloise," dedi. Aslında sesi daha çok bir hırıltı gibi çıkmıştı. Onu her şeyden daha çok istiyordu. Kendini nasıl tutabileceğini bilmiyordu.

"Phillip?" dedi Eloise, sesinde belli belirsiz bir telaş vardı.

Phillip onun yüzünü görmek için geri çekildi.

Eloise, "Çok büyük," diye fısıldadı.

Phillip gülümsedi. "Bunun bir erkeğin duymak isteyeceği şey olduğunu biliyorsun değil mi?"

Eloise alt dudağını yavaş yavaş ısırarak, "Eminim öyledir," dedi. "Bu sanki at yarıştırırken ya da kağıt oynarken övünebileceğin türden bir şeye benziyor."

Phillip güldüğü için mi yoksa endişe duyduğu için mi titrediğini bilmiyordu. "Eloise, seni temin ederim ki..."

"Ne kadar acıtacak?" dedi Eloise pat diye.

"Bilmiyorum," dedi Phillip dürüstçe. "Hiç senin durumunda bulunmadım. Herhalde azdır. Umarım çok fazla acımaz."

Eloise başını sallayarak Phillip'in açık sözlülüğünü takdir etti. "Ben..." Sesi boşlukta yavaşça kaybolmuştu.

"Söyle," dedi Phillip.

Eloise birkaç saniye boyunca sadece gözlerini kırptı ve sonra, "Geçen gün de olduğu gibi, hep oradan oraya sürükleniyorum. Ama sana bakınca ya da seni hissedince, bunun nasıl devam edeceğini hayal bile edemiyorum. Paramparça olacakmışım gibi hissediyorum kendimi ve de kaybedeceğimi," dedi. "Bu büyüyü kaybedeceğimi."

Phillip, *yeter artık,* diye düşündü. Neyi bekleyecekti ki? Eloise neden beklesindiki? Eğildi ve Eloise'i dudaklarından sertçe öptü. "Burada bekle ve bir yere ayrılma."

Eloise bir şey soramadan önce (ki bu Eloise'di, hep soracak bir şeyleri vardı), Phillip aşağı doğru kayarak bacaklarını iki yana açtı. Tam hayalini kurduğu şekilde onu öptü.

Eloise çığlık attı.

"Güzel," diye mırıldandı Phillip. Sözleri Eloise'in kalbine süzülüyordu. Elleriyle onu sıkıca kavramıştı. Eloise'in vahşi bir kadın gibi kıvranmaktan ve zıplamaktan başka şansı yoktu. Phillip öptü ve yaladı. O baştan çıkarıcı oyuğun her santimini tattı. Bunun kesinlikle hayatında yaptığı en güzel şey olduğunu düşünüyor, doymak bilmez bir iştahla yiyordu. Ve şükürler olsun, artık evli bir adamdı ve bunu ne zaman isterse yapabilecekti.

Başka erkeklerin bundan bahsettiğini duymuştu tabii fakat bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Kendini tamamen kaybetmesine ramak kalmıştı ve Eloise daha Phillip'e dokunmamıştı bile. O anda dokunmasını istediği için değil elbette. Çarşafı öyle sıkı çekiyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı. Phillip'e dokunsa parçalayabilirdi

Eloise'in doyuma ulaşmasını beklemeliydi. Fakat o anda ihtiyacı baskın geldi ve Phillip başka şansı olmadığını düşündü.

Bu onun gerdek gecesiydi ve boşalırken çarşafların üstünde değil, Eloise'in içinde olmalıydı. Onun kendini kavrayışını hissetmezse volkan gibi patlayacağından emindi.

Phillip doğruldu, Eloise'in acıklı şekilde inleyişini görmezden gelip dudaklarını ayırdı. Erkekliğini Eloise'e yasladı.

Eloise ıslaktı, kendisinin ve Phillip'in sırılsıklam bir karışımıydı. Bu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Phillip içeri doğru kaydı. Eloise hem rahat hem de dardı.

Eloise nefes nefese onun adını fısıldadı. Phillip de aynen karşılık verdi. Ve sonra, artık hareketini yavaş tutmaya dayanamayarak, Eloise'in son duvarını da yıktı ileri doğru, sonuna kadar bastırdı. Belki bekleyip Eloise'e canının acıyıp acımadığını sormalıydı ama yapamadı. Çok uzun zaman olmuştu ve onu çok fazla arzuluyordu. Vücudu bir kere harekete geçince, artık onu durdurabilmenin bir yolu yoktu.

Phillip hızlıydı, sert hareket ediyordu ve Eloise bundan hoşlanmış olacaktı ki o da Phillip'in altında aynı şekilde karşılık veriyordu. Kalçalarını, Phillip'in arzuyla yüklenişine karşılık bastırıyor, tırnaklarını sırtına batırıyordu.

Bu kez inlediğinde Phillip'in adını mırıldanmadı, "Daha çok!" dedi.

Phillip ellerini Eloise'in arkasına uzatarak, kalçasını kavradı. Daha rahat girmek için onu yukarı doğru çekerken kalçalarını sertçe sıkıyordu. Pozisyon değişikliği, teması da etkilemiş olmalıydı. Ya da Eloise artık sınırlarına ulaşmıştı, çünkü Phillip'in altında kıvrılıp kasılarak sallanmaya başlamış, kasları titrerken boğazından bir çığlık kopmuştu.

Phillip de daha fazla dayanamadı. Son bir bastırışla zangırdayarak titredi ve Eloise'in artık sonsuza dek kendisinin olduğunu ispat edercesine zirveye çıktı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

15. Bölüm

...Bana daha fazlasını anlatmamana inanamıyorum. Senin ablan olarak (senden tam bir yaş büyük olduğumu hatırlatmaya gerek yok) bir miktar saygıyı hak ediyorum. Annie Mavel'in evlilik hayatıyla ilgili anlattıklarını doğruladığın için sağ ol ama yüzeysel bir açıklamadan daha detaylı bir şeyler beklerdim. Ablana bir iki kelime (nitelemeler, sıfatlar falan iyi olurdu) edemeyecek kadar mutluluk sarhoşu değilsindir herhalde.

Eloise Bridgerton'dan kız kardeşi Kilmartin Kontesi'ne, Francesca'nın düğününden iki hafta sonra

Bir hafta sonra Eloise, kendisi için çalışma odasına dönüştürülen küçük oturma odasında oturuyor, ev hesaplarının üzerinden geçerken kaleminin arkasını dişliyordu. Un çuvallarını, hizmetlilerin haftalıkları gibi şeyleri hesaplıyor olmalıydı ama tek hesaplayabildiği Phillip'le kaç kez seviştikleriydi.

On üç, diye düşündü. *Hayır, on dört. Aslında on beşti. İçine tam girmediği o günü de sayarsa, hani şu ikisinin de...*

Odada yanında kimse olmasa bile yüzü kızardı.

Tanrım, bunu hakikaten yapmış mıydı? Phillip'i tam oradan Öpmüş müydü?

Eloise böyle bir şeyin varlığından bile habersizdi. Annie Mavel, yıllar önce Eloise ve Francesca'ya bu konuda ders verirken böyle bir şeyin mevcut olduğundan bahsetmemişti.

Eloise tekrar düşüncelere dalarken yüzünü buruşturdu. Annie Mavel'in bile böyle bir şeyi bildiğini sanmıyordu. Annie'nin bunu yaptığını düşünmek zordu. Hatta, bunu herhangi bir insanın yapacağını bile düşünmek zordu. Özellikle de kendisinin.

Harikaydı. Kendisi için deli olan bir kocaya sahip olmanın müthiş olduğunu düşündü. Gün içerisinde öyle sık sık görüşmüyorlardı, ne de olsa Phillip'in kendi

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

işleri, Eloise'in de ilgilenmesi gereken görevleri vardı. Ama geceleri, Phillip ona hazırlanması için beş dakika verdikten sonra (yirmi dakikayla başlamıştı ve bu süre gitgide kısalıyordu, hatta Eloise onun kapının önünde sabırsızca sağa sola yürüdüğünü bile işitiyordu) üzerine çıldırmış gibi geliyordu. Sanki açlıktan kıvranan biri gibi. Enerjisi bitmek tükenmek bilmez gibiydi ve sürekli yeni şeyler ve pozisyonlar deniyordu. Yalvarıp kıvranana kadar Eloise'i tahrik ediyordu. Durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvardığını anımsayamıyordu.

Phillip Marina'ya karşı tutkulu olmadığını söylese de buna pek inanmamıştı. Çok iştahlı bir adamdı (bu kötü bir kelimeydi ama Eloise bunu tanımlamak için daha uygun bir kelime bulamamıştı) ve elleriyle yaptığı o şeyler...

Ve ağzıyla...

Ve dişleriyle...

Ve diliyle...

Eloise yine kızarmıştı. Phillip'in yaptığı şeylere karşılık vermemek için bir kadının yarı ölü falan olması gerekirdi.

Defterindeki sütunlara tekrar baktı. Böyle hülyalara dalarsa, sayılar kendi kendine toplanmayacaktı ama dikkatini toplamaya çalıştığı her seferinde aynısı oluyordu. Pencereden dışarı baktı. Phillip'in serasını oturduğu yerden göremiyordu ama hemen köşe başında olduğunu biliyordu. Phillip de oradaydı, kazıyor, ekiyor, buduyor, bütün gün orada ne yapıyorsa onlarla meşgul şekilde uğraşıp duruyordu.

Bütün gün.

Eloise somurttu. Aslında söylediği doğruydu. Phillip bütün gününü serada geçiriyor, hatta bazen öğle yemeğinin bile tepsiyle oraya taşınmasını istiyordu. Eloise karı kocanın günlerini ayrı geçirmesinde bir sorun olmadığını düşünse de (hatta birçok çift geceleri de ayrı geçiriyorlardı), henüz bir haftalık evlilerdi.

Doğrusu, hâlâ kocasının nasıl biri olduğunu öğrenme aşamasındaydı. Evlilik işi aceleye geldiğinden, Phillip hakkında bildikleri sınırlıydı. Dürüst, onurlu olduğundan

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

ve kendisine iyi davranacağından emindi. Artık Phillip'in, o çekingen görünüşünün altında, hiç ihtimal vermediği şehvet dolu bir yan olduğunu biliyordu.

Bunun haricinde, Phillip'in babasın nasıl biri olduğunu da öğrenmişti. Bunun Phillip'in yaşadıklarına, düşüncelerine ve şu anda olduğu adama dönüşmesinde ne gibi bir etkisi olduğunu bilmiyordu. Birkaç sefer bu konuyu açmaya çalışmıştı ama çoğu zaman girişimleri karşılıksız kalmıştı.

Çünkü Phillip öpüşmek dururken konuşmayı istemiyordu. Ki bu durumlarda, Eloise karşı koymaya pek fırsat bulamıyordu.

Eloise'in Phillip'i konuşmaya dahil etmeyi başarabildiği birkaç seferde ise, konuşmanın sonu tam bir başarısızlığa dönüşmüştü. Ona ev işleriyle ilgili bir şeyler sormuş, Phillip yalnızca omuz silkip nasıl uygun görüyorsa öyle yapmasını belirtmişti. Eloise bazen, onun kendisiyle sadece ev işlerini yapması için evlenmiş olduğunu düşünüyordu.

Ve tabii yatağında da sıcak bir bedenin bulunması için.

Ama bundan başka şeyler de olmalıydı. Eloise evliliğin daha fazlasını gerektirdiğini, daha fazlasının olması gerektiğini biliyordu. Kendi annesiyle babasının birlikteliğini pek hatırlamıyorsa da kardeşlerinin eşleriyle olan birlikteliğine şahit olmuştu. Bu yüzden kendisinin ve Phillip'in yatak odası dışında geçirdikleri kısıtlı zamanda da bir eğlence bulmaları gerektiğini düşündü.

Birden kalkıp kapıya doğru yürüdü, Phillip'le konuşmaları gerekiyordu. Seraya gidip konuşmaması için hiçbir sebep yoktu. Hem belki Phillip işiyle alakadar olmasından da hoşlanırdı.

Onu tam olarak sorgulamayacaktı ama konuşmayı bir iki soruyla süslemekten de zarar gelmezdi. Eğer Phillip'ten işine engel olduğu ya da güçlük çıkardığı gibi sinyaller alırsa hemen çıkıp gidecekti.

O anda annesinin sesi kafasının içinde yankılandı.

Zorlama Eloise. Zorlama.

Ona ne kadar ters gelse de, kendini durmaya zorladı. Arkasını döndü ve yerine oturdu.

Annesinin önem teşkil eden konularda yanıldığına hiç şahit olmamıştı. Eğer Violet ona evlendiği akşam nasihat ettiyse, Eloise bunu dikkate alsa iyi olurdu.

Huysuzca somurtarak, annesinin zaman tanı derken bunu kastettiğini düşündü.

Ellerini, sanki kapıya uzanmalarını engellemek istercesine, poposunun altına sıkıştırdı. Pencereden dışarı baktı. Sonra başını başka yöne çevirdi, çünkü orada olduğunu bildiği halde serayı göremiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, bunun kendisinin alışılageldik davranışlarından olmadığını düşündü. Oturup kıpırdamadan gülümseyecek bir insan değildi. Hareket etmeli, bir şeyler yapmalı, keşfetmeli, sorgulamalıydı. Tabii dürüst olmak gerekirse, sıkıntı yaratmalı, rahatsız etmeli, kendisini duyacak herkese gerekli gereksiz fikirlerini söylemeliydi.

Burnundan soluyarak somurttu. Pek tatlı bir insan olmadığı söylenebilirdi.

Annesinin düğün akşamı yaptığı konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Sözlerinde kesinlikle olumlu bir yan da vardı. Annesi onu seviyordu ne de olsa. Güzel bir şeyler söylemiş olmalıydı. Eloise'in ne kadar hoş olduğunu söylemişmiydi yoksa söylememiş miydi?

İçini çekti. Eğer yanlış hatırlamıyorsa, annesi onun sabırsızlığından hoşlandığını söylemişti ki bu, insanın mizacından hoşlanmakla aynı anlamı taşımıyordu.

Ne berbat bir şeydi bu. Tanrı aşkına, tam yirmi sekiz yaşındaydı. Hayatı boyunca, olduğu halden ve hayatını idame ettirme şeklinden hoşnut yaşamıştı.

Yani, neredeyse gayet hoşnut bir şekilde. Çok konuştuğunun ve bazen boşboğazlık ettiğinin farkındaydı. Hatta bu yüzden onu herkes sevmiyordu ama çoğu insan da severdi. Ayrıca bunu dert etmeyeli de uzun zaman olmuştu.

Peki neden şimdi? Neden böyle aniden kararsızlaşmıştı ve yanlış bir şeyler söylemekten korkuyordu?

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Ayağa kalktı. Bu kararsızlığa, hareketsizliğe dayanamamıştı. Annesinin öğüdünü dikkate alarak Phillip'i biraz serbest bırakacaktı ama Tanrı aşkına, bir dakika daha oturup bekleyemezdi.

Başını eğdi ve tamamlanmamış hesaplara baktı. Öfleyip pöfleyerek hesap defterini kapattı. Hesap yapıp yapmaması önemli değildi, çünkü biliyordu ki başına otursa bile o hesapları yapmayacaktı. Bu yüzden gidip başka bir şeylerle meşgul olsa daha iyi olurdu.

Çocuklar. İşte bu. Bir hafta önce Phillip'in eşi ama aynı zamanda çocukların da annesi olmuştu. Hayatlarına karışması gereken birileri varsa, bu Oliver ve Amanda'ydı.

Yeni amacı Eloise'i canlandırmıştı. Kendini yine eskisi gibi hissederek, kapıya doğru yürüdü. Derslerini kontrol edip, konuları düzgün şekilde öğrendiklerinden emin olmalıydı. Oliver, birinci eğitim dönemine kaydolacağı Eton'a hazırlanmak zorundaydı.

Ve tabii kıyafetleri. Dolaplarındaki kıyafetler için fazlasıyla büyümüşlerdi ve Amanda'ya daha güzel elbiseler lazımdı. Bir de...

Eloise merdivenlerden hızla çıkarken memnuniyetle gülümsüyordu. Yapacaklarını parmaklarıyla sayıyor, tasarımcı ve terzi işini planlıyordu. Birkaç eğitmen daha ayarlaması gerektiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu, çünkü çocukların Fransızca, piyano ve tabii ki aritmetik almaları gerekiyordu. Ve bir de... Acaba geometri için yaşları henüz çok mu küçüktü?

Kendinden gayet memnun bir halde çocukların odasının kapısını açtı ve...

Bir anda durdu. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Oliver'ın gözleri sanki ağlamış gibi kıpkırmızıydı. Amanda burnunu çekiyor, elinin arkasına siliyordu. İkisi de kısa kısa hıçkırarak nefes alıyorlardı. Üzüldükleri belli oluyordu.

Önce çocuklara sonra bakıcılarına bakarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu Eloise,

İkizler bir şey söylemediler. Sadece kocaman, yalvaran gözlerle bakıyorlardı.

Bakıcı yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturdu. "Yalnızca cezalandırıldıkları için somurtuyorlar.'?

Eloise başını sallayarak onayladı. Oliver ve Amanda'nın yine ceza gerektirecek bir şey yapmış olmalarına şaşırmamışsa da gördüğü manzarada bir tuhaflık vardı. Belki gözlerindeki o kırgın, vazgeçmişlik ifadesindendi.

Eloise karşı koymalarını, özellikle de otoritesini koruması gereken bakıcılarına karşı onları yüreklendirmeyi istemiyordu fakat yine de gözlerindeki bu aşağılanmış, karşılıksız itaat eden, perişan ifaden de hiç hoşlanmamıştı.

"Neden cezalandırıldılar?" diye sordu Eloise.

Nurse Millby hemen, "Saygısızca konuşmaktan," diye yanıtladı.

"Anlıyorum," dedi Eloise içini çekerek. İkizler muhtemelen cezayı hak etmişlerdi. Eloise onları bizzat birçok kez uyarmasına rağmen, sık sık saygısızca konuşuyorlardı. "Ne ceza verildi peki?"

Bakıcı Edwards dimdik bir tavırla, "Parmak boğumlarına vuruldu," dedi.

Eloise dişlerini öyle sıkmıştı ki tekrar açabilmek için kendini zorladı. Fiziksel şiddete karşıydı ama en iyi okullarda uygun görülen ceza da buydu. Ağabeylerinin de Eton'da bu cezaya sıkça maruz kaldıklarından emindi. Onca disiplin cezasına rağmen nasıl mezun olabildiklerini bilemiyordu.

Yine de çocukların gözlerindeki bakıştan memnun değildi, bu yüzden Bakıcı Edwards'ı kenara çekti ve sakince, "Çocuklara disiplin gerektiğinin farkındayım fakat bir daha vurmak zorunda kalırsan, senden biraz daha yavaş vurmanı rica ediyorum," dedi.

Bakıcı, "Eğer yavaş vurursam," dedi sert bir ifadeyle, "bundan ders almayacaklardır."

"Alıp almadıklarına ben karar vereceğim," dedi Eloise bakıcının tavrına sinirlenerek. "Senden rica etmiyorum. Sana emrediyorum. Onlar henüz çocuk. Daha nazik olmak zorundasın."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Bakıcı Edvvards ağzını kapadı ve başını sadece bir kere sertçe, Eloise'in istediğini yapacağını fakat kendine karışmasından da hoşnut olmadığını belirtir şekilde sallayarak onayladı.

Eloise çocuklara dönerek, yüksek sesle, "Bugün yeterince ders çalıştıklarından eminim. Belki birlikte ufak bir ara versek iyi olur," dedi.

"El yazısı çalışıyoruz," dedi Bakıcı Edwards. "Kaybedecek vaktimiz yok. Özellikle de ben hem bakıcılık hem de mürebbiyelik yapmaya çalışırken."

"Seni temin ederim o konuyu elimden gelen en hızlı şekilde çözmeye çalışıyorum," dedi Eloise. "Bugünden itibaren çocuklara el yazısını ben çalıştıracağım. Geride kalmayacaklarından emin olabilirsin."

"Ben bunun iyi bir fikir..."

Eloise bakıcıya gözlerini dikti. O bir Bridgerton'dı Tanrı biliyor ya, itaatsiz hizmetkârlarla nasıl baş edileceğini biliyordu. "Bana sadece ders programını bildir."

Bakıcı son derece aksi görünüyordu ama, Eloise'e o gün M, N ve O harflerini çalıştıklarını belirtti. "Hepsi hem küçük harf hem de büyük harf olacak," dedi sertçe.

Eloise canlı bir ses tonuyla. "Anlıyorum," dedi. "Eğitimin bu alanında gayet yetenekli olduğumdan eminim."

Bakıcı Edwards'ın yüzü bu iğneleme karşısında kızardı. "Başka bir şey var mı?"

Eloise başını salladı. "Evet. Çekilebilirsin. Boş zamanının (iki görevi aynı anda üstlenmekten dolayı pek bulamadığın boş zamanın) tadını çıkar ve lütfen çocukların, öğle yemeğini ayarlamak için de zamanında dön."

Bakıcı Edwards başı dik bir halde odayı terk etti.

Eloise dikkatini hâlâ küçük masalarında oturup bakışlarını Eloise'e dikmiş, onun gökten yeryüzüne inip küçük çocukları cadıların elinden kurtaran bir peri olduğunu düşünen ikizlere vererek, "Haydi bakalım," dedi. "Gidelim mi..."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Sorusunu bitiremedi, çünkü Amanda fırlayıp üstüne atlayıp kollarını beline öyle şiddetle dolamıştı ki, Eloise gerileyerek sırtını duvara çarpmıştı. Oliver da kardeşinin arkasından aynı şekilde gelmişti.

Eloise şaşkınlıkla başlarını okşayarak, "Ahh," dedi, "sorun ne bakalım?"

"Hiç," diye yanıtladı Amanda boğuk bir sesle.

Oliver geri çekilerek, insanların ona hep durmasını söylediği şekilde, küçük bir adam gibi dimdik durdu. Elinin arkasıyla burnunu sildiğinde bu görüntüyü mahvetti gerçi.

Eloise Oliver'a mendil uzattı. Oliver alıp burnunu sildi, başını teşekkür edercesine salladı ve, "Seni Bakıcı Edwards'tan daha çok seviyoruz," dedi.

Eloise, sevmemek için Bakıcı Edwards'tan daha uygun biri olmadığını düşündü ve en kısa zamanda onun yerine birini bulmaya karar verdi. Yine de çocuklara bunun hakkında tek kelime etmeyecekti. Çünkü büyük ihtimal bunu bakıcıya yetiştirirlerdi ve o da ya çekip gider ve onları güç bir durumda bırakırdı ya da sinirini çocuklardan çıkarırdı ki bu kesinlikle çok kötü olurdu.

"Oturalım," dedi çocukları masaya yönelterek. "Sizi bilmem ama ben M'leri, N'leri ve O'ları çalışmadan bakıcının karşısına çıkmak istemezdim."

Kendi kendine, Phillip'le bunu mutlaka konuşması gerektiğini düşündü.

Eloise, Oliver'ın ellerine baktı. Pek hırpalanmış görünmüyorlardı fakat parmak eklemlerinden biri biraz kızarmış gibiydi. Eloise'e de öyle geliyor olabilirdi tabii ama yine de...

Phillip'le en yakın zamanda konuşmalıydı.

Phillip dikkatlice tohum ekerken kendi kendine mırıldandı. Evliliğinden önce, her zaman kesin bir sessizlik içinde çalışırdı. Kendini daha önce hiç ıslık çalacak ya da kısık sesle bir şarkı mırıldanacak halde hissetmediğini fark etti.

Ama şimdi... sanki müzik zaten havaya yayılmış, çevresini sarıyor gibi hissediyordu. Daha rahat hissediyordu. Omuzlarındaki daimî kasılmalar da kaybolmaya başlamış gibiydi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'le evlenmek, açıkça, hayatta yapabileceği en iyi şeydi. Hatta, şimdiye dek yapmış olduğu en iyi şey olduğunu bile söyleyebilirdi.

Hatırlayabildiği kadarıyla, uzun zamandır ilk kez böyle mutluydu. Mutlu olmak artık çok kolay gibi görünüyordu.

Daha önce mutluluğu tatmış olup olmadığını bilmediğini anladı. Zaman zaman kahkahalar atıyor, arada bir kendi kendine eğleniyordu. Marina'ylayken olduğu zamanki gibi değildi. Onunlayken sürekli ve tamamen mutsuzdu.

Fakat daha önce de mutlu olmamıştı. En azından şu an olduğu kadar. Her sabah yatağından dünyanın ne kadar güzel bir yer olduğunu düşünerek kalkıyor, ertesi gün de güzel bir yer olarak kalacağını biliyordu.

En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamadı. Muhtemelen üniversite yıllarında, bilginin ne kadar müthiş bir şey olduğunun tadını ilk kez aldıktan beri böyle hissetmemişti. Babasından ve sürekli dayak yeme endişesinden uzaktı.

Eloise'in hayatına kattığı güzellikler saymakla bitecek gibi değildi. Bir de yatakta geçirdikleri zaman vardı tabii. Phillip'in hayal edebileceğinden çok daha öte bir şeydi. Cinsel ilişkinin bu kadar muhteşem olabileceğini düşünebilse, o kadar uzun süreyi bekâr olarak geçirmezdi. Son zamanlardaki iştahı düşünülürse bekâr kalması mucizeydi.

Ama nereden bilecekti ki? Sevişmeleri kesinlikle Marina'yla ya da üniversite öğrencisiyken takıldığı diğer kadınlarla yaşadığı şekilde değildi.

Fakat dürüst olması gerekirse cinsel ilişki mutluluğunun tek sebebi değildi.

Sebebi sonunda hissedebildiği bu duyguydu (aslında onu bilmekti). Ve gerçekten, ikizler için de baba olduğundan beri yaptığı en doğru şey buydu.

Hiçbir zaman mükemmel bir baba olamamıştı. Bunun farkındaydı ve her ne kadar bundan nefret etse de kabulleniyordu. Ama ikizler için yapabileceği en iyi şeylerden birini yapıp, onlara mükemmel bir anne bulmuştu.

Sanki sırtından tonlarca kiloluk bir yük kalkmış gibiydi.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Artık sabahları serasına hiç endişe duymadan gidebilirdi. En son ne zaman serasına gidip, bir çığlık ya da gürültü duyduğunda, pişmanlık veya ne kadar başarısız bir baba olduğu düşüncesiyle başka bir şeye odaklanamaz halde kalmadan işine konsantre olabildiğini hatırlayamadı. Olağanüstü bir şeydi. Büyülü bir şey.

Ayrıca, Eloise genelde ne söylüyorsa onu ima ettiği için şükretmeliydi Phillip. Kendisinden beklenen şeyleri tam kestiremeyen biri olduğundan, bu onun için gayet iyiydi. Ağabeyiyle hep söyledikleri o laf neydi? Soru soran bir kadından kork, çünkü asla doğru cevap veremezsin.

Phillip bu sözle birlikte gülümsedi. Sohbetleri arada sırada sessizliğe dönüşüyorsa da endişe edecek bir şey yoktu. Zamanın çoğunu yatağa giderek geçirdiklerinden, Phillip halinden gayet memnundu.

Başını eğerek pantolonunda oluşan kabarıklığa baktı. Hay aksi! Gün ortasında karısını düşünmekten vazgeçmeliydi. Ya da en azından gizlice eve dönüp çabucak karısına ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Tam o esnada, sanki Phillip'in orada dikilmiş, kendisinin ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğünü biliyor ve bunu bir kez daha kanıtlamak istiyormuşçasına, Eloise seranın kapısını açarak başını içeri uzattı.

Phillip etrafa bakınıp, serayı neden tamamen camdan inşa ettiğini düşündü. Eğer Eloise böyle sık sık ziyarete gelecekse içeriyi gizlemek için mutlaka bir çeşit paravan kurması gerekecekti.

"Bölüyor muyum?"

Phillip de aynen öyle düşündü. Bölüyordu. Gerçekten tam da bir işin ortasındaydı ama ne olduğunu hatırlamadığını fark etti. Bu hem tuhaf hem de memnuniyet vericiydi. İşinin bölünmesinden hep nefret etmişti. Vakit geçirmekten hoşlandığı birileriyle birlikteyken bile, gitmelerini diliyor, onlara zaman ayırmak için böldüğü işine geri dönmek için can atıyordu. "Hiç de değil. Eğer görüntüm seni rahatsız etmiyorsa sorun yok."

Eloise, toz toprak içinde ve sol yanağına çamur bulaştığının farkında olan Phillip'e dikkatle baktı. "Hiç sorun değil."

"Ne oldu?"

"Çocukların bakıcısı," diyerek konuya girdi Eloise, "ondan hoşlanmıyorum."

Phillip bunu beklemiyordu. Bahçe küreğini elinden bıraktı. "Öyle mi? Sorun ne?"

"Emin değilim, sadece hoşlanmıyorum."

"İyi ama bu işine son vermek için geçerli bir sebep değil."

Eloise hafifçe dudaklarını büzdü. Phillip'in de anladığı üzere rahatsız olduğunun kesin bir ifadesiydi. "Çocukların parmak eklemlerine vurmuş," dedi Eloise.

Phillip içini çekti. Kimsenin çocuklarına vurması fikrinden hoşlanmıyordu ama bu sadece bir ele vurmaydı. Ülkedeki tüm okullarda uygulanmayan türde bir ceza değildi. Çocuklarının uslu oldukları söylenemezdi. Derin bir inleme isteğiyle, "Hak etmişler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Eloise. 'Yanlarında değildim. Bakıcılarıyla saygısız şekilde konuşmuşlar."

Phillip omuzlarının düştüğünü hissetti. "Ne yazık ki buna inanmak o kadar da güç değil."

"Tabii, kesinlikle," dedi Eloise, "eminim yine şeytanlık yapmışlardır. Ama yine de yolunda görünmeyen bir şeyler var."

Phillip tekrar çalışma tezgâhına eğildi, Eloise tam karşısına gelene kadar elinden tutup çekiştirdi. "İlgilen o zaman."

Eloise şaşkınlık içinde, "Sen ilgilenmek istemez misin?" diye sordu.

Phillip omuzlarını silkti. "Endişeleri olan ben değilim. Şimdiye kadar Bakıcı Edwards'tan şüphe duymak için de bir sebebim olmadı. Ama sen rahatsız oluyorsan, şüphesiz ki olayı araştırmalısın. Ayrıca, sen bu tip işlerde benden daha iyisin."

Phillip onu kendine doğru çekip burnunu boynuna sürtmeye başlarken, "Ama..." dedi Eloise, "sen onların babalarısın."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, "Sen de annelerisin," dedi. Kelimeleri Eloise'in tenine sert ve sıcak bir şekilde çarpıyordu. Sarhoş ediciydi ve Phillip de arzuyla yanıp tutuşuyordu. Eğer susturmayı başarabilirse, onu tutup kesinlikle daha fazla eğlenceli olan yatak odasına doğru götürebilirdi. "Senin kararına güveniyorum," dedi Phillip, bunun Eloise'i teskin edeceğini düşünerek. Ayrıca bu doğruydu da. "Seninle bu yüzden evlendim."

Belli ki cevabı Eloise'i şaşırtmıştı. "Hangi yüzden... ne?"

Aralarında kat kat elbise varken onu ne kadar okşayabileceğini düşünerek, "Bir de bu yüzden," diye mırıldandı Phillip.

Kendini geri atarak, "Phillip, dur!" diye bağırdı Eloise.

Bu da nesiydi? "Eloise," dedi Phillip dikkatlice. İnsanın sinirli bir kadına yaklaşırken özen göstermesi gerektiğini az da olsa biliyordu. "Neyin var?"

"Neyim mi var?" diye çıkıştı Eloise, gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Bunu nasıl sorabilirsin?"

Phillip, "Yani," dedi sakin ve biraz da iğneleyici bir tavırla, "sanırım neyin olduğunu anlamadığımdan soruyorum."

"Phillip, şimdi sırası değil."

"Neyin olduğunu sormanın mı?"

Eloise neredeyse çığlık atar gibi, "Hayır!" dedi.

Phillip bir adım geri atarak, kendini koruduğunu düşündü. Bu bir evli çiftin münakaşasında erkeğin rolü olmalıydı. Kendini korumaktan başka bir şey yapmamak.

Eloise kollarını tuhaf bir şekilde sallayarak, "Bunun," dedi.

Phillip etrafına bakındı. Eloise kollarını tezgâha, fasulyelere, cam panellerden içeri yansıyan gökyüzüne doğru sallıyordu. Phillip kasten düz bir ses tonuyla, "Eloise," dedi, "aptal bir adam değilim ama neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'in ağzı şaşkınlıkla açılmıştı ve Phillip başının belada olduğunun farkındaydı. 'Yok öyle mi?"

Kendini korumaya dikkat etse iyi olurdu ama içindeki küçük bir şeytan onu dürtüp konuşmaya zorladı. "Akıl okuyamıyorum, Eloise."

Eloise sonunda patlayarak, 'Yakınlaşmanın zamanı değil," diye çıkıştı.

"Yani, tabii ki," diye onayladı Phillip, "burada pek mahremiyet olduğu söylenemez. Ama istediğimiz zaman eve dönebiliriz. Günün ortasındayız, farkındayım ancak..."

"Ben onu kastetmedim!"

"Öyle olsun," dedi Phillip kollarını kavuşturarak. "Pes ediyorum. Ne demeye çalışıyorsun Eloise? Emin ol hiçbir şey anlamadım."

Eloise, "Erkekler," diye homurdandı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Eloise öyle soğuk bakıyordu ki bakışları Thames Nehri'ni bile dondurabilirdi. Phillip'in şehvetini dondurduğu kesindi. Hiç şüphesiz, bundan rahatsız olmuştu ve artık arzusunu tamamen farklı bir şekilde, ondan kurtularak bastırmaya çalışıyordu.

"O anlamda söylemedim," dedi Eloise.

Phillip tezgâha yaslandı. Bu rahat tavrıyla Eloise'i rahatsız etmek niyetindeydi. "Eloise," dedi sakince, "zekâma biraz olsun saygı gösterir misin?"

Eloise, "Pek kolay değil," diye cevabı yapıştırdı, "özellikle de sen pek zeka belirtileri sergilemezken."

Artık yetmişti. "Neden tartıştığımızı bile bilmiyorum!" diye'patladı Phillip. "Bir an koynuma girmek istiyorsun, diğer an ölüm perisi gibi çığlıklar atıyorsun."

Eloise başını iki yana salladı. "Ben senin koynuna girmeyi hiç istemedim."

Phillip'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Eloise yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, çabucak, "Bugün yani. Bugün demek istedim. Sadece şu an yani," dedi.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Geri kalan kısımları öfke ile dolup taşsa da Phillip'in vücudu müthiş bir rahatlamayla gevşedi.

"Sana bir şeyler söylemeye çalışıyordum," diye açıkladı Eloise.

Phillip, "Sen hep bana bir şeyler söylemeye çalışıyorsun," dedi. "Tek yaptığın bu. Dır dır dır dır konuşmak."

Eloise geri çekildi. "Eğer beğenmiyorsan," dedi aksi bir ses tonuyla, "benimle evlenmeseydin o zaman."

"Sanki başka şansım vardı da," diye çıkıştı Phillip. "Ağabeylerin beni hadım etmek için hazır bekliyorlardı. Ayrıca bilmen için söylüyorum, konuşmana aldırmıyorum. Sadece, Tanrı aşkına, sürekli dırdır edip durma."

Eloise sanki çok zekice ve kırıcı bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de tek yapabildiği şaşkın şaşkın bakmaktı.

"Arada sırada," dedi Phillip kendini üstün hissederek, "ağzını kapayıp başka bir iş için kullanmalısın."

Eloise, "Sen," diye öfkeyle parlayarak, "katlanılmazsın," dedi.

Phillip onu rahatsız edeceğini bildiğinden, kaşlarını kaldırdı.

"Eğer önceki söylediklerimden kırıldıysan özür dilerim," diye çıkıştı Eloise, "ama sana bir şeyler söylemeye çalışıyordum, sen kalkıp beni öpmeye çalıştın."

Phillip omuzlarını silkti. "Ben hep seni öpmeye çalışıyorum. Sen benim karımsın. Daha başka ne halt edebilirim ki?"

"Bazen uygun zaman olmayabilir," dedi Eloise. "Phillip, eğer güzel bir evliliğimiz olsun istiyorsan... "

"Evliliğimiz zaten güzel," diye onun lafını böldü Phillip, sesinde savunma ve sertlik vardı.

"Evet, elbette." dedi Eloise hızlıca, "fakat evlilik sadece şey demek değil... biliyorsun hani şey..."

"Hayır," dedi Phillip, bilerek anlamamazlıktan geliyordu. "Bilmiyorum."

Eloise dişlerini sıktı. "Phillip böyle yapma."

Phillip tek kelime etmedi, göğsünde kavuşturmuş olduğu kollarını iyice sıkarak Eloise'in yüzüne baktı.

Eloise gözlerini yumdu, dudakları hareket ederken, çenesini hafifçe ileri çıkarmıştı. Phillip onun konuşmakta olduğunu fark etti. Ses çıkarmıyordu ama konuşuyordu.

Tanrım, kadınlar hiç durmaz mı? Şimdi de kendi kendine konuşuyordu.

Phillip nihayet, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Eloise cevap verirken gözlerini kapalı tutarak, "Kendimi, annemin öğüdünü yok saymak için ikna etmeye çalışıyorum," dedi.

Phillip başını iki yana salladı. Kadınları hiç anlayamıyordu.

Phillip tam çekip gitmeyi ve onu kendi kendine konuşur halde bırakmayı düşünürken, "Phillip," dedi Eloise, "yatakta yaptıklarımızdan çok hoşlanıyorum."

"Bunu bilmek güzel," dedi Phillip, hâlâ nazik şekilde konuşmak için fazlasıyla gergindi.

Eloise onun kabalığına aldırış etmeyerek, "Ama bu yalnızca ondan ibaret olamaz," dedi.

"Bu?"

"Evliliğimiz." Eloise'nin yüzü kızardı. Bu kadar açık şekilde konuşmaktan huzursuz olduğu belli oluyordu. "Yalnızca sevişmekten ibaret olamaz."

'Yine de onunla gayet alakalı," diye homurdandı Phillip.

"Phillip, bunu neden benimle tartışmıyorsun? Bir sorunumuz var ve bunun hakkında konuşmalıyız."

Birden Phillip'in içinde bir şeyler patladı. Kendisi evliliğinin mükemmel olduğunu düşünürken Eloise bundan şikâyet mi ediyordu? Bu kez doğru anladığından emindi. "Eloise, sadece bir haftadır evliyiz Sadece bir hafta. Benden ne bekliyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Ben..."

"Ben yalnızca bir erkeğim."

"Ben de yalnızca bir kadınım," dedi Eloise yumuşakça.

Her nedense, Eloise'in bu sözleri Phillip'i daha da rahatsız etmişti. Öne doğru eğildi, kasıtlı olarak cüssesiyle gözünü korkutmaya çalışıyordu. "Bir kadınla yatmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu biliyormusun?" diye fısıldadı. "Fikrin var mı?"

Eloise'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başını iki yana salladı.

"Sekiz sene," dedi Phillip. "Kendimi tatmin etmek için elimden başka hiçbir şeyim olmadan geçen sekiz koca sene. Bu yüzden, bir daha içine girdiğimde bundan keyif aldığımı görürsen, toyluğumun ve erkekliğimin kusuruna bakma." Tıpkı Eloise'in yapacağı şekilde, öfkeyle ve iğneleyerek konuşmuştu. "Yalnızca uzun bir kuraklığın ardından müthiş keyifli zaman geçiriyorum."

Ve sonra, Eloise'e bir dakika daha katlanamayacağından... Aslında, kendine katlanamayacağından... Ya da her ikisi yüzünden de çekip gitti.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

16. Bölüm

...haklısın sevgili Kate. Erkekleri idare etmek çok kolay. Hiçbiriyle tartışırken altta kaldığımı anımsamıyorum. Tabii, Lord Lacye'nin teklifini kabul etseydim böyle bir şansım kalmayacaktı. Pek konuşmuyor ve bu benim için oldukça tuhaf

EloiseBridgerton'dan, yengesi Vikontes Bridgerton'a Eloise 'in beşinci evlilik teklifini reddetmesi üzerine

Eloise serada neredeyse bir saat kadar kaldı. Hiçbir şey yapmadan, sadece gözlerini boşluğa dikerek düşünüyordu...

Ne olmuştu?

Bir dakika önce konuşuyorlardı (yani tamam belki tartışıyorlardı ama gayet medeni bir şekildeydi), bir dakika sonra ise Phillip aklını oynatmıştı ve yüzü öfkeden gerilmişti.

Ve sonra da gitmişti. Gitmişti. Resmen tartışmanın ortasında çekip gitmiş ve Eloise'i seranın orta yerinde, ağzı açık, gururu paramparça halde bırakmıştı.

Çekip gitmişti. Eloise'i gerçekten rahatsız eden buydu. Bir insan tartışmanın ortasında nasıl çekip gidebilirdi?

Konuşmayı (yani tamam, tartışmayı) başlatan Eloise'ti ama yine de Phillip'in böyle deliye dönmesini gerektirecek bir şey yapmamıştı.

Ve işin kötüsü, ne yapacağını bilmiyordu.

Tüm hayatı boyunca hep ne yapacağını bilmişti. Hep haklı olmak zorunda değildi ama en azından, bir karar verirken hep kendinden emindi. Orada, Phillip'in iş tezgâhında kafası oldukça karışmış ve elinden bir şey gelmez halde otururken, bir şeyler yapıp sonunda haksız olmanın hiçbir şey yapmadan çaresizce beklemekten daha iyi olacağını anladı.

Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de annesinin sesini kafasından atamıyordu.

Zorlama Eloise. Zorlama.

Düşünebildiği tek şey ise zorlamadığıydı. Tanrı aşkına, çocuklarla ilgili bir endişesini söylemek için Phillip'e gitmekten başka ne yapmıştı ki? Konuşmak istemek yatak odasına koşmaktan daha mı kötüydü? Eğer beraber olmamış olsalar bunun doğru olmayacağını düşünürdü ama olmuşlardı... olmuştu...

Her şey sadece o sabah olmuştu!

Yatakta hiçbir sorunları olduğu söylenemezdi. Hiç yoktu.

Eloise içini çekti ve çöktü. Ömründe hiç bu kadar yalnız hissetmemişti kendini. Ne garip. Yalnız kalmamak için evleneceğini (hayatını sonsuza dek başka biriyle birleştireceğini) kim tahmin edebilirdi ki?

Annesini istedi.

Hayır, annesini istemedi. Kesinlikle istemedi. Annesi kibar ve anlayışlı, tam bir annenin olması gerektiği gibi olsa da onunla yapacağı bir konuşma, Eloise'e kendini küçük bir çocukmuş gibi hissettirecekti. Olması gerektiği bir yetişkin gibi değil.

Kız kardeşlerini istedi. Henüz yirmi bir yaşında olan ve erkeklerden hiç anlamamasına rağmen evli olan Hyacinth'i değil. Hep ne demesi gerektiğini bilen Daphne'yi istedi ya da insanın duymak istediği şeyleri söylemese de yine de her seferinde gülmesini sağlayan Francesca'yı.

Ama çok uzaktaydılar. Sırasıyla, Londra ve Iskoçya'da. Eloise de koşup yanlarına gitmeyecekti. Evlendiğinde bir yatağı olmuştu ve her gece Phillip ile birlikte yatmaktan oldukça memnundu. Yolunda gitmeyen yalnızca gündüzlerdi.

Bir korkak gibi kaçıp, sadece birkaç günlüğüne olsa da oradan ayrılmayacaktı.

Ama Sophie yakındaydı. Sadece birkaç saatlik mesafede. Doğuştan kardeş olmasalar da yürekten kardeştiler.

Eloise kapıdan dışarı baktı. Hava bulutluydu ama öğleyi pek geçmediğinden emindi. Seyahatte geçireceği zamana rağmen, günün büyük kısmını Sophie ile geçirebilir ve akşam yemeğine kadar dönebilirdi.

Gururu, kimsenin acınacak halde olduğunu bilmesini istemese de yüreğinin bir dert ortağına ihtiyacı vardı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Yüreği galip geldi.

Phillip sonraki birkaç saatini arazisinde dolaşarak ve yerden hışımla ot yolarak geçirdi.

Arazinin bu kısmındaki toprak işlenmiş olmadığından, her karışının otla dolu olduğu söylenebilirdi ve bu onu fazlasıyla meşgul etmişti. Tabii insan bunun için yeterince istekliyse.

Phillip gayet istekliydi. İstekten de öte, eğer bir yolunu bulabilse, önüne çıkan her bir lanet bitkiyi topraktan çekip koparırdı.

Sözde botanikçi olacaktı.

Ama şu an bitkileri dikmek istemiyordu. Hiçbir şeyin büyüdüğünü ya da çiçek açtığını görmek istemiyordu. Tekmelemek, sakatlamak, yok etmek istiyordu. Öfkeliydi, tükenmişti ve kendine bozulmuş, Eloise'e darılmıştı. Yoluna çıkacak herkesten rahatsızlık duymaya hazırdı.

Tekmeleyerek, ezerek, yabani çiçeklerin başlarını çekip ayırarak, otların gövdelerini ortalarından koparark geçen bir öğleden sonranın ardından bir taşın üstüne oturmuş, başını ellerinin arasına koymuştu.

Lanet olsun.

Ne rezalet.

Ne lanet olası bir rezaletti. İşin ironik yanı ise, mutlu olduklarını sanmasıydı.

Daha bir hafta olmuş olsa da tüm bu zaman boyunca, evliliğinin mükemmel olduğunu düşünmüştü. Ve Phillip'e göre harika geçen bir haftaydı. Eloise ise perişandı.

Ya da belki birazcık mutluysa da Phillip kadar mutluluktan mest olmuş halde değildi.

Şimdi bununla ilgili bir şeyler yapması gerekecekti ve bu Phillip'in yapmak istediği en son şeydi. Eloise ile konuşması, sorular sorup, problemin ne olduğunu anlamaya çalışması gerekecekti. Sorunu nasıl düzelteceğini bulmaya çalışmaktan bahsetmeye gerek bile yoktu ve bu, Phillip'in hep çuvalladığı bir konu olmuştu.

Ama pek de şansı yoktu, değil mi? Eloise ile işleri kısmen (işin aslı, kısmen falan değil, neredeyse tamamen) eline alması, Phillip'in hakikaten Önemli işlerle baş başa kalabilmesi için hayatındaki tüm o küçük, can sıkıcı ayrıntıları üstlenmesi için evlenmişti. Eloise'e karşı bir takım hisler beslemeye başlaması ise beklenmedik bir sürpriz olmuştu.

Ama yine de evliliğin can sıkıcı bir görev sayılmadığını ve bunu öylece Eloise'e bırakamayacağını fark etti. İçtenlikle tartışmak ne kadar sancılı olsa da buna katlanmak zorunda kalıp, deneyecekti.

İşlerin içine edeceğinden gayet emindi fakat bu kez en azından denedim diyebilecekti.

Sızlandı. Eloise muhtemelen hisleriyle ilgili şeyler soracaktı. Yeryüzünde erkeklerin hisleriyle alakalı konuşmadığını bilen tek bir kadın yokmuydu? Hatta erkeklerin yarısının duyguları bile yoktu.

Ya da belki kolay yolu seçebilir ve sadece özür dilerdi. Neden ötürü özür dileyeceğinden emin değilse de bu, en azından Eloise'i sakinleştirip mutlu edebilirdi. Önemli olan da buydu zaten.

Eloise'in mutsuz olmasını istemiyordu. Evliliğinden tek bir an bile pişmanlık duymasını istemiyordu. Phillip evliliğinin tekrar gün içindeki rahatlık ve kolaylığına, gece vaktindeki ateşli ve tutkulu haline dönmesini istiyordu.

Romney Malikânesi'ne çıkan tepeyi yavaş yavaş tırmandı. Söyleyeceklerini aklından prova ediyor, ne kadar ahmakça duyulduğunu düşünerek kaşlarını çatıyordu.

Tabii çabaları nafileydi, çünkü eve ulaşıp da Gunning'i bulduğunda, kâhyanın tek söylediği, "Burada değil," demek olmuştu.

"Ne demek burada değil?" diye sordu Phillip.

"Kendisi burada değil efendim. Ağabeyinin evine gitti."

Phillip'in midesi büzüştü. "Hangi ağabeyi?"

"Sanırım yakınlarda oturan ağabeyi,"

"Sanıyorsun demek?"

"Oldukça eminim," diye düzeltti Gunning.

"Ne zaman dönmeyi düşündüğünü söyledi mi?"

"Hayır efendim."

Phillip içinden öfkeyle küfretti. Belli ki Eloise onu terk etmemişti. Batan gemiden kaçacak bir insan değildi. En azından her yolcunun kendisinden önce sağ salim gemiyi terk ettiğinden emin olana kadar.

"Yanına çanta almadı efendim," dedi Gunning.

İşte bu kendini iyi hissettirmişti. Kâhyası, eşi tarafından terk edilmiş olmadığı konusunda Phillip'i temin etme ihtiyacı hissetmişti. Phillip gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Hepsi bu kadar Gunning," dedi.

Gunning, "Peki efendim," dedi ve Phillip'in huzurundan ayrılırken hep yaptığı şekilde, başını dikerek odadan ayrıldı.

Phillip birkaç dakika salonda kaldı. Tamamen hareketsiz şekilde, iki yanındaki yumruklarını öfkeyle sıkıyordu. Şimdi ne halt edecekti? Koşa koşa Eloise'in peşinden gitmeyecekti. Eğer yanından uzaklaşmaya bu kadar fazla ihtiyaç duyuyorsa, Eloise'e bu fırsatı tanımalıydı.

Çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Odaya kapanıp yalnız başına öfkelenmeye devam edebilirdi. Ama sonra, tam kapıya birkaç adım kalmıştı ki durdu. Koridorun sonundaki büyük dolaplı saate baktı. Üçü biraz geçiyordu.
Tam ikizlerin öğleden sonra atıştırmalarını yedikleri saatti. Evlenmelerinden önce, Eloise onu çocuklarla ilgilenmemekle suçlamıştı.

Ellerini beline koydu. Ayakları, sanki hangi tarafa gideceğini bilmiyormuşçasına yavaşça döndü. Yukarı, çocukların odasına gidip onlarla planlanmamış birkaç dakika geçirebilirdi. Yapacak daha iyi bir işi olmadığından değil ama burada tıkılıp kalmış, eşinin dönmesini bekliyordu. Ve döndüğünde ise yakınacak bir şeyi kalmayacaktı. Özellikle de Phillip o küçük sandalyelerden birine iki büklüm oturup, ikizlerle bisküvi yiyip süt içtikten sonra.

Kararlı bir dönüşle, Romney Malikanesi'nin en üst katında, saçakların altında muntazaman gizlenmiş çocuk odasına yöneldi. Kendi de bu odada büyümüştü. Aynı mobilyalar ve oyuncaklarla. Hatta muhtemelen, tavandaki, küçük yatakların hemen üzerinde duran, ördek şekilli çatlak bile aynı halde duruyordu.

Phillip, somurtarak üçüncü kat koridoruna açılan son basamağı da çıktı. O çatlağın hâlâ orada olup olmadığına bakmalıydı. Eğer orada duruyorsa, çocuklarına çatlağın neye benzediğini soracaktı. Ağabeyi George onun hep bir domuza benzediğini düşünürdü ama Phillip gagayı nasıl olup da buruna benzettiğini hiç anlayamazdı.

Phillip başını iki yana salladı. Tanrı aşkına, kim bir ördekle domuzu birbirine karıştırabilirdi ki? Hatta şeyi... Aniden durdu.

Çocuk odasının yalnızca iki kapı gerisindeydi, Bir şey duymuştu ve ne olduğundan pek emin değildi. Hoşuna gitmediği bir şey gibiydi. Şey gibi...

Tekrar dinledi.

Biri hıçkırarak ağlıyordu.

İlk tepkisi koşarak hemen çocuk odasına dalmak olduysa da kapının aralık olduğunu fark ederek kendini tuttu. Sessizce süzülüp kapı aralığından gizlice bakmaya karar verdi.

Neler olduğunu hemen anlamıştı.

Oliver yerde top gibi büzüşmüş yatıyor, sessizce içini çeke çeke titriyordu. Amanda ayakta, minicik elleriyle duvardan destek alıyor, bakıcı poposuna kocaman ağır bir kitapla vururken ağlıyordu.

Phillip, adeta kapıyı menteşelerinden sökecek bir kuvvetle paldır küldür içeri daldı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye kükredi.

Bakıcı Edwards şaşkınlıkla döndü fakat daha ağzını açıp bir şey söyleyemeden, Phillip kitabı alıp arkasındaki duvara fırlattı.

Bakıcı Edwards şaşkınlıkla, "Sör Phillip!" diye bağırdı.

Phillip sesi sinirden titreyerek, "Sen ne hakla bu çocukları dövüyorsun?" dedi. "Hem de kitapla."

"Bana yapmam söylendi..."

"Sen de bunu kimsenin göremeyeceği yerlerine vurarak yaptın öyle mi?" Phillip vücuduna ateş bastığını hissetti. Tahrik edilmişti ve saldırmak için kendini tutamayacak haldeydi. "Kaç çocuğu kimsenin görmeyeceğinden emin olduğun yerlerine vura vura dövdün?"

"Saygısız şekilde konuştular," dedi Bakıcı Edwards sertçe. "Cezalandırılmaları gerekiyordu."

Phillip bir adım ileri atarak, bakıcının geri çekilmesini gerektirecek kadar yaklaştı. "Evimden gitmeni istiyorum."

"Bana çocukları nasıl uygun görürsem öyle cezalandırmam gerektiğini söylemiştiniz," diye itiraz etti Bakıcı Edwards.

Phillip, "Uygun gördüğün bu mu?" diye adeta yılan gibi tısladı. Sabrının her bir zerresini, kollarını iki yanda tutmak için kullanıyordu çünkü vahşice yumruklar savurmak, vurmak, kitabı alıp, onun çocuklarına yaptığı biçimde onu kitapla dövmek istiyordu.

Ama öfkesini kontrol edebildi. Nasıl yaptığını bilemiyordu fakat bir şekilde başarmıştı.

"Onları kitapla dövdün ha?" diye devam etti Phillip sinirden gözleri dönmüş şekilde. Çocuklarına baktı. Bir köşeye pusmuş, bakıcılarından korktukları şekilde babalarından da korkuyorlardı. Çocukların, kendisini bu şekilde, kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın halde görmeleri Phillip'i rahatsız etse de kendini dizginlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bakıcı Edwards, "Sopa yoktu ki," dedi kibirli bir ifadeyle.

Bu Phillip'e söylenmeyecek şeydi. Phillip teninin daha da fazla yandığını hissetti. Görüşünü engellemeye başlayan kırmızı pusla mücadele ediyordu. Çocuk

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

odasında eskiden bir sopa vardı. Hatta üzerine asıldığı kanca bile hâlâ orada, pencerenin yanındaki yerinde duruyordu.

Babasının cenazesinin olduğu gün Phillip sopayı yakmıştı. Ateşin önünde dikilip, küle dönüşünü izlemişti. Sadece atmakla tatmin olamayacaktı, tamamen yok olduğunu ve öyle kalacağını görmeliydi.

Phillip sopayı hatırladı. Yüzlerce kez üzerinde kullanılışını, o acıyı, aşağılanmışlığı, ağlamamak için gösterdiği onca çabayı hatırladı.

Babası sulu gözlerden nefret ederdi. Gözyaşlarının sağlayacağı tek şey, bir kez daha sopayla dövülmekti. Ya da kemerle veya binici kırbacıyla. Etrafta vurulabilecek başka bir şey yoksa babasının elleriyle.

Fakat Phillip tüm bunların yanına kitap gibi bir şeyin ilave edilebileceğini hiç düşünmemişti. Büyük ihtimalle, babasının da aklına hiç gelmemişti.

"Defol," dedi Phillip, sesi zar zor duyulur haldeydi. Bakıcı Edwards hemen cevap vermeyince Phillip kükredi. "Defol! Evimden defol git!"

"Sor Phillip," diye itiraz etti Bakıcı Edwards. Phillip'ten ve o uzun, güçlü kollarından kendini uzaklaştırıyordu.

"Defol! Defol! Defol!"

"Eşyalarımı toplamam gerek!" dedi Bakıcı Edvvard's.

"Yarım saatin var," dedi Phillip i Sesi hâlâ alçak ama öfkesinin şiddetinden ötürü titrer haldeydi. "Otuz dakika. O zamana kadar buradan ayrılmamış olursan, seni kendim dışarı atarım."

Bakıcı Edwards kapının orada tereddütlü şekilde önce yürüyerek, sonra durup arkasını dönerek, "Çocukları mahvedeceksin," dedi.

"Benim çocuklarım ve istersem mahvederim."

"Nasıl biliyorsanız öyle yapın o zaman. Küçük birer canavardan başka bir şey değiller. Hasta ruhlu, yaramaz..."

Bu kadın canının sağlığını hiç mi önemsemiyordu? Phillip'in sabrı taşmak üzereydi ve lanet kadını kolundan yakalayıp dışarı fırlatmasına ramak kalmıştı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Bu kez son olmasını dileyerek, "Defol," diye kükredi Phillip. Artık kendini daha fazla tutamıyordu. İleri doğru yürüdü. Ve nihayet bakıcı odadan kaçıp gitti.

Bir süre Phillip hiç kıpırdamadan, kendini sakinleştirmeye çalışarak durup bekledi. Nefesinin düzelmesini ve öfkesinin dinmesini bekledi. İkizlere sırtı dönüktü ve yüzünü dönmekten korkuyordu. O kadını, o canavarı çocuklarıyla ilgilenmesi için işe almış olduğunu düşündükçe pişmanlıktan ölüyordu. Sıkıntılarının ne olduğunu sormak yerine, hep görmezden gelmeye çalışmıştı onları.

Onun çektiği sıkıntıların aynısını çekmişlerdi.

Çocukların gözlerinde göreceği şeyden ürkerek, yavaşça arkasını döndü.

Bakışlarını yerden kaldırıp çocuklara yönelttiğinde, ikizler birden Phillip'e koşmuş ve neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir kuvvetle sarılmışlardı.

"Babacığım!" diye bağırdı Amanda. Uzun zamandır sarf etmediği bir sevgi sözcüğüydü. Phillip yıllardır sadece "Baba" olduğundan, bunun kulağına ne kadar tatlı geldiğini unutmuştu.

Ve Oliver... O da küçük, ince kollarıyla Phillip'in beline sarılmış, babası ağladığını görmesin diye yüzünü Phillip'in gömleğine bastırmıştı.

Ama Phillip farkındaydı. Gözyaşları gömleğini ıslatıyor, burunlarını her çekişleri, göbeğini titretiyordu.

Kollarını çocukların etrafına sıkıca dolayarak, "Şişş," diye mırıldandı. "Tamam, geçti. Buradayım." Bunlar onun hiç söylemediği, söyleyeceğini hiç düşünmediği sözlerdi. Kendi varlığının güven verici olacağını hiç düşünmemişti. "Özür dilerim," dedi yutkunarak. "Çok özür dilerim."

Ona bakıcılarını sevmediklerini söylemişlerdi ama Phillip dinlememişti.

"Senin suçun değil baba," dedi Amanda.

Kendi suçuydu aslında fakat konuyu uzatmaya gerek yoktu. Özellikle de şu an, her şeye yeniden başlamak için güzel bir fırsatken.

"Size yeni bir bakıcı bulacağız," diye temin etti onları Phillip.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Oliver gözyaşları durulunca, burnunu çeke çeke, "Bakıcı Millsby gibi birini mi?" diye sordu.

Phillip başıyla onayladı. "Aynen onun gibi birini."

Oliver içtenlikle bakarak, "Acaba Bayan... Annem seçmeye yardımcı olur mu?"

"Tabii ki," dedi Phillip saçlarını okşayarak. "Eminim bu konuda söyleyecekleri vardır. Ne de olsa her konuda fikir sahibi olan bir kadın."

Çocuklar kıkırdadılar.

Phillip de gülümsedi. "Bakıyorum onu gayet iyi tanıyorsunuz."

"Konuşmayı seviyor," dedi Oliver çekinerek.

"Ama acayip akıllı!" diye söze girdi Amanda.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Phillip.

"Onu çok seviyorum," dedi Oliver.

Kardeşi, "Ben de," diye ekledi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Phillip her ikisine, "çünkü bizimle burada olacak."

Ve ben de öyle, diye sessizce ekledi. Yıllarını, çocuklarını görmezden gelerek, hata yapma korkusuyla, öfkesini kontrol edememe endişesiyle geçirmişti. Mesafeli olmanın onların yararına olduğunu düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Çocuklara kısık bir sesle ve derin duygularla, "Sizi seviyorum," dedi. "Biliyorsunuz değil mi?"

Işıldayan gözlerle başlarını sallayarak onayladılar.

"Sizi daima seveceğim," diye fısıldadı. İkisini de kendine doğru çekerek, sıcaklıklarının tadını çıkardı. "Sizi daima seveceğim."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

17. Bölüm

...ne olursa olsun Daphne, kaçman gerektiğini düşünmüyorum.
Eloise Bridgerton'dan, ablası Hastings Düşesi'ne, Daphne 'nin evliliklerinin daha ilk haftalarında, eşinin yanından kısa süreli ayrılışının üzerine

Benedict'in evine yaptığı yolculuk sert ve sallantılıydı. Eloise ağabeyinin evinin girişinde indiğinde, morali kötüden rezalete dönüşmüştü. Daha da beteri, uşak kapıyı açtığında Eloise'e deli bir kadınmış gibi bakmıştı.

Eloise, adamın konuşamaz halde olduğunu görünce, "Graves?" dedi.

Şaşkın olan uşak, "Sizi bekliyorlar mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Eloise, uşaktan daha kararlı olduğu belliydi. Ne de olsa, şu an olmak istediği yerdeydi.

Yağmur çiselemeye başlamıştı ve Eloise yağmura uygun giyinmemişti.

"Ama sanmıyorum ki..." diye söze başladı Eloise.

Graves, Eloise'e yol vermesi gerektiğini hatırlayarak geri çekildi. Benedict ve Sophie'nin beş buçuk yaşındaki en büyük oğullarından bahsederek, "Efendi Charles," dedi Graves, "çok hasta. O..."

Eloise boğazında berbat ve yakıcı bir his duydu. "Neyi var?" diye sordu birden. 'Yoksa..." Tanrım, bir çocuğun ölüp ölmediği nasıl sorulabilirdi?

"Ben Bayan Bridgerton'ı çağırayım," dedi Graves güçlükle yutkunarak. Döndü ve merdivenlerden koşa koşa çıktı.

"Bekle!" diye seslendi Eloise. Daha fazlasını sormak istiyordu ama Graves çoktan gitmişti.

Eloise kendini bir sandalyeye attı. Endişelenmişti ve sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi, hayatından bu kadar memnuniyetsizlik duyduğu için kendinden tiksindi. Phillip ile yaşadığı sorunlar (ki bunlar pek sorun sayılmazdı bile, yalnızca

ufak anlaşmazlıklardı) böyle bir şeyin yanında ne kadar da küçük ve önemsiz görünüyordu.

"Eloise!"

Merdivenlerden inerek gelen Sophie değil, Benedict'ti. Perişan görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı, teni ise solgundu. Eloise ona en son ne zaman uyuduğunu sormalıydı ama bunu şu anda soramazdı. Ayrıca, cevap zaten Benedict'in yüzündeydi. Belli ki günlerdir uyumamıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Benedict.

Eloise, "Ziyarete geldim," dedi. "Öylesine uğradım. Olanlardan haberim yoktu. Sorun ne? Charles nasıl? Daha geçen hafta gördüğümde iyiydi. Nesi var?"

Benedict'in konuşacak gücü toplaması için birkaç saniye gerekti. "Ateşi var. Neden bilmiyorum. Cumartesi günü gayet normal uyandı ama öğle yemeğinde... " Benedict duvara yaslandı, gözlerini ıstırapla kıstı. "Ateşler içindeydi," diye fısıldadı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Doktor ne diyor?" diye sordu Eloise.

"Hiçbir şey," dedi Benedict boş bir ifadeyle. "İşe yarayacak bir şeyler söylemedi en azından."

"Onu görebilir miyim?"

Benedict başını sallayarak onayladı.

"Dinlenmen lazım," dedi Eloise.

"Dinlenemem."

"Dinlenmelisin. Bu halde kimseye bir yararın dokunmaz. Eminim Sophie de aynıdır."

"Onu bir saat önce zorla uyuttum," dedi. "Ölü gibi görünüyordu."

"Sen de pek farklı görünmüyorsun," dedi Eloise ağabeyine. Kasıtlı olarak canlı ve mantıklı bir ifade takınmıştı. İnsanlar böyle anlarda, kendilerine yapılması gerekenin söylenmesine ihtiyaç duyabilirlerdi. Şefkat göstermek yalnızca ağabeyinin ağlamasına sebep olurdu ve ikisi de bunun olmasını istemezlerdi.

Eloise, "Yatmalısın," dedi. "Derhal. Charles'la ben ilgilenirim. Yarım saat bile uyusan kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Benedict cevap verememiş, ayakta kalmıştı.

Eloise hemen harekete geçti. Graves'i, ağabeyini yatağa götürmesi için görevlendirdi. Hasta odasına doğru ilerledi. Odaya girip küçük yeğenini görünce nefesi kesildi.

Kocaman yatağın içinde minicik ve kırılgan görünüyordu. Benedict ve Sophie onu, ilgilenecek daha fazla insanın sığacağı kendi yatak odalarına taşımışlardı. Teni kızarmıştı fakat gözleri donuk ve odaklanamaz haldeydi. Sürekli kıpırdıyor, farkında olmadan küçük atlar, ağaç evler ve badem şekerleriyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

Eloise kendisi bu halde olsa neler mırıldanırdı merak etti. Hiç böyle bir ateşe yakalanmamıştı.

Alnını sildi ve çevirerek, hizmetçinin çarşafları değiştirmesine yardım etti. Güneşin batmakta olduğunun farkında değildi. Charles'la kendisinin ilgilendiği süre boyunca, durumunun daha kötüye gitmemesinden dolayı şükretti. Çünkü hizmetçilerin söylediğine göre, Benedict ve Sophie iki gündür aralıksız başında beklemişlerdi. Eloise onları kötü haberle uyandırmak istemiyordu.

Charles'ın başucundaki sandalyeye oturup, ona en sevdiği kitabı okumuş, babasının çocukken anlattığı hikâyeleri anlatmıştı. Anlattıklarının tek kelimesini duyduğunu sanmıyordu ama bu kendini, öylece oturup bir şey yapmamaktan daha iyi hissettirmişti.

Sophie saat sekizden sonra uyanıp, Phillip'in nerede olduğunu sorana kadar Eloise'in aklına bir not yollaması gerektiği gelmemişti. Phillip çok meraklanmış olmalıydı.

Kısaca bir şeyler yazarak nöbetine geri döndü. Phillip anlayışla karşılar, diye düşündü.

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Akşam saat sekizde, Phillip karısının başına iki şey gelmiş olabileceğini düşündü. Ya at arabası kazasında can vermişti ya da onu terk etmişti.

İki ihtimal de hiç iç açıcı değildi.

Kendisini terk etmiş olabileceğine ihtimal vermiyordu. Eloise, öğleden sonra yaşadıkları tartışmaya rağmen, evliliklerinin büyük kısmından memnun görünüyordu. Ayrıca, yanına hiçbir şey de almamıştı. Gerçi eşyalarının büyük kısmı daha Londra'dan gelecek olduğundan, ardında Romney Malikânesi'nde pek eşyası kalmayacaktı.

Yalnızca bir eş ve iki çocuk.

Tanrım, onlara daha bu akşam üzeri Eloise'in kalacağını söylemişti.

Hayır, diye düşündü sertçe, Eloise onu terk etmezdi. Asla böyle bir şey yapmazdı. Korkak değildi o, evliliklerini yarı yolda bırakmazdı. Eğer bir şeyden hoşnutsuzsa, bunu Phillip'e söylerdi. Hem de tam yüzüne, sözlerine dikkat bile etmeden.

Bu yüzden, Phillip, kapıdan apar topar çıkarken, Eloise'in Wiitshire yolundaki bir çukurda ölmüş olduğunu düşündü. Bütün akşam kesintisiz yağmur yağmıştı ve ayrıca, kendi eviyle Benedict'in evi arasındaki yollar hiç de düzgün değildi.

Lanet olsun, neredeyse bunun olmasındansa, kendisini terk etmiş olmasını isteyecek haldeydi.

Fakat Phillip, Benedict Bridgerton'ın o tuhaf isimli evi, Benim Kulübem'e doğru, sırılsıklam halde ve öfkeyle yol alırken, Eloise'in kendisini terk etmiş olduğunu düşünmeye başladı.

Çünkü yol kenarındaki çukurların içinde değildi ve herhangi bir kaza belirtisi de yoktu. Dahası, yol üzerindeki iki handa da konaklamamıştı.

Benedict'in eviyle ile kendi evi arasında sadece tek bir yol olduğundan, başka bir yol üzerindeki başka bir handa da olması mümkün değildi. Tüm bu saçmalığın sebebi sadece büyük bir yanlış anlaşılma da olabilirdi.

Phillip ön kapının merdivenlerinden çıkarken, "Sakin ol," dedi içinden.

Çünkü kontrolünü kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Belki mantıklı bir açıklaması vardı. Belki eve yağmur altında dönmek istememişti. Çok kötü yağmıyordu ama yine de çiselemeden biraz daha fazlaydı. Phillip yola çıkmak istememiş olabileceğini düşündü.

Kapının tokmağını kaldırarak sertçe vurdu.

Belki at arabasının tekeri falan kırıktı.

Tokmağı tekrar kapıya indirdi.

Hayır, mümkün değildi. Benedict Eloise'i kendi arabasıyla gönderirdi.

Belki...

Belki...

Zihni çaresizce, neden karısının burada ağabeyiyle olup da evde kendisiyle olmadığını açıklamak için başka bir sebep arıyordu. Aklına bir şey gelmedi.

Yıllardır etmediği ağır bir küfrü mırıldandı.

Tokmağa tekrar uzandı. Bu kez lanet şeyi kapıdan söküp pencereye fırlatmak niyetindeydi. Fakat o an kapı açıldı ve Phillip, iki haftadan az bir süre önce, Eloise'le flörtleştikleri dönemde tanıştığı Graves ile yüz yüze geldi.

"Karım?" diye kükredi Phillip.

Uşak, "Sör Phillip!" diye yutkundu.

Phillip yüzünden akan yağmura rağmen hareket etmedi. Lanet evin girişinde korunak yoktu, İngiltere'nin neresinde evlerin girişi çatısız olurdu ki?

"Karım," diye çıkıştı Phillip.

Graves, "Burada kendisi," diyerek Phillip'i temin etti. "İçeri buyurun."

Phillip içeri girdi, "Karımı istiyorum," dedi. "Hemen."

"Ceketinizi alayım," dedi Graves.

"Ceket falan umurumda değil," diye çıkıştı Phillip. "Karımı istiyorum."

Graves durdu. Elleri Phillip'in ceketini almaya çalışır şekilde kalmıştı. "Leydi Crane'in notunu almadınız mı?"

"Hayır, bana not falan gelmedi."

"Sanırım siz daha çabuk gelmişsiniz," diye mırıldandı Graves. "Yolda habercinin yanından geçmiş olmalısınız. İçeri girin lütfen."

"İçerdeyim," dedi Phillip haşin bir ifadeyle.

Graves derin bir soluk verdi. İçini çekmiş gibiydi. Hiçbir duygu belirtisi göstermeme terbiyesine sahip olmak bir uşak için takdire şayan bir hareketti. "Sanırım bir süre burada kalmanız gerekecek," dedi yumuşak bir ifadeyle. "Ceketinizi çıkarıp kurulanın. Önce biraz rahatlasanız iyi olur."

Phillip'in öfkesi bir anda iliklerine kadar korkuya dönüştü. Eloise'e bir şey mi olmuştu? Ulu Tanrım, eğer başına bir şey... "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Zaten çocuklarına yeni kavuşmuştu, eşini kaybetmeye hazır değildi.

Uşak üzüntü dolu gözlerle merdivenlere doğru baktı. Yavaşça, "Benimle gelin," dedi. Phillip, her adımda dehşete kapılarak, onun peşinden yürüdü.

Eloise tabii ki her pazar günü kilise ayinlerine katılmıştı. Kendisinden, her düzgün insanın yaptığı gibi beklenen bir şeydi bu. Fakat hiçbir zaman tam olarak Tanrı inancına ya da korkusuna sahip, dindar bir insan olmamıştı. Vaazlarda aklı başka yerde olurdu. İlahilere de ruhunda hissettiğinden değil, sadece müziği sevdiği için eşlik ederdi. Ayrıca kendisi gibi müzik yeteneğinden yoksun biri için, yüksek sesle şarkı söyleyebileceği tek yer kiliseydi.

Fakat o an, yani bu gece, minik yeğenine bakarken dua ediyordu.

Charles'ın, durumu kötüye gitmemişti fakat iyiye de gitmiyordu. Gün içerisinde iki kez kontrole gelen doktor da onun durumunun artık Tanrı'nın merhametine kaldığını belirtmişti.

Eloise bu laftan nefret ederdi. Doktorların, kabiliyetlerini aşan bir hastalıkla karşılaştıklarında böyle söylemelerinden nefret ediyordu. Ama eğer doktor haklıysa ve Charles'ın durumu gerçekten de Tanrı'nın merhametine kaldıysa, Eloise dizleri üzerinde yalvaracaktı.

Charles'ın alnına ıslak bez koyduğu ve dudaklarının arasından ılık et suyu çorbası içirmeye çalıştığı zamanlar hariç yaptığı buydu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Orada oturmuş, ellerini kucağına şifaca dayamış, fısıldıyordu: "Lütfen. Lütfen."

Sonra birden, sanki duası gerçekleşmiş gibi, kapının önünden bir ses geldiğini duydu. Daha not göndermesinin üzerinden bir saat geçmiş olmasına rağmen, gelen Phillip'ti. Yağmurdan sırılsıklam olmuş, saçları dağınık şekilde alnına yapışmıştı. Yine de bu Eloise'in şimdiye kadar gördüğü en hoş görüntüydü. Ne yaptığını bile bilmeden odanın diğer ucuna koşarak Phillip'in kollarına atlamıştı.

"Ah, Phillip," diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kendini gün boyunca tutmuş, ağabeyi ve yengesinin ihtiyaçları olduğu şekilde, kaya gibi sağlam durmuştu. Ama şimdi Phillip kollarını Elosie'in vücuduna sararak ona huzur ve güven verirken, en azından bir seferlik başkasının kendisi yerine güçlü olmasına müsaade edebilirdi.

"Senin başına bir şey geldiğini sandım," diye fısıldadı Phillip.

Eloise şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu.

"Uşak... merdivenlerden çıkana kadar ne olduğunu söylemedi. Ben de sandım ki..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

Eloise bir şey demedi. Sadece yüzünde hafif, üzgün bir gülümsemeyle Phillip'e baktı.

"Charles nasıl?" diye sordu Phillip.

Eloise başını iki yana salladı. "İyi değil."

Phillip'i karşılamak için kalkan Benedict ve Sophie'ye baktı. Onlar da "iyi değil" gibi görünüyorlardı.

"Ne kadar zamandır bu halde?" diye sordu Phillip.

Benedict, "İki gündür," dedi.

"İki buçuk gün," diye düzeltti Sophie. "Cumartesi sabahından beri."

Eloise geri çekilerek, "Kurulanmalısın," dedi. "Tabii artık ben de." Phillip'in kıyafetinden ıslanan kendi elbisesine pişmanlıkla baktı. "Charles gibi olursun."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ben iyiyim," dedi Phillip, Eloise'in yanından geçip küçük çocuğun yatağının başucuna doğru gitti. Alnına dokundu ve başını iki yana sallayarak anne babasına baktı. "Bir şey anlaşılmıyor. Elim yağmurdan dolayı çok soğuk."

"Ateşi var," dedi Benedict kederle.

"Ne yaptınız peki?" diye sordu Phillip.

Gözlerinde çaresiz bir umutla, "İlaçlarla ilgili bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Sophie.

"Doktor biraz kanını akıttı," diye cevapladı Benedict. "Pek bir işe yaramadı sanırım."

"Et suyu çorbası içirdik," dedi Sophie, "çok ateşi çıkınca da ıslak bezle serinletiyoruz."

"Çok üşürse de ısıtıyoruz," diye bitirdi Eloise perişan şekilde.

Sophie, "Hiçbir şey işe yaramadı," diye fısıldadı ve bir anda, herkesin önünde, yatağın kenarına çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Benedict, "Sophie," diye bağırdı ve bizlerinin üzerine çökerek ağlarken ona sarıldı. Phillip ve Eloise, Benedict'in de ağladığını fark ettiklerinde başlarını başka tarafa çevirdiler.

Phillip, Eloise'e, "Söğüt kabuğu çayı," dedi. "Hiç verdiniz mi?"

"Sanmıyorum. Neden?"

"Bu Cambridge'de öğrendiğim bir şey. Afyon bu kadar popüler olmadan önce, ağrı kesici niyetine verilirdi. Profesörlerimden biri ısrarla ateşi de düşürdüğünü belirtmişti."

Eloise, "Marina'ya da o çaydan verdin mi?" diye sordu. Phillip soru karşısında şaşkınlıkla bakmıştı fakat daha sonra, Eloise'in hâlâ Marina'nın zatürre yüzünden ölmüş olduğunu sandığını anımsadı. Aslında bu yalan da değildi.

"Denedim," dedi Phillip, "fakat yeteri kadar içiremedim. Ayrıca, onun durumu Charles'tan çok daha kötüydü." Phillip hatırlayarak yutkundu. "Birçok açıdan."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise onun yüzüne uzun uzun baktı ve canlı bir ifadeyle, hâlâ yerde diz çökerek, o anın içinde kaybolmuş olan Benedict ve Sophie'ye döndü.

Fakat her zamanki Eloise idi işte. Böyle özel anlara saygı göstermeyi bilmezdi. Ağabeyinin omzundan tutarak onu çevirdi. "Söğüt kabuğu çayın var mı hiç?" diye sordu.

Benedict sadece gözlerini kırpıştırarak baktı ve, "Bilmiyorum," dedi.

"Bayan Crabtree'de olabilir," dedi Sophie. Benedict evlenmeden önce Benim Kulübem'e arada sırada uğrayıp göz kulak olmuş Bay ve Bayan Crabtree'den bahsediyordu. "Onda hep öyle şeyler bulunur. Fakat eşiyle birlikte kızlarını ziyarete gittiler. Birkaç gün evde olmayacaklar."

"Evlerine girebilir miyiz peki?" diye sordu Phillip. "Ben görünce tanırım, çünkü çay gibi bir şey değil. Sadece kabuk. Biz alıp kaynar suya batıracağız. Ateşi düşürmeye yardımcı olabilir."

"Söğüt kabuğu?" diye şüpheyle sordu Sophie. "Oğlumu ağaç kabuğuylamı iyileştireceksin?"

Benedict, kapıya doğru hızlıca yürürken, sert bir ifadeyle, "Şu noktadan sonra denemekten zarar gelmez," dedi. "Haydi yürü Crane Kulübelerinin anahtarı bizde var. Seni bizzat götüreceğim." Kapıya ulaşınca Phillip'e dönerek, "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu.

Phillip bildiği tek şekilde yanıtladı. "Bilmiyorum. Umarım."

Benedict yüzüne baktı. Kız kardeşiyle evlenmesine izin vermek bir şeydi, oğluna garip ilaçlar içirmesine izin vermek, başka bir şey.

Fakat Phillip anlayışla karşıladı. O da bir babaydı.

"Peki," dedi Benedict. "Gidelim."

Phillip aceleyle kapıdan çıkarken tek yapabildiği, Benedict Bridgerton'ın, kendisine olan güveninin boşa çıkmaması için dua etmekti.

Sonunda söğüt kabuğundan mı, Eloise'in dualarından mı yoksa sadece şans eseri mi olduğunu söylemek zor olsa da Charles'ın ateşi sabah düşmüştü. Çocuk hâlâ

güçsüz ve cansız olsa da durumu kesinlikle daha iyiye gidiyordu. Öğlen olduğunda artık Eloise ve Phillip'in orada durmalarına gerek yoktu, hatta artık ayak bağı oluyorlardı. Bu yüzden, at arabalarına atlayıp evlerinin yolunu tuttular. İkisi de kocaman sağlam yataklarına uzanıp ilk kez sadece uyumak istiyorlardı.

Seyahatin ilk on dakikası tek kelime etmediler. Eloise, bu çok şaşırtıcı olsa da konuşmak için fazlasıyla yorgundu. O kadar tükenmiş olmasına rağmen hâlâ rahatsızdı ve uyuyabilmek için, bir önceki gece fazlasıyla endişe ve gerginlik yaşamıştı. Bu yüzden sadece, pencereden dışarı, nemli kırlara bakmayı tercih etmişti. Charles'ın ateşi düştüğünde yağmur da durmuştu. Sanki Eloise'in dualarına ilâhi bir güç karşılık vermiş ve küçük çocuğu dualarıyla kurtarmasını sağlamış gibiydi. Yine de Eloise yanında gözleri kapalı halde oturan (ki uyumuyor olduğundan emindi) kocasına bir bakış atarken, çocuğu kurtaranın söğüt kabuğu olduğunun farkındaydı.

Bundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu ve hiçbir şekilde ispatlayamayacağının da farkındaydı ama yeğeninin hayatını kurtaran bir fincan çaydı.

Phillip'in Benedict'in evine gelmiş olması tamamen tesadüfiydi. Tamamen olaylar zincirinin sonucuydu. Eloise ikizleri görmeye gitmeseydi ve ardından da Phillip'in yanına uğrayıp, bakıcıdan hoşlanmadığını söylemeseydi, yani tartışmamış olsalardı...

Küçük Charles Bridgerton, Britanya'daki en şanslı çocuktu.

Ağzından sözcükler dökülene kadar, konuşmaya niyet ettiğinin bile farkında varmadan, "Teşekkürler," dedi Eloise.

Phillip uykulu uykulu mırıldanarak, gözlerini açmadan, "Ne için?" diye sordu.

Eloise "Charles," dedi sadece.

Phillip gözlerini açtı ve ona doğru döndü. "Benim sayemde olmamış olabilir. Söğüt kabuğundan mı değil mi asla bilemeyiz."

"Biliyorum," dedi Eloise.

Phillip'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen hep bilirsin."

Eloise düşündü. Acaba hayatı boyunca beklediği bu muydu? Tutku ya da yatağa girdiklerinde yaşadıkları nefes kesici zevk değil de bu muydu?

Rahat bir beraberlikle gelen huzur hissi. At arabasında, birinin yanında oturmak ve her bir zerrenle, ait olduğun yerin, o insanın yanı olduğunu bilmek.

Eloise elini Phillip'in elinin üstüne koydu. "Çok kötüydü," dedi gözlerinin yaşarmaya başlatmasına şaşırarak. "Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu. hatırlamıyorum. Kim bilir Benedict ve Sophie neler yaşadılar."

"Ben de," dedi Phillip sakin bir tavırla.

"Çocuklarımızdan birinin başına gelmiş olsaydı..." dedi Eloise. Bunu ilk kez söylediğini fark etti: Çocuklarımız.

Phillip bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında pencereden dışarı bakıyordu. "Charles'a ne zaman baksana," dedi boğuk bir ses tonuyla, "aklıma gelen tek şey, bu Oliver ya da Amanda'nın başına gelmediği için şükretmekti." Tekrar Eloise'e döndü, yüzünde bir parça pişmanlık vardı. "Yani, kimsenin çocuğu o durumda olmamalı."

Eloise onun elini sıktı. "Böyle düşünmende yanlışlık yok. Sen aziz falan değilsin. Yalnızca bir babasın. Ve oldukça da iyi bir baba olduğunu düşünüyorum."

Phillip ona tuhaf bir ifadeyle baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır," dedi bitik vaziyette, "değilim ama olmayı arzuluyorum."

Eloise başını yana eğdi. "Phillip?"

"Sen haklıydın." Dudaklarını sert bir ifadeyle birleştirmişti. "Bakıcıları. Hiçbir şeyin yanlış olmasını istemedim ve bu yüzden dikkat de etmedim, ama sen haklıydın. Onları dövüyormuş."

"Ne?"

"Kitapla," diye devam etti Phillip. Sanki bütün duygularını tüketmişçesine, sesi sakin çıkıyordu. "Odaya girdiğimde Amanda'ya kitapla vuruyordu. Oliver'ı da çoktan dövmüştü."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Gözlerine yaşlar (hem üzüntü hem de öfkeden) dolarken, "Olamaz," dedi Eloise. "Hiç aklıma gelmemişti. Onu sevmiyordum tabii ama çocukların parmak eklemlerine vurmuş fakat... Zamanında bana da öyle vurdular. Herkese vurulmuştur." Eloise koltuğunda çöktü. Pişmanlık omuzlarına bir yük gibi biniyordu. "Fark etmeliydim. Anlamalıydım."

Phillip somurttu. "Daha evde on beş gün bile geçirmedin. Ben o lanet olası kadınla aylarca aynı çatı altında yaşadım. Ben fark etmediysem sen nasıl fark edebilirdin ki?"

Eloise'in buna diyeceği bir şey yoktu. En azından, pişmanlıktan perişan olmuş kocasının kendini daha da kötü hissetmesine neden olmayacak bir şey. "Sanırım onu kovmuşsundur?"

Phillip başıyla onayladı. "Çocuklara da yeni bakıcı bulma konusunda yardım edebileceğini söyledim."

"Elbette," dedi Eloise çabucak.

"Ben de..." Durdu, boğazını temizledi ve devam etmeden önce pencereden dışarı baktı. "Ben..."

Eloise yumuşakça, "Ne Phillip?" diye sordu.

Phillip başını çevirmeden konuştu: "Daha iyi bir baba olacağım. Onları çok uzun süredir başımdan attım. Kendi babama dönüşmekten çok korkuyordum. Onun gibi olmaktan. O yüzden... "

Eloise şefkatle elini sıkarak, "Phillip," diye mırıldandı, "sen baban gibi değilsin. Asla da olamazsın."

"Hayır," dedi Phillip boş bir ifadeyle, "ama olabileceğimi düşündüm. Bir kere elime kırbacı aldım. Ahırların oraya gittim ve kırbacı elime aldım." Başını ellerinin arasına koydu. "Çok kızgındım. İnanılmaz kızgın."

"Ama kırbacı kullanmadın," diye fısıldadı Eloise, söylediklerinden emindi. Öyle olmalıydı.

Phillip başını iki yana salladı. "Ama kullanmak istedim."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ama kullanmadın," dedi Eloise tekrar, sesine elinden geldiğince kendinden emin bir hava katmıştı.

Phillip, "Çok kızgındım," dedi yine. Eloise'in onu duyduğundan emin bile değildi. İyice kendi içine kapanmıştı fakat sonra gözleriyle Eloise'in gözlerine delercesine baktı. "Kendi öfkenden korkmak nasıl bir şey bilir misin?"

Eloise başını iki yana salladı.

"Ufak tefek bir adam değilim Eloise," dedi Phillip. "Birini incitebilirdim."

"Ben de," diye karşılık verdi Eloise ve ardından ekledi; "seni bilmem ama ben de bir çocuğu incitebilecek kadar büyüğüm."

Phillip, "Sen asla öyle bir şey yapmazsın," diye homurdandı ve başını çevirdi.

"Sen de öyle," dedi Eloise.

Phillip konuşmadı.

Sonra Eloise birden farkına vardı. "Phillip," dedi yumuşakça, "kızgın olduğunu söyledin, ama... kime kızgındın?"

Phillip idrak edemez şekilde Eloise'e baktı. "Mürebbiyelerinin saçlarını çarşafa yapıştırdılar, Eloise."

Elini ilgisiz bir tavırla sallayarak, "Biliyorum," dedi Eloise. "Yerinde olsam ikisini de boğazlamak isterdim. Fakat sorduğum bu değil." Phillip'in bir tepki vermesini bekledi ama gelmeyince ekledi, "Onlara tutkal yüzünden mi, yoksa kendine, onları nasıl hizaya sokacağını bilemediğin için mi kızgındın?"

Phillip tek kelime etmedi ama cevabı ikisi de biliyorlardı.

Eloise uzanıp Phillip'in eline dokundu. "Senin babanla hiç alakan yok Phillip. Hiç."

"Artık farkındayım," dedi Phillip yumuşakça. "Lanet olası Bakıcı Edwards'ı nasıl paramparça etmek istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Eloise, tekrar yerine otururken burnundan soluyordu,

Phillip dudağının seğirdiğini hissetti. Neden olduğunu bilmiyordu fakat karısının konuşma şeklinde neredeyse komik bir şeyler vardı. Hatta teselli edici bir yan. Her

nasılsa böyle uygunsuz bir haldeyken bile gülünecek bir şeyler bulmuşlardı. Ve bu güzel bir şeydi.

"Bunu fazlasıyla hak etti," diye ekledi Eloise omuzlarını silkerek. Döndü ve Phillip'e baktı. "Ona bir şey yapmadın değil mi?"

Phillip başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer kendimi ona karşı tutabildiysem, bir daha çocuklarıma karşı da kaybetmem…"

"Tabii ki kaybetmezsin," dedi Eloise sanki bu Phillip'in hiç yapmadığı bir şeymiş gibi. Elini hafifçe Phillip'in eline vurdu ve hiç endişe etmeden pencereden dışarı baktı.

Phillip Eloise'in kendisine ne kadar güvendiğini fark etti. İyi kalpliliğine, karakterinin güzelliğine. Phillip yıllardır bunlardan şüphe duyarak perişan olmuştu.

Ve sonra dürüst olması, itiraf etmesi gerektiğini hissetti. Kendisi bile farkında olmadan, hiç düşünmeden, "Beni terk ettiğini sandım," dedi.

"Dün gece mi?" diyerek döndü Eloise, şaşkınlık içerisindeydi. "Onu da nereden çıkardın?"

Phillip omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ağabeyinin evine gidip geri dönmediğin için olmalı."

Eloise içini çekip burnundan nefes verdi. "Neden orada kalmak zorunda olduğumu artık biliyorsun, Dahası ben seni asla terk etmem. Bunu biliyor olmalısın,"

Phillip bir kaşını kaldırarak, "Öyle mi olmalıyım?" diye sordu.

"Elbette," dedi Eloise, Phillip'e darılmış görünüyordu. "Ben o kilisede bir yemin ettim ve emin ol, bu tip şeyleri hafife almam. Ayrıca, Oliver ve Amanda'ya anneleri olacağıma dair söz verdim ve bundan asla geri dönmem."

Phillip Eloise'i dikkate alarak mırıldandı. "Yani tabii ki asla öyle bir şey yapmazsın. Bunu hesaba katmamak benim aptallığım."

Eloise arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. 'Yine de düşünmeliydin. Beni yeterince tanıyorsun." Phillip başka bir şey söylemeyince ekledi: "Zavallı çocuklar. Zaten bu onların kabahati olmamasına rağmen bir anne

yitirdiler. Kesinlikle çekip giderek, onları her şeyi tekrar yaşamak zorunda bırakmayacağım."

Phillip'e son derece rahatsız olmuş bir ifadeyle dönüp baktı. "Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmene gerçekten inanamıyorum."

Phillip de aynı şeyi düşünmeye başlıyordu. Eloise'i sadece iki haftadır... Tanrım, hakikaten iki hafta olmuş muydu? Birçok yönden, koca bir ömür geçirmişler gibi hissediyordu. Çünkü Phillip onu tanıdığını düşünüyordu. Hem içini hem dışını. Eloise'in her insan gibi sırları vardı ve Phillip, hiçbir kadını anlayamadığı için onu da anlayamadığından emindi.

Ama onu tanıyordu. Tanıdığından oldukça emindi. Evliliklerini yarı yolda bırakmayacağını bilmeliydi.

Paniklemiş olmalıydı. Kısa ve öz. Öyle sanmıştı. Çünkü Eloise'in yol kenarındaki bir çukurda ölü halde yatıyor olmasındansa, kendisini terk etmiş olmasını düşünmek daha iyiydi, ikinci ihtimalde, en azından ağabeyinin evini basabilir ve Eloise'i tutup çeke çeke eve götürebilirdi.

Ama eğer ölmüş olsaydı...

Phillip karnında hissettiği acıya hazırlıksız yakalanmıştı.

Eloise onun için ne zaman bu kadar önemli hale gelmişti? Ve Phillip onun sürekli mutlu kalmasını sağlamak için ne yapacaktı?

Çünkü mutlu olmasına ihtiyacı vardı. Sadece böyle düşündüğü için değil, mutlu bir Eloise demek kendi hayatının da sorunsuzca devam etmesi demekti. Mutlu olmasına ihtiyacı vardı, çünkü mutsuz olduğu düşüncesi kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

Oldukça tuhaftı kesinlikle. Phillip kendine sürekli, Eloise'le çocuklarına annelik etmesi için evlendiğini hatırlatıp duruyordu. Fakat şimdi, Eloise evliliklerini, ikizlere kendini adadığı için terk etmeyeceğini söyleyince...

Kıskanmıştı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Resmen çocuklarını kıskanmıştı. Eloise'in eş kelimesini kullanmasını istemiş ama tek duyduğu anne lafı olmuştu.

Phillip Eloise'in kendisini istemesini diliyordu. Kendisini. Sadece kilisede yemin ettiği için değil, Phillip olmadan yaşayamayacağını düşündüğü için. Hatta belki ona âşık olduğu için.

Âşık.

Tanrım, bu ne zaman olmuştu? Phillip ne zaman evlilikten daha fazlasını ister hale gelmişti? Onunla çocuklarına annelik etmesi için evlenmişti, ikisi de bunun farkındaydılar.

Bir de tutku vardı. Tanrı aşkına, Phillip erkekti ve bir kadınla yatmayalı sekiz sene olmuştu. Eloise'in teninin tenine değmesinden ve çıkardığı inleme seslerinden sarhoş olmaması mümkün müydü?

Ya içine girdiğinde aldığı zevkten?

Bir evlilikten beklediği her şeyi bulmuştu. Gündüzleri Phillip'in hayatını kusursuz şekilde idare ediyor, geceleri yatağını ısıtıyordu. Phillip'in her beklentisini o kadar başarıyla yerine getiriyordu ki Phillip onun başka bir şeyler daha yaptığını fark etmemişti.

Kalbine ulaşmış, dokunmuş, değiştirmişti. Phillip'i değiştirmişti.

Eloise'e âşıktı. Aşkı aramıyordu, hatta aklından bile geçirmemişti ama olan olmuştu işte. Bu hayal edilebilecek en kıymetli şeydi.

Hayatına yeni bir gün doğuyordu. Yaşamındaki yeni bir bölümün ilk sayfasındaydı. Heyecan vericiydi. Ve de korkutucu. Çünkü başarısızlığa uğramak istemiyordu. Şu anda istediği her şeye kavuşmuşken: Eloise ve çocukları.

Hayatında rahatlık hissetmeyeli, içgüdülerine güvenmeyeli yıllar olmuştu. Aynaya bakarken kendisiyle göz göze gelmekten kaçınmayalı.

Pencereden dışarı baktı. At arabası yavaşlıyor, Romney Malikânesi'ne doğru yanaşıyordu. Her şey gri görünmekteydi. Gökyüzü, evin taşları, bulutları yansıtan

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

pencereler. Çimler bile renklerini ortaya çıkaracak güneş olmadan solgun görünüyorlardı.

Bu tam Phillip'in dalgın ruh haline uygundu.

Bir hizmetkâr Eloise'in inmesine yardım etti. Phillip de inip yanında durunca Eloise dönerek, "Tükenmiş haldeyim, sen de aynı şekilde görünüyorsun. Gidip biraz kestirelim mi?" dedi.

Phillip tam evet demek üzereydi ki başını iki yana salladı. "Sen bensiz git."

Eloise sorgulamak için ağzını açtığında, Phillip. nazikçe omzunu sıkarak onu susturdu. "Hemen geleceğim. Fakat şu an sanırım çocuklarıma sarılmak istiyorum."

18. Bölüm

...senin kızın olmaktan ne kadar mutluluk duyduğumu sana ne kadar söylesem az anneciğim. Bir annenin kızına bu kadar hoşgörü ve anlayış göstermesi, az rastlanır bir şey. Hatta kızına arkadaşım demesi daha da ender bir durum. Seni seviyorum canım anneciğim.

-Eloise Bridgerton'dan annesine, Eloise'in altıncı evlilik teklifini de reddetmesi üzerine

Eloise uyandığında, yatağın diğer tarafındaki çarşafın buruşmamış ve düzenli olduğunu görünce şaşırdı. Phillip de en az kendisi kadar, hatta daha fazla yorgun olmalıydı çünkü Benedict'in evine kadar tüm o yolu, yağmur ve rüzgâra rağmen, kat etmişti.

Kendine çeki düzen verdikten sonra Phillip'i aramaya koyuldu fakat hiçbir yerde bulamadı. Endişelenmemesi gerektiğini düşündü, ne de olsa son birkaç gün sıkıntılı geçmişti ve Phillip'in muhtemelen düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Sırf kendisi yalnız kalma fikrinden hoşlanmıyor diye herkes kendisi gibi düşünecek değildi ya. Haline güldü. Bu hayatı boyunca öğrenmeye çalıştığı (fakat başaramadığı) bir şeydi.

Phillip'i aramaktan vazgeçti. Artık evliydi ve annesinin düğün gecesi ona söylediği şeylerle neyi kastettiğini anlamıştı. Evlilik anlayış demekti ve kendisiyle Phillip çok farklı insanlardı. Birbirleri için kusursuz olabilirlerdi ama bu aynı karaktere sahip olmaları gerektiği anlamına gelmiyordu ve Phillip'in kendi isteklerine uymasını bekliyorsa, kendi de onun isteklerine uymak zorundaydı.

Gün boyu Phillip'i görmedi. Ne akşam üzeri çayını içerken, ne çocukları yatırırken ne de koca maun masada tek başına, kendini küçücük ve yapayalnız hissederek akşam yemeği yerken. Sessizlik içinde yemeğini yedi, hizmetçilerin onu

merakla gözetlediklerinin farkındaydı. İkisi de yemek servis ederken Eloise'e üzgün bir ifadeyle gülümsüyorlardı.

Eloise de onlara gülümsedi, çünkü insanın her konuda nezaket göstermesi gerektiğine inanırdı. Fakat için için sıkılıyordu. İnsanın haline hizmetçilerin bile acıyor olması kötü bir durumdu.

Ama olan olmuştu; Eloise evliliğinin ilk haftasında yalnız başına yemek yiyordu. Haline kim acımazdı ki?

Ayrıca, hizmetkârların tek bildiği, kötü bir kavgadan sonra Sör Phillip'in kapıdan paldır küldür çıkıp, eşinin ağabeyinin evine gittiğiydi.

Yemeğini pek oyalanmadan, sadece gerektiği kadar vakit ayırarak yedi ve pudinginden zorla iki lokma aldıktan sonra, yatağa gitme niyetiyle sofradan kalktı. Bütün gününü geçirdiği şekilde, yatakta da yalnız olacağını düşünüyordu.

Koridora çıktığında kendini huzursuz hissetti. Henüz odaya çekilmeye hazır değildi. Amaçsızca, evin içinde yürümeye başladı. Mayıs ayının sonu için serin bir akşamdı ve iyi ki yanına şal almıştı. Eloise kırsal alandaki birçok evde vakit geçirmişti. Hepsinin şömineleri akşam vakti yanar, eve ışık ve sıcaklık yayarlardı. Fakat Romney Malikânesi'nde ihtiyaçlara önem verilmezdi. Her ne kadar ferah ve konforlu olsa da akşamları çoğu oda kapalı tutulur, şömineler sadece gerektiğinde yakılırdı.

Lanet olsun, soğuktu.

Şalını omuzlarına daha sıkı örttü ve önünü görmek için sadece loş ay ışığı olmasından keyif alarak yürümeye devam etti. Sonra, tam portrelerin olduğu sergi odasına yaklaşırken, görülmemesi mümkün olmayan bir ışığı fark etti.

Odada biri vardı ve Eloise daha bir adım bile atmadan bunun Phillip olduğunu anlamıştı.

Ayağında yumuşak tabanlı terlikler olduğuna sevinerek, sessizce yanaştı ve kapı aralığından içeri baktı.

Gördüğü şey neredeyse kalp kırıcı bir manzaraydı.

Phillip, Marina'nın portresi önünde kıpırdamadan duruyordu. Göz kırpışları hariç hareketsizdi. Orada dikilmiş, merhum eşine bakıyordu. Yüzündeki solgun, kederli ifade Eloise'in içini burktu.

Marina'yı sevmiyorum derken yalanmı söylemişti? Ya şehvet duymadığı konusunda?

Peki ya bu önemli miydi? Marina ölmüştü. Phillip'in duygularına karşı Eloise'e rakip olamayacak konumdaydı. Öyle olsa bile, bunun önemi var mıydı? Çünkü Phillip kendisine aşık değildi ve o da Phillip'e...

İnsanın ciğerlerindeki nefesi kesecek türden bir farkındalıkla, Eloise âşık olduğunu fark etti.

Bunun ne zaman olduğunu tahmin etmek güçtü. Ya da nasıl olduğunu. Fakat Phillip'e duyduğu bu his, bu etkileşim ve saygı, çok daha derin bir şeye dönüşmüştü.

Onun da aynı şekilde hissetmesini nasıl istiyordu.

Phillip'in ona ihtiyacı vardı, bundan emindi. Belki de onun Phillip'e ihtiyaç duyduğundan bile fazla. Ama mesele bu değildi. Eloise birilerinin ona ihtiyaç duymasından ve hatta vazgeçilmez olmaktan hoşlanıyordu. Ama hissettiği başka bir şeyler de vardı.

Phillip'in o orantısız, çocuksu, kendini mutlu hissettiğine şaşıran gülüşünü seviyordu.

Ona bakışını seviyordu. Eloise öyle olmadığının farkında olsa da sanki kendisine dünyanın en güzel kadınıymış gibi bakmasını seviyordu.

Onun söylediklerine gerçekten kulak verişini ve kendisini ezmesine müsaade etmeyişini seviyordu. Hatta ona çok fazla konuştuğunu söylemesini bile seviyordu, çünkü bunu neredeyse her söyleyişinde gülümsüyordu ve haklıydı da.

Çok konuştuğunu söyledikten sonra bile kendisini dinleyişini seviyordu.

Çocuklarını sevmesini seviyordu.

Onurunu, dürüstlüğünü ve muzip espri anlayışını seviyordu.

Onun hayatına uyumunu ve kendi hayatına uymasını seviyordu.

Huzurluydu. Uygundu.

Ve Eloise sonunda buraya ait olduğunu anlamıştı.

Fakat Phillip orada dikiliyor, merhum eşinin portresine bakıyordu ve hareketsizliğine bakılacak olursa... kim bilir kaç saattir bu haldeydi. Eğer Eloise'i seviyorsa...

Eloise pişmanlıkla yutkundu. Ne hakla Marina için üzüntüden başka bir şey hissedebilirdi? Çok genç ve beklenmedik bir anda ölmüştü, her anneye bahşedilmesi gereken çocuklarının büyümesini görmekten mahrum kalmıştı.

Bu haldeki bir kadını kıskanmak vicdansızlıktı.

Ayrıca...

Ayrıca Eloise belki olması gerektiği kadar iyi bir insan değildi. Çünkü bu sahneyi, yani Phillip'in eski eşinin portresine bakmasını, kalbini kıskançlık kaplamadan izleyemiyordu. Bu adama âşık olduğunu ve bunun sonuna kadar da öyle kalacağını henüz fark etmişti.

Hayır, diye düşündü öfkeyle. Hâlâ Marina'yı seviyor olamazdı. Belki de onu hiç sevmemişti bile. Daha dün yıllardır bir kadınla birlikte olmadığını söylemişti.

Sekiz yıl?

Tanrım!

Eloise son iki günü o kadar inişli çıkışlı geçirmişti ki, Phillip'in söylediğini durup düşünmeye fırsatı olmamıştı.

Sekiz yıl.

Bu Eloise'in aklına gelecek türden bir şey değildi. Bilhassa da evliliğin fiziksel yönlerinden bu kadar hoşlanan Phillip gibi bir adamdan beklenmeyecek bir şeydi.

Marina öleli sadece on beş ay olmuştu. Eğer Phillip sekiz yılı kadınsız geçirmişse, bu, Marina ikizlere hamile kaldığından beri yatak odasını paylaşmadıkları anlamına gelirdi.

Hayır...

Eloise kafasından biraz hesap yaptı. Hayır, bu, ikizler doğduğundan beri yatak odasını paylaşmadıkları anlamına gelirdi. Doğumlarından biraz daha sonra.

Tabii, Phillip de hesabında yanılıyor olabilirdi ya da belki abartıyordu. Ama Eloise öyle olmayacağını düşündü. Phillip'in Marina'yla en son ne zaman yattığını tam olarak bileceğini düşünerek korktu. Şimdi Eloise de o tarihi tam olarak kestirebildiği için, çok kötü bir durum gibi görünüyordu.

Fakat Phillip ona ihanet etmemişti. Yatağına giremediği bir kadına sadık kalmıştı. Eloise, onun yaradılışından gelen onur ve ahlâk anlayışından dolayı buna şaşırmadı. Ama eğer Phillip avuntuyu başka bir yerde aramış olsaydı, yine de onun hakkında kötü bir fikre kapılmazdı.

Ve bunu yapmamış olduğu gerçeği...

Eloise'in onu daha da fazla sevmesine sebep oldu.

Ama eğer Marina'yla yaşadıkları o kadar zor ve rahatsız ediciyse, neden bu akşam buraya gelmişti?

Neden sanki oradan ayrılamazmış gibi dikilip Marina'nın portresine bakıyordu? Gözlerini ona dikmiş, sanki bir şey rica eder, hatta yalvarır gibiydi.

Ölü bir kadından lütuf bekliyordu.

Eloise buna daha fazla dayanamadı. İçeri girdi ve boğazını temizledi.

Phillip aniden şaşkınlıkla döndü. Eloise, Phillip'in gelişini duymayacak kadar kendi dünyasına dalmış olduğunu düşündü.

Phillip elini uzattı.

Eloise ilerledi ve ne yapabileceğini, ne söyleyebileceğini (her ne kadar garip olsa da) bilmeden elini tuttu. Yalnızca Phillip'in yanında durarak, Marina'nın portresine baktı.

Daha önce bunu sormuş olsa da, "Onu sevmiş miydin?" dedi Eloise.

"Hayır," dedi Phillip. Eloise hâlâ bir yanının endişeli olduğunu düşündü, çünkü bir anda cevabından dolayı rahatlamıştı.

"Özlüyor musun?"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip'in sesi daha yumuşak ama kararlıydı. "Hayır."

"Nefret ediyor muydun?" diye fısıldadı Eloise.

Phillip başını iki yana salladı, cevap verirken çok üzgündü. "Hayır."

Eloise başka ne sorabileceğini, ne sorması gerektiğini bilmiyordu. Phillip'in konuşmasını umarak bekledi.

Uzun bir süre geçtikten sonra Phillip 'konuştu: "Mutsuzdu, her zaman mutsuzdu."

Eloise başını kaldırıp Phillip'e baktı fakat o karşılık vermedi. Gözleri Marina'nın portresindeydi. Sanki onun hakkında konuşurken ona bakması gerekiyormuş gibi. Sanki ona bunu borçluymuşçasına.

Phillip, "Her zaman üzgündü," diye devam etti, "hep fazlasıyla durgundu. Bilmiyorum önemlimi ama, ikizlerin doğumundan sonra daha da kötüye gitti. Ne olduğunu bilmiyorum. Ebe, kadınların doğumdan sonra ağlamalarının normal olduğunu, endişe etmemem gerektiğini, birkaç haftaya düzeleceğini söylemişti."

"Ama düzelmedi," dedi Eloise yumuşakça.

Phillip başını iki yana salladı ve kaşının üzerine düşen bir tutam koyu saçı eliyle sertçe geriye attı. "Daha da kötüleşti. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Sanki o..." Uygun kelimeleri ararken, çaresizce omuzlarını silkti ve fısıldayarak devam etti: "Sanki kaybolmuş gibiydi... Yataktan çıkmıyordu... Güldüğünü hiç görmedim... Çok ağlıyordu."

Phillip cümleleri, sanki hafızasından yavaşça geliyormuş gibi, acele etmeden, teker teker söylemişti. Eloise bir şey söylemedi, onun sözünü kesmeyi ya da bilgi sahibi olmadığı bir konu hakkında fikir beyan etmeyi doğru bulmamıştı.

Sonra nihayet, Phillip bakışlarını Marina'nın portresinden onun gözlerine çevirdi. "Onu mutlu etmek için her şeyi denedim. Elimden gelen her şeyi. Bildiğim her şeyi denedim. Ama yetmedi."

Eloise dudaklarını araladı. Phillip'i elinden gelen her şeyi yapmış olduğuna ikna etme niyetiyle mırıldanmaya çalıştıysa da Phillip devam etmesine müsaade

etmeyerek, "Anlıyor musun Eloise?" diye sordu. Sesi yükselmiş, ciddileşmişti. "Yetmedi."

"Bu senin hatan değildi," dedi Eloise sakince. Marina'yı yetişkinlik döneminde tanımasa da Phillip'i tanıyordu ve bunun onun hatası olmadığının farkındaydı.

"Sonunda ben de pes ettim," dedi Phillip boğuk bir sesle. "Ona yardım etmekten tamamen vazgeçtim. Kafamı onun yüzünden duvarlara vurmaktan bıkmış usanmıştım. Tek yapmaya çalıştığım, Marina berbat haldeyken çocukları ondan uzak tutup korumaya çalışmak oldu. Çünkü onu çok seviyorlardı." Phillip yalvarır bir ifadeyle baktı. Belki anlamasını beklediği için, belki de Eloise'in anlayamadığı başka bir sebepten. "Onların annesiydi," dedi Phillip.

"Biliyorum," dedi Eloise sakince.

"Onların annesiydi ve o... o şey bile yapama..."

"Ama sen oradaydın," dedi Eloise hararetle. "Yanlarındaydın."

Phillip boğuk bir kahkaha attı. "Nasıl da güzel şeyler yaptım. İnsanın anne babasından birinin kötü olması kabul edilebilir. Ama ya ikisinin de çok kötü olması? Çocuklarım için böyle olmasını hiç istemezdim ama işte... halimiz belli."

Eloise sesindeki azarlayıcı tona engel olamayarak, "Sen kötü bir baba değilsin," dedi.

Phillip omuzlarını silkti ve portreye döndü. Belli ki Eloise'in söylediklerini dikkate alamaz haldeydi.

"Bunun ne kadar can acıttığını biliyor musun?" diye fısıldadı Phillip. "Hiç fikrin var mı?"

Phillip portreye bakıyor olsa da Eloise başını iki yana salladı.

"Var gücünle denemek ve başaramamak. Kahretsin..." Phillip kısa, acı bir kahkaha attı. Haline gülmüştü. "Kahretsin," diye tekrarladı, "Marina'yı sevmiyordum bile ama yine de canımı çok acıtıyor."

Eloise, "Sevmiyormuydun?" diye sordu. Şaşkınlığı sesini bambaşka bir hale sokmuştu.

Phillip alayla gülümsedi. "İnsan tanımadığı birini sevebilir mi?" Eloise'e sırtını döndü. "Marina'yı tanımıyordum Eloise. Sekiz sene evli kaldık ve onu hiç tanımadım."

"Belki de tanıman için sana fırsat vermedi."

"Belki de tanımak için daha fazla uğraşmalıydım."

"Belki," dedi Eloise. "Yapabileceğin başka bir şey yoktu. Bazı insanlar doğuştan üzgündür, Phillip. Neden bilmiyorum ve kimsenin de bildiğini sanmıyorum. Ama her nasılsa öyleler işte."

Phillip alaycı bir ifadeyle baktı. Koyu gözlerinden, fikrine katılmadığı belli oluyordu. Eloise, hemen ekledi: "Unutma ki Marina'yı ben de tanıyordum. Çocukken, daha sen onun varlığından haberdar bile değilken."

O anda Phillip'in ifadesi değişti. Eloise'e öyle şiddetle bakıyordu ki bakışlarıyla ezecek gibiydi.

"Hiç güldüğünü duymadım," dedi Eloise yumuşak bir tavırla. "Bir kez bile. Seninle tanıştığımızdan beri Marina'yı daha fazla anımsamaya gayret ettim. Onunla ilgili anılarımın neden o kadar tuhaf ve garip olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sanırım bu yüzden. Hiç gülmüyordu. Bir çocuğun hiç gülmediği nerede görülmüş?"

Phillip bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Ben de onun gülüşünü duyduğumu hiç sanmıyorum. Genellikle çocuklar onu ziyaret edince gülümserdi ama hiç gülmezdi," dedi.

Eloise başını sallayarak onayladı. "Ben Marina değilim Phillip."

"Biliyorum," dedi Phillip. "İnan ki, biliyorum. Seninle evlenmemin sebebi de bu zaten."

Bu Eloise'in pek duymayı umduğu şey değildi ama hayal kırıklığını bastırarak, Phillip'in devam etmesini bekledi.

Phillip alnındaki derinleşen kırışıklıkları sertçe ovaladı. Sırtında çok fazla yük varmış, sorumluluklarından usanmış gibi görünüyordu. "Mutsuz olmayacak birini istedim. Çocuklara armağan gibi gelecek birini, şey yapmayacak birini..."

Phillip durdu, başını çevirdi.

"Ne yapmayacak birini?" diye ısrarla sordu Eloise, çok önemli bir şey geleceğini hissediyordu.

Uzun bir süre Phillip'in cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra, tam umudu kesmişken, "Zatürreden öldü. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi.

Phillip'in arkası dönük olsa da, "Evet," dedi Eloise başıyla onaylayarak.

"Zatürreden öldü," diye tekrarladı Phillip. "Biz insanlara böyle söyledik... "

Eloise bir anda kendini berbat hissetti, çünkü ne diyeceğini kesinlikle biliyordu.

Eloise'i şaşırtarak, "Yani aslında doğru," dedi Phillip sertçe. İnsanlara onca zamandır yalan söylemiş olduklarını söyleyeceğinden çok emindi hâlbuki.

Phillip tekrar, "Doğru," dedi. "Ama gerçeğin tamamı bu değil. Zatürreden öldü ama hastalığa nasıl yakalandığını kimseye söylemedik."

"Göl," diye fısıldadı Eloise, kelime ağzından kendiliğinden çıkıvermişti. Konuşana kadar bunu düşündüğünün farkında bile değildi.

Phillip kederli bir tavırla başını sallayarak onayladı. "Göle kazayla düşmedi."

Eloise aniden elini dudaklarına götürdü. Çocukları göle götürmesine Phillip'in o kadar bozulmasına şaşmamak lazımdı. Kendini çok kötü hissetti. Tabii ki bilmiyordu, bilemezdi de ama yine de...

"Tam zamanında yetiştim," dedi Phillip. "Boğulmaktan tam zamanında kurtardım yani. Ama üç gün sonra zatürreye yakalanmasına engel olacak kadar hızlı değildim." Acı bir kahkaha atmak üzereyken kendini tuttu. "Onu meşhur söğüt kabuğu çayım bile kurtaramadı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Eloise. Gerçekten de üzgündü. Marina'nın ölümü, her açıdan Eloise'in mutluluğuna yol açmış olsa da.

"Bunu anlayamazsın," dedi Phillip Eloise'e bakarak. "Anlaman mümkün değil."

"Kendi canına kıyan birini hiç tanımadım," dedi Eloise dikkatlice. Böyle bir durumda kullanılacak kelimelerin bunlar olup olmadığından emin değildi.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Öyle demek istemedim," dedi Phillip aniden. "Kapana kısılmış, kısılı kalmış, umutsuz olmanın ne demek olduğunu anlayamazsın. O kadar çabalamanın ve hiç," Eloise'e döndü, gözlerinden ateş fışkırıyordu "başaramamanın. Denedim. Her gün denedim. Kendim için ve Marina için denedim. Ve hepsinden önemlisi, Oliver ve Amanda için denedim. Bildiğim her şeyi, başkalarının bana söylediği her şeyi denedim ama hiçbiri, tek bir tanesi bile işe yaramadı. Ben denedikçe o ağladı. Sonra tekrar denedim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Tek yaptığı kendini lanet yatağına gömüp, kafasını yorganın altına sokmak oldu. Perdeler kapalı, ışıklar kısık, karanlıkta yaşadı ve kendini Öldürmek için kahrolası güneşli bir günü seçti."

Eloise'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Güneşli bir gün," dedi Phillip. "Bütün bir ay boyunca yağmur yağdı. Nihayet güneş açmıştı ki kendini öldürdü." Phillip kısa ve acı bir kahkaha attı. "Yaptığı onca şeyden sonra, bir de kalkıp benim güneşli günlerimi mahvetmek zorundaydı."

Eloise, ellerini Phillip'in koluna koyarak, "Phillip," dedi.

Phillip kolunu sallayarak onun ellerini savuşturdu. "Hatta bu da yetmezmiş gibi, kendini doğru düzgün şekilde öldüremedi bile. Tabii," dedi kabaca, "sanırım bu benim hatam. Çünkü onu kurtararak, bize üç gün boyunca ölüp ölmeyeceğini merak ettirerek işkence etmek zorunda bırakmasam, gayet güzel ölmüş olurdu." Phillip kollarını kavuşturarak, burnundan tiksintiyle soludu. "Ancak öldü işte. Neden aksini umut ettiğimizi bile bilmiyorum. Hiç direnmedi. Hastalığıyla savaşmak için tek zerre enerji bile sarf etmedi. Orada öylece uzanıp ölümü bekledi. Bense gülümsemesini bekledim. Sanki istediği şeyi sonunda başarmaktan mutluluk duyacakmış gibi."

O görüntüden rahatsızlık duyarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı Eloise. "Gülümsedi mi?"

Phillip başını iki yana salladı. "Hayır. Gülümseyecek gücü bile kalmamıştı. Öldüğünde, yüzünde her zamanki ifade vardı. Boşluk."

Kitap VeTarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Sözcüklerin yetersiz kalacağını bildiği halde, "Çok üzgünüm," dedi Eloise. "Kimse böyle bir şey yaşamamalı."

Phillip ona uzun uzun baktı. Gözleriyle gözlerinde bir şey arıyordu. Eloise'de olup olmadığını bile bilmediği bir yanıt. Sonra aniden döndü ve pencereye yürüyerek gökyüzündeki gecenin karanlığına baktı. "Çok çabalardım." Sesinde yorgunluk ve pişmanlık vardı. "Yine de her gün keşke başka biriyle evli olsam diye düşünürdüm." Alnı cama yaslanana kadar başını ileri uzattı. "Başka biriyle."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Eloise'e göre çok uzun bir süre. Eloise Phillip'in adını mırıldanıp sadece iyi olup olmadığını görmek için bir tepki vermesini bekleyerek ona doğru yürüdü.

"Dün," dedi bir anda Phillip, "bir sorunumuz olduğunu söyledin... "

"Hayır," diye sözünü kesti Eloise elinden gelen en hızlı şekilde. "Öyle demek isteme..."

"Bir sorunumuz olduğunu söyledin," diye tekrarladı Phillip. Sesi öyle kaba ve şiddetliydi ki Eloise bir daha sözünün kesilmesini istemediğini anladı. "Benim çektiklerimi çekmiş olsaydın," diye devam etti Phillip, "umutsuz bir evliliğin içinde kapana kısılmış, yıllar boyu başka bir insanın dokunuşuna hasret, tek başına yatmış olsaydın..."

Arkasını döndü ve Eloise'e doğru yürüdü. Gözleri, Eloise'i utandıran bir alevle parlıyordu. "Onca şeyi yaşamış olsaydın, birlikte yaşadığımız şeyden sızlanıp durmazdın. Çünkü benim için... benim için... " Sözcükler Phillip'in boğazında düğümlendi. Devam etmeden önce kısa bir an duraksadı. "Bu cennetin ta kendisi. Ve senin başka şekilde düşünmeni kaldıramam."

"Ah, Phillip," dedi Eloise ve ardından yapmayı en iyi bildiği şeyi yaptı. Phillip'e yaklaşarak kollarını onun bedenine doladı ve tüm içtenliğiyle sarıldı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. Gözyaşları Phillip'in gömleğine akıyordu. "Çok özür dilerim."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Phillip, yüzünü Eloise'in boynunun boşluğuna gömerek, "Tekrar hata yapmak istemiyorum," dedi. 'Yapamam... Yapmamalıyım... "

'Yapmayacaksın," diye temin etti Eloise. 'Yapmayacağız."

Sözcükler boğazından kopar gibi, "Mutlu olmalısın," dedi Phillip. "Öyle olmalısın. Lütfen öyle oldu..."

"Öyleyim," diyerek güven verdi Eloise. "Mutluyum. Emin ol."

Phillip geri çekildi ve Eloise'i gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, yüzünü ellerinin arasına aldı. İfadesinde bir şeyler arıyor gibiydi. Çaresizce, onay ya da bağışlanma arar gibiydi. Ya da yalnızca basit bir umut.

Eloise ellerini, Phillip'in ellerinin üzerine koyarak, "Mutluyum," diye fısıldadı. "Hayal ettiğimden bile daha çok. Ve senin karın olmaktan da gurur duyuyorum."

Phillip'in alt dudağı titremeye başladı. Eloise nefesini tuttu. Bir erkeğin ağladığını görmemişti. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmüyordu. Fakat sonra, Phillip'in yanağından bir damla yaş süzülerek, dudağının kenarındaki gamzeye yerleşti. Eloise elini uzatıp sildi.

Phillip güçlükle konuşarak, "Seni seviyorum," dedi. "Sen beni sevmiyorsan umurumda bile değil. Seni seviyorum ve... ve..."

Eloise, "Ah, Phillip," diye fısıldayarak, Phillip'in yüzündeki gözyaşlarına dokundu. "Ben de seni seviyorum."

Phillip bir şeyler diyecek gibi oldu ama konuşmaktan vazgeçti. Eloise'e uzandı. Onu kendine doğru, Eloise'in yüzünü kızartan ezici bir kuvvetle bastırdı. Yüzünü boynuna gömerek, defalarca adını fısıldadı. Sözleri öpücüklere dönüştü ve dudaklarını bulana dek teni boyunca ilerledi.

Eloise, orada ne kadar süreyle dikilip, sanki dünyanın sonu o akşam gelecekmişçesine öpüştüklerini bilmiyordu. Phillip onu kucaklayıp sergi odasından yukarı kata çıkardı. Eloise farkına bile varmadan kendini yatakta bulmuştu ve Phillip üstündeydi.

Dudakları birbirinden ayrılmamıştı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise'in elbisesini elleri titreyerek üzerinden çıkarırken, "Sana ihtiyacım var," dedi Phillip kısık bir sesle. "Nefes kadar, yemek kadar, su kadar ihtiyacım var sana."

Eloise aynı şeyi söylemek istediyse de Phillip göğsünün ucunu ağzına almışken bunu söyleyemedi. Eloise'in karnına onu esir alan sıcak bir his yavaşça yayılırken konuşamazdı. Tek yapabildiği, kocasına uzanıp sahip olduğu her şeyi ona vermek oldu.

Phillip kendi üzerindekileri çekip çıkarmasına yetecek kadar geriye doğru çekildi ve sonra, bu kez yanına uzandı. İkisi karın karına gelene kadar onu kendine çekti ve Eloise'in saçını yavaşça, kibarca okşarken, diğer elini onun sırtına koydu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Tek istediğim seni tutup..." Yutkundu. "Seni şu an nasıl istediğimi tahmin edemezsin."

Eloise hafifçe gülümsedi. "Sanırım biraz tahmin edebiliyorum."

Bu Phillip'i güldürmüştü. "Bedenim çıldırıyor. Bu daha önce hissettiğim bir şey değil ve..." Phillip ona daha da sokularak dudaklarını onun dudaklarına sürdü. "Sana bunu söylemek zorundaydım."

Eloise konuşamadı. Zar zor nefes alabiliyordu. Gözyaşlarının, Phillip'in ellerine süzülene kadar gözlerini yaktığını hissetti.

"Ağlama," diye fısıldadı Phillip.

Eloise sesi titreyerek, "Elimde değil," dedi. "Seni çok seviyorum. Düşünmemiştim... Hep ummuştum ama hiç aklıma gelmemişti... "

Phillip, "Ben de hiç düşünmedim," dedi. İkisi de ne düşündüklerini biliyorlardı.

"Çok şanslıyım," dedi Phillip. Elleri Eloise'in göğüs kafesine, karnının kenarına doğru indi ve oradan da sırtına geçti. ''Sanırım tüm hayatım boyunca seni bekledim."

"Ben seni beklediğimden eminim," dedi Eloise.

Phillip, neredeyse dokunuşuyla yakarak onu kendine doğru çekti. 'Yavaş olabileceğimi sanmıyorum," dedi sesi titreyerek. "Sanırım tüm irademi şu an tüketmiş bulunuyorum."

Eloise yuvarlanıp sırt üstü yattı ve Phillip'i kendi üstüne çekerek, 'Yavaş olma," dedi. Phillip erkekliği Eloise'in kadınlığının üzerine gelene kadar onun bacaklarını araladı. Elleri Phillip'in saçlarına uzandı ve dudakları dudaklarına gelene kadar aşağı doğru çekti. "Yavaş olmasını istemiyorum."

Ve sonra, bir anlık akıcı ve hızlı bir hareketle, Eloise'in ağzından "Ah!" diye bir ses çıkmasına neden olarak içine girdi.

Phillip haince sırıttı. "Hızlı istediğini söyledin."

Eloise, bacaklarını Phillip'in beline dolayıp kilitleyerek karşılık verdi. Phillip'in daha da derine girmesini sağlayacak şekilde kalçasını kaldırdı ve gülümsedi. "Daha bir şey yapmadın ki."

Ve Phillip yaptı.

Hareket ederlerken kelimeler kaybolmuştu. Nazik değillerdi ve birlikte hareket etmiyorlardı. Vücutları uyumlu değildi ve çıkardıkları sesler de müzikal ya da hoş değildi.

Yalnızca doruğa ulaşmak için ihtiyaçla ve kendilerini bırakarak hareket ettiler. Bekleyiş uzun Sürmedi. Eloise dayanmaya, kendini tutmaya çalıştı ama yolu yoktu. Phillip, içine her darbeyle karşı koyamayacağı bir alev salıyordu. Ve sonunda, kendini daha fazla tutamayıp, Phillip'in altında çığlık çığlığa kıvrılarak, duyduğu hazzın gücüyle ikisini de yataktan yukarı doğru kaldırdı. Bedeni kasıldı ve titredi. Nefessiz kaldı. Tek yapabildiği Phillip'in sırtını kavramak olmuştu. Parmakları sırtında derin izler bırakıyor olmalıydı.

Ve sonra, daha Eloise göklerden yere inemeden Phillip inledi ve ileri doğru art arda darbelerle boşaldı. Eloise'i tüm ağırlığıyla yatağa gömmüştü.

Ama Eloise umursamadı, onu üzerinde hissetmeyi seviyordu. Ağırlığını, kokusunu ve teninin terli tadını seviyordu.

Onu seviyordu.

Bu kadar basitti.

Phillip nihayet Eloise'in üzerinden inip ciğerlerine hava doldurarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Seni seviyorum.

Bu Eloise'in tek ihtiyacı olan şeydi.

19. Bölüm

...günler sayısız eğlenceyle geçiyor. Alışveriş yapıyor, yemek davetlerine katılıyor ve ziyaretlere gidiyorum (bana da ziyarete gelenler oluyor). Akşamları genelde balo ya da müzikallere veya küçük partilere katılıyorum. Bazen evde kendi kendime vakit geçiriyor ve kitap okuyorum. Gerçekten dolu dolu ve canlı bir hayatım olduğundan, başka şikâyet edecek bir şeyim yok. Bazen de bir hanımefendi daha ne isteyebilir diye soruyorum kendime.

Eloise Bridgerton'dan Sör Phillip Crane'e, yazışmalarının altıncı ayında

İlerleyen zamanlarda, Eloise gelecek haftayı hayatındaki en büyülü dönemlerden biri olarak hatırlayacaktı. Heyecanlı olaylar, devamlı güzel hava, doğum günleri, pahalı hediyeler ya da davetsiz misafirler olmamıştı.

Ama yine de dışarıdan her şey çok sıradanmış gibi görünse de...

Her şey değişmişti.

Yıldırım hızıyla, sanki bir kapının hızla çarpması veya operada sanatçının Do sesini vermesi gibi anî şekilde gerçekleşen bir şey değildi, diye düşündü Eloise buruk bir gülümseyişle. Yavaş, gizliden gizliye oluşan bir şeydi bu. İnsanın farkına varmadan başlayan ve bittiğinde ne zaman başladığını bile anlamadığı türden bir olaydı.

Eloise'in Phillip'e sergi odasında rastlamasından birkaç gün sonra başlamıştı. Uyandığında, Phillip giyinmiş halde yatağın ayakucunda oturuyor, ona yüzünde hayran bir gülümsemeyle bakıyordu.

Yataktan doğrulup çarşafı koltuk altına çekip oturma pozisyonuna geçerken, "Burada ne işin var?" diye sordu Eloise.

"Seni izliyorum."

Eloise'in dudakları şaşkınlıkla aralansa da güldü. "O kadar da ilgi çekici bir şey olmasa gerek."

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Tam tersine. Dikkatimi bu kadar uzun süre çekebilecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Eloise'in yüzü kızardı. Phillip'in saçmaladığıyla ilgili bir şeyler mırıldansa da aslında söyledikleri onu tutup yatağa çekme isteği uyandırdı. Phillip'in de karşı koyamayacağını düşünüyordu (zaten karşı koyduğu da görülmemişti) ama kendini tuttu. Sonuçta Phillip giyinmişti ve Eloise giyinmesinin bir sebebi olmalı, diye düşündü.

"Sana kek getirdim," dedi Phillip elindeki tabağı uzatarak.

Eloise teşekkür etti ve uzattığı tabağı aldı. Keki iştahla yerken (ve Phillip'in içecek bir şeyler de getirmeyi de akıl etmesini beklerken) Phillip, "Bugün birlikte gezmeye çıkarız diye düşündüm," dedi.

"İkimiz mi?"

"Aslında," dedi Phillip, "dördümüz gidebiliriz diye düşündüm."

Eloise, dişlerini keke geçirmiş vaziyette kaldı ve baktı. Phillip'in ilk kez böyle bir teklifte bulunduğunu fark etti. En azından, hatırlayabildiği kadarıyla Phillip çocuklarını ilk kez bir kenara itip, onlarla başkasının ilgilenmesini beklememişti.

"Bence güzel fikir," dedi Eloise yumuşakça.

Phillip ayağa kalkarak, "Güzel," dedi. "Seni sabah yapacağın şeylerle baş başa bırakıp, bakıcılığı zorla kabul ettirdiğin zavallı hizmetçiye çocukları alacağımızı haber vereyim."

"Eminim o da rahatlayacaktır," dedi Eloise. Mary geçici bir süreyle de olsa çocuklara bakıcılık etmeyi istememişti. İkizleri gayet iyi bildiklerinden, hizmetkârların hiçbiri istememişti. Zavallı Mary, bir önceki mürebbiyenin yapışmış saçını yatak takımlarından çıkaramadıkları için, kılıfları yakmak zorunda kalışlarını gayet iyi hatırlıyordu.

Fakat yapacak başka bir şey yoktu ve Eloise, çocuklardan Mary'ye sanki karşılarında kraliçe varmış gibi saygıyla davranacakları sözünü almıştı. Şimdilik

sözlerine de sadık kalmışlardı. Eloise, Mary'nin bu pozisyona alışıp kalıcı olarak benimsemesi için dua ediyordu. Gerçi bu işin maaşı temizlikten daha iyiydi.

Eloise kapıya doğru baktı ve ayakta kıpırdamadan durmuş somurtan Phillip'i görünce şaşırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

Phillip gözlerini kırpıştırdı ve Eloise'e doğru baktı. Kaşları hâlâ çatıktı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Eloise, "Kapının kolu iki tarafa da çevrilebiliyor," diye takıldı Phillip'e.

Phillip bir bakış attı ve, "Kasabada hiç festival ya da etkinlik yok. Çocuklarla ne yapacağız?" dedi.

"Her şeyi," dedi Eloise kalbindeki tüm sevgiyle. "Ya da hiçbir şey. Gerçekten hiç önemi yok. Tek istedikleri sensin Phillip. Tek istedikleri sensin."

*****

İki saat sonra Phillip ve Oliver, Tetbury'deki Larkin Terzilik dükkânının önünde, Eloise ve Amanda'nın alışverişlerini tamamlamalarını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Sanki kadın elbisesi giyip saçlarını örmesini istemişler gibi, "Alışverişe gelmek zorunda mıydık?" diye homurdandı Oliver.

Phillip omuzlarını silkti. "Anneniz öyle istedi."

"Bir dahaki sefere seçim sırası erkeklerin," dedi Oliver. "Annem olmasının başıma böyle şeyler açacağını bilseydim..."

Phillip gülmemek için kendini zor tuttu. Oğlunun omuzlarına hafifçe vurarak, "Erkekler sevdikleri kadınlar için böyle fedakârlıklarda bulunmak zorundadırlar," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Maalesef bu işler böyle yürüyor."

Oliver sanki her gün böyle fedakârlıklar yapmak zorunda kalıyormuş gibi, burnundan uzun uzun sıkıntıyla soludu.

Phillip pencereden içeri baktı. Eloise ve Amanda'nın işlerini bitirdiklerine dair hiçbir belirti yoktu. "Fakat gelecek sefer ne yapılacağına kimin karar vereceği konusunda sana yürekten katılıyorum."

O sırada Eloise başını dışarı uzatarak, "Oliver?" dedi. "İçeri girmek ister misin?"

Oliver başını ısrarla sallayarak, "Hayır," diye yanıtladı.

Eloise dudaklarını büzüştürdü. "Şöyle düzelteyim," dedi. "Oliver, içeri girmeni istiyorum."

Oliver yalvarır gözlerle babasına baktı.

"Sanırım annen ne diyorsa yapmalısın," dedi Phillip.

Oliver başını sallaya sallaya merdivenlere doğru fırlarken, "Bu kadar fedakârlık da fazla," diye homurdandı.

Phillip kahkahasını öksürerek gizledi.

"Sen de geliyor musun?" diye sordu Oliver.

Phillip tam, Tanrı korusun, demek üzereydi ki kendini tuttu ve, "Benim dışarıda kalıp at arabasına göz kulak olmam gerekiyor," dedi.

Oliver gözlerini kıstı. "At arabasının neyine göz kulak olacaksın?"

"Şey yüke " diye mırıldandı Phillip, "Biliyorsun, tüm o eşyalarımız falan."

Eloise'in neler homurdandığını anlayamadı ama pek hoş şeyler söylemediğinin farkındaydı.

Phillip, "Haydi koş bakalım Oliver," dedi oğlunun omzuna yavaşça vurarak. "Annenin sana ihtiyacı var."

"Sana da," dedi Eloise şirin bir ifadeyle. Phillip bunu sırf gıcıklık olsun diye söylediğinin farkındaydı. "Sana yeni gömlekler lazım."

Phillip homurdandı. "Terziyi eve çağırsak olmuyor mu?"

"Kumaşı kendin seçmek istemez misin?"

Phillip başını kendinden çok emin bir şekilde iki yana sallayarak, "Sana güvenim sonsuz," dedi.

"Sanırım arabayı koruması lazım," dedi Oliver hâlâ kapı eşiğinde oyalanarak.

"Asıl kendini koruması lazım," diye çıkıştı Eloise, "eğer içeri girmezse... "

Phillip, "Tamam peki," dedi. "Gireceğim. Fakat sadece bir dakikalığına." Dükkanın kadınlara ait bölümüne gelmişti. Süslü ve cıvıl cıvıl bir bölümdü, tabii orası için öyle bir tanım kullanılabilirce. Tüyleri ürperdi. "Biraz daha oyalanırsam kapalı yerde kalmaktan öleceğim."

"Senin gibi kocaman, güçlü bir adam mı?" dedi Eloise sakin bir sesle. "Saçmalama." Başını kaldırıp Phillip'e baktı ve yaklaşmasını işaret etti.

Phillip, "Evet?" dedi ne olduğunu merak ederek.

Eloise, başıyla odanın arka tarafındaki bir kapıyı işaret ederek, "Amanda, dışarı çıkınca yaygara kopar," diye fısıldadı.

Phillip dükkâna kuşkuyla baktı. Kendini mekâna o kadar yabancı hissediyordu ki şu an Çin'de bile olabilirdi. "Yaygara koparmakta iyi değilimdir."

Eloise, "Öğren o zaman," diye buyurdu ve Oliver'a döndü. "Şimdi sizin sıranız Sahip Crane. Bayan Larkin..."

Oliver Ölüyü diriltecek bir feryatla, "Ben Bay Larkin'i istiyorum," diye çıkıştı. "Babam gibi."

"Terziyi mi görmek istiyorsun?" diye sordu Eloise.

Oliver şiddetle başını salladı.

"Gerçekten mi?"

Oliver pek inanmış görünmese de yine başını sallayarak onayladı.

Eloise, Drury Lane sahnesine yakışacak bir ses tonuyla, "Bir saat önce seni kimsenin vitrininde tabancalar ya da oyuncak askerler olmayan bir dükkâna sokamayacağına yemin etmene rağmen öyle mi?"

Oliver'ın ağzı açık kaldı ama yine de başını sallayarak güçlükle onayladı.

Oliver'ın, Bayan Larkin'in bölümünü Bay Larkin'in bölümünden ayıran kapıya doğru gidişini izlerken Phillip, Eloise'in kulağına, "Bu işte iyisin," diye mırıldandı.

"Olay diğer seçeneğin ne kadar kötü olabileceğini göstermekte bitiyor," dedi Eloise. "Bay Larkin, tarafından giydirilmek sıkıcı ama Bayan Larkin tarafından giydirilmek... işte o zaman çok rezil olurdu."

Öfkeli bir çığlık duyuldu ve Oliver dosdoğru Eloise'e koşarak geri geldi. Phillip kendini biraz ikinci planda hissetti. Çocuklarının kendisine koşmalarını istediğini fark etti.

"Bana iğne batırdı!" dedi Oliver.

"Kıpırdanıyor muydun?" diye sordu Eloise gözünü bile kırpmadan.

"Hayır!"

"Hiç mi?"

"Çok azıcık."

"Peki," dedi Eloise. "Bir dahaki sefere kıpırdama. Emin ol, Bay Larkin yaptığı işte çok iyidir. Eğer kıpırdamazsan iğne de batmaz. Bu kadar basit."

Oliver anlamak için bir süre bekledi ve yalvarır gözlerle Phillip'e baktı. Müttefik gibi algılanmak güzel olsa da Eloise'e karşı çıkıp otoritesini sarsmayacaktı. Özellikle de ona tamamen hak verirken.

Fakat sonra Oliver onu şaşırttı. Bay Larkin'in pençelerinden kurtulmak için yalvarmadı. Eloise hakkında, birkaç hafta önce isteklerine karşı çıkan her yetişkine yaptığı gibi, kötü bir şey de söylemedi.

Yalnızca Phillip'e bakarak, "Benimle gelir misin baba? Lütfen," dedi.

Phillip cevap vermek için dudaklarını araladı fakat nedensizce durdu. Gözlerinde biriken yaşlar canını yaktı ama üstesinden geldi.

Anlık bir şey değildi bu. Oliver babasından çocukluktan erkeklik evresine geçişte yardım istiyordu. Daha önce de kendisine eşlik etmesini istemişti.

Fakat bu kez Phillip ilk defa gerçekten evet diyebilecek haldeydi. Eğer ona eşlik ederse, doğru şeyi yapmış olacağından, doğru sözleri söylemiş olacağından emindi.

Öyle olmasa bile sorun değildi. Phillip babası gibi değildi ve asla onun gibi olamazdı. Yalnızca hata yapacağını düşündüğü için çocuklarını başkalarına itmeyi, bir korkak gibi davranmayı göze alamazdı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Hata yapacaktı. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Ama bunlar büyük hatalar olmayacaktı ve Eloise yanındayken her şeyin üstesinden gelebileceğinden emindi.

İkizlerin bile.

Phillip elini Oliver'ın omzuna koydu. "Sana zevkle eşlik ederim oğlum." Son kelimede boğuklaşan sesi yüzünden boğazını temizledi. Öne doğru eğildi ve "Kadınların erkeklerin bölümüne geçmelerini istemeyiz," diye fısıldadı.

Oliver şiddetle başını sallayarak onayladı.

Oğluna Bay Larkin'in bölümüne doğru eşlik etmek için doğruldu. O anda arkasından Eloise'in öksürdüğünü işitti. Arkasını döndü ve Eloise'in başıyla odanın arka tarafını işaret ettiğini gördü.

Amanda.

Lavanta renkli elbisesinin içinde oldukça büyümüş gibi görünüyordu. Bir gün dönüşeceği kadını az da olsa belli eder bir haldeydi.

Phillip'in gözleri, birkaç dakika içinde ikinci kez yanmaya başlamıştı.

Uzun zamandır kaçırdığı şey buydu. Korkusu, kendine olan şüphesi yüzünden bunu kaçırmıştı.

Çocukları onsuz büyümüşlerdi.

Phillip oğlunun omzuna yavaşça vurarak az sonra döneceğini belirtti ve odanın diğer tarafındaki kızına doğru yürüdü. Tek kelime etmeden elini tuttu ve öptü. "Siz, Bayan Amanda Crane," dedi, yüreği gözlerine, sesine, gülüşüne yansıyarak, "hayatımda gördüğüm en güzel kızsınız."

Amanda'nın gözleri kocaman oldu ve dudakları sevinçten O şeklini aldı. "Peki ya Bayan... Annem?" diye telaşla fısıldadı.

Phillip ağlamak üzere olan karısına baktı ve tekrar Amanda'ya dönerek, eğildi ve fısıldadı: "Gel seninle anlaşalım. Sen annenin yaşayan en güzel kadın olduğunu düşünebilirsin. Ama ben senin öyle olduğunu düşüneceğim."

O akşam ilerleyen saatlerde, Phillip ikizleri uyumadan önce öpüp kapıya yöneldiğinde, kızının fısıldadığını işitti. "Baba?"

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Arkasını döndü. "Amanda?"

"Bugün hayatımdaki en güzel gündü baba," diye fısıldadı Amanda.

"En güzel," diye katıldı Oliver.

Phillip başını sallayarak onayladı. "Benim için de öyle,"
dedi yumuşak bir sesle. "Benim için de öyle."

O gece ilerleyen saatlerde Eloise yemeğini bitirdikten sonra, tabağının altında küçük bir üçgen şeklinde iki kez katlanmış bir kâğıt parçası buldu.

Eşi, pudinglerini yerlerken daha evvel bahsettikleri bir şiir kitabını bulmak için izin istemişti. Eloise kendini izleyen kimse hatta tabakları mutfağa taşımakla meşgul hizmetçi bile olmadığında kâğıdı açtı.

Phillip'e ait olduğu belli olan el yazısıyla,

Kelimelerle aram iyi değildir, yazıyordu. Köşesinde ise biraz daha küçük şekilde şu yazmaktaydı:

Çalışma odana git.

Eloise merakla kalkıp yemek odasından çıktı. Bir dakika sonra çalışma odasına girdi.

Odada, masanın ortasında bir kâğıt parçası daha vardı.

Ama her şey bir mektupla başladı, değil mi?

Eloise'i oturma odasına yönlendiren talimatlarla devam ediyordu. Talimatlara uydu. Yürüyüşünü koşuya çevirmemek için kendini zor tutuyordu.

Yine ikiye katlanmış küçük bir kâğıt parçası, bu kez kanepenin tam ortasına yerleştirilmiş kırmızı bir yastığın üzerindeydi.

Eğer kelimelerle başladıysa, öyle devam etmeli.

Eloise bu kez girişteki salona yönlendirilmişti.

Fakat bana vermiş olduğun her şeye teşekkür etmek İçin bir kelime yok. Bu yüzden ben de bildiğim kelimeleri kullanıp, sana bildiğim şekilde anlatacağım.

Notun alt köşesinde, yatak odasına gitmesini söylüyordu.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

Eloise yavaşça merdivenlerden çıkarken kalbi merakla atıyordu. Bunun son ipucu olacağından emindi. Phillip orada Eloise'in elini tutup, onu geleceklerine yönlendirmek için bekliyor olmalıydı.

Her şeyin bir notla başladığını fark etti. Çok masum, zararsız bir şeyle. Ve o şey zamanla bu duruma, Eloise'in içine sığmayan dolu dolu ve delicesine bir aşka dönüşmüştü.

Eloise üst kattaki koridora geldi ve sessiz adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Kapı çok hafifçe, birkaç santim kadar aralıktı. Eloise elleri titreyerek kapıyı ardına kadar ittirdi...

Ve nefesi kesildi.

Yatağın üstünde çiçekler vardı. Yüzlercesi... Bazıları Phillip'in serasındaki özel koleksiyonundan seçilmiş, henüz açmamış yüzlerce tomurcuk. Beyaz ve pembe zemini oluşturan çiçek yapraklarının üzerine, kırmızı tomurcuk güllerle şu yazılıydı:

SENİ SEVİYORUM.

"Kelimeler yeterli değil," dedi Phillip, Elosie'in arkasındaki gölgelerin içinden çıkarak.

Eloise, yanaklarından süzülen yaşların farkına bile varmadan ona doğru döndü. "Bunu ne zaman yaptın?"

Phillip gülümsedi. "Bırak da kendime ait birkaç sırrım olsun."

"Ben... Ben... "

Phillip Eloise'in elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Nutkun mu tutuldu?" diye mırıldandı. "Senin hem de? Bu işte düşündüğümden de iyi olmalıyım."

"Seni seviyorum," dedi Eloise, kelimeler boğazında düğümlenerek. "Seni çok seviyorum."

Phillip Eloise'e sarıldı ve çenesini yavaşça başının üstüne koydu. "Bugün," dedi yumuşak bir sesle, "ikizler bana hayatlarının en güzel günü olduğunu söylediler. Ben de haklı olduklarını fark ettim."

Eloise konuşamadan başıyla onayladı.

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome

"Ama sonra," diye devam etti Phillip, "haksız olduklarını anladım."

Eloise gözlerinde sorgular bir ifadeyle başını kaldırarak Phillip'e baktı.

"Bir gün seçemezdim," dedi Phillip açıkça. "Seninle geçen her gün benim için öyle Eloise. Her gün öyle."

Eloise'in çenesine dokundu, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Her hafta," diye mırıldandı, "her ay, her saat."

Usulca ama kalbindeki tüm aşkla öptü onu. "Her dakika," diye fısıldadı, "yanında olduğum müddetçe."

Sonsöz

Sana öğretmeyi arzuladığım çok şey var küçücüğüm. Umuyorum ki bunları sana bizzat gösterebilirim ama yine de kâğıda dökme ihtiyacı hissettim. Sen bu mektubu okuduğunda dikkatini çekeceğini ve hoşuna gideceğini düşünüyorum.

Güçlü ol.

Gayretli ol.

Çalışkan ol. Kolay yolu seçmekle hiçbir şey kazanılmaz. Tabii yol hali hazırda kolay değilse. Yollar bazen böyle olabilir. Eğer öyleyse kendine yeni ve daha zor bir yol yaratma. Çünkü belasını arayan, belasını bulur.

Kardeşlerini sev. Şimdiden iki tane kardeşin var ve umarım daha da olacak. Hepsini canın kadar sev. Kararsız kaldığında ya da zora düştüğünde, senin yanında onlar olacak.

Gül. Kahkahalarla gül ve bunu sık sık yap. Durum sessizlik gerektiriyorsa, kahkahanı gülümsemeye çevir.

Yetinme. Ne istediğini bil ve elde etmeye çalış. Ne istediğini bilmiyorsan da sabırlı ol. Cevaplar zamanla ortaya çıkacaktır. Sonunda kalbinde yatanın aslında burnunun dibindeki şey olduğunu fark edebilirsin.

Ve unutma, asla unutma ki birbirlerini ve seni seven bir anne baban var.

Huzursuzlanmaya başlıyorsun sanırım. Baban da garip sesler çıkarıyor ve eminim yazı masamdan kalkıp yatağa gitmezsem sabrı taşacak.

Dünyaya hoş geldin küçücüğüm. Seninle tanıştığımız için hepimiz çok mutluyuz.

-Leydi Eloise Crane'den kızı Penelope'ye, doğumu dolayısıyla

Kitap Ve Tarama : Pride
Düzenleme : Winsome